

No.99, August 2015

ကမ္ဘာ့ကလောင်

စာအုပ်

အမတ်ကြီးပိုင်
အစိုးအစား

ပေါ်ပါလာဒါကို ကိုယ့်အဖေ
မောင်ညိုမြိုင် (သန့်လျင်)
ကိုကိုနှင့်အောင်၊ အောင်အောင်
နှစ်ဦးကျော် (မောင်မောင်သိ)

အင်းစာရင်းစာအုပ်
အင်းစာရင်းစာအုပ်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်

အောင်ကျော်၊ အောင်ကျော်
အောင်ကျော် (အောင်ကျော်)
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်

အောင်ကျော်၊ အောင်ကျော်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်
အောင်ကျော်နှင့်အောင်ကျော်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

၏ စီမံခန့်ခွဲမှုကောင်းမွန်စေသော စာအုပ်များ

စာ - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၁) ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)
စက်တားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း- ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃ **qualityph@gn**

[illegible]

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ်-၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(ခ)ပထမတန်း၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
သရဖီကွန်ဒို၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပန်း-၃၈၃၆၆၃၊ ၃၈၆၃၃၃

အောင်ဆန်း
နောင်စုပြည်
အစိုးရအဖွဲ့
မင်းသားပြု
အမှုအရာအား
အရေးကြီး
အရေးအကြီး

ပထမဦးဆုံးသော မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ ရုပ်ပြန် ကာတွန်းစာအုပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိရုပ်ပြ
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ခိုအောင်းသော
တန်ဖိုး - ၅၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ ကျပ်

အောင်ဆန်း၏ အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

အောင်ဆန်း၏ အောင်ဆန်း
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ
တန်ဖိုး - ၈၀၀၀ ကျပ်

ဆုပြည့်စုံထွန်းတပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(ခ)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သရဖီကွန်ဒို)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

<http://Quality.myanmaronlinesales.com> ခွင့်

တိုက်ရိုက်ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

Publishing House

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၃)

အထပ်၊ ကုန်သည်လမ်း

ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

quality.ph@gmail

ထက်စွဲ

အုပ်စုများ:

စောဓုဒ္ဓကုတ်နှင့်ပွင့်သောလျှောက်ခွက်

ဝသုန်ဟိန်ထက်

சுந்தரபிரபந்த

ကောင်းမွန်

အိဗွယ်ရှာလေ့ရှိ အလည်တစ်ခေါက်

အလင်္ကာသုရ

တံခါးကစေ့ကိတ်ကွဲ ကိုယ်ထွန်းခင်

မောင်ညိုနိုင်: (သန်လှင်)

ချစ်ရက်ကောင်းစွာ

မြောင်းဖျက်

ဥစ္စာမောင်စွာညွှန်များ

တင်ဇာ:ကျော် (ဇာတိလုံ)

သိက်စုန်းရှင်ရဲ့ ချစ်တဲ့သူ

ရှင်ခွင်ကျော် (ဗမာနိုင်ငံတော်သံ)

လဝန်းလေးနို့တူတယ် မွေကိုပွားကွယ်

တက္ကသိုလ်အပိုင်ငယ်

8 ညာနံပါတ်

ငယ်ငယ်ကို

ဝါးကုန်နှင့် ကမ္ဘာ့ဆေးကုသမှု

အောင်သုဇကျီ

အိုင်ဂျစ်တရားဝင်

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

Next Month Preview

အယ်ဒီတာချုပ်
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
အုပ်ချုပ်မှု အယ်ဒီတာ
အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ရုံးအဖွဲ့

ကိုဖြင့်ထွန်း (Quality)

ဝေလွင်မြင့်မောင် (ဝေလွင်မြင့်မောင်)

မောင်မာရွှေ

ဉာဏ်လင်းထက်

ကိုဦးညီနန်း၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ ဝင်းနိုင်ထွန်း၊ မင်းထွန်း နေဝင်းလတ်၊ ဝေလင်း၊
သန်းထက်ဝင်း၊ ထွန်းထွန်း၊ ဖြိုးမင်းဦး၊ မြို့မြို့သင်း၊ ဝေဝေမြင့် (၁)
ဝေဝေမြင့် (၂)၊ တင်မာဝင်း၊ ဝင်းဝင်းမာ၊ ဖိဖြူ မိမိဝင်း၊

မောင်မာရွှေ (ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ)၊ (၁၃၅၈)၊ (၂၅)
အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂၈)လွှာ၊ ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်
ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းအထိ၊ ကျောက်တံတား၊ ငြိမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

ဉာဏ်လင်းထက်

ထုတ်ဝေသူ

ခေါ်ဝေါ်သူ

အတွင်းသရုပ်ဖော်

ကံကောင်း၊ အောင်စံမြင့်၊ မြတ်မင်းဟန်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်စိုးညီနန်း၊
တောင်ငူ ဦးမြင့်လေး၊ လှသစ်အောင် (အင်းလျား)၊ ရန်နိုင်ဦး၊
မောင်နေကြည်၊ ရုပ်သူ၊ ဝေလွင်လင်း၊ ပေါ်ကာ၊ ဝိုင်းမော်၊

ကွန်ပျူတာနှင့် ပလပ်

Quality

မိုနိုဗိုလ်

ဦးဝေလွင်နုနုတိုက်
ဒေါ်ယုညီမွန် (၁၀၂၃၈)
ဆန်စက်အုပ်စုဦးစီးဌာန၊ အထက်ပုလဲတောင်လမ်း၊
ဧကဆန်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

အတွင်းချုပ်

တင်ပေးထွန်း
အုပ်စု - ၅၀၀
တန်းစီ - ၁၅၀၀

အတွင်းအဖွဲ့နှင့်
ပြန်ဆိုရေးရာခန်း

အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂၈)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းအထိ၊
ကျောက်တံတား၊ ငြိမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့နယ် - ၁၀၁၆၆၄၊ ၁၀၁၆၆၄

မိုင်းသလေးစားရပါသော
ဖြစ်ပုံ

မောင်ညိုမြိုင်
(သန့်လှိုင်)

N e x t

သောရထူး

မောင်လှိုင်

M o n t h

အပြီးအစားပြီးစုံ
တစ်စွပ်

မောင်ညိုမြိုင်

ဟော်မုန်းပင် ဒဂုံရွှေမျှား

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ တစ်နှစ်ခန့်လောက်က ကျွန်တော်သည် အိ(စ်)အေရာတစ်မိုင်းနင်း ကုမ္ပဏီပိုင် အဖြိုက်နက် သတ္တုတွင်း တစ်တွင်းတွင် ဒုတိယမန်နေဂျာ အဖြစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်သော သတ္တုတွင်းမှာ ရမည်းသင်းမြို့နှင့် လွယ်လုံနယ် ဇော်ဘွားနယ်ခြားဖြစ်သော ထင်းရှူးတောင်စခန်းဖြစ်၍ ထိုအခါက ထိုနေရာများသို့ သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်ခြင်းသည်ပင် စွန့်စားမှုတစ်ခုကဲ့သို့ ယူဆကြလေသည်။

အိုင်အေ အထက်တန်းတွင် ကျန်းမာခြင်း စိတ်ပျက်ကာ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးသို့ လှည့်လည်ခဲ့ရာ ထားဝယ်သတ္တုတွင်းများတွင် စာရေးအဖြစ် ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရုံးအုပ်ဖြင့်လည်းကောင်း နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာလုပ်ခဲ့ ပြီးနောက် အဆိုပါကုမ္ပဏီသို့ နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိ (စ) အေရှာတစ်ဖိုင်းနင်း ကုမ္ပဏီ (East Asiatic Mining Company) မှာ ထိုဒေသတွင် (၅) နှစ်ကျော်မျှ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ တန် ပေါင်း များစွာသော ဝုဇရန်သတ္တုများကို တူးဖော်ရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အမြတ် ကြေးငွေ အမြောက်အမြားလည်း ရရှိခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် ကုမ္ပဏီသည် ရပ်ရွာဒေသအား ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့် အနေ ဖြင့် ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ ရွာသူရွာသားများနှင့် အလုပ်သမားများအကျိုးငှာ ဆေးရုံ တလေးတစ်ရုံကိုလည်းကောင်း၊ ထိုနယ်တွင် အစဉ်အမြဲ နှိပ်စက်နေသည့် ငှက်ဖျားရောဂါကို နှိမ်နင်းကာကွယ်ရန် စုံစမ်းရှာဖွေရေးဆေးခန်း တစ်ခုကို လည်းကောင်း ဆောက်ပေးရန် စီစဉ်လေသည်။ ဆေးခန်းမှာ ခေတ်မီဆေး များကို ဖော်စပ်ရန် ထိုနယ်တစ်ဝိုက်ရှိ ငှက်ဖျားရောဂါ ဖြစ်ပွားစေတတ်သော ခြင်ကောင်များကို အထူးစုံစမ်းရန် ရည်ရွယ်လေသည်။ ထိုခန်းကို သာမန် ဆောက်လုပ်ရုံမျှမက ဆေးဆရာဝန်များ ထားရှိရေးနှင့် ကိရိယာတန်ဆာ ပလာများ ဝယ်ခြမ်းရေးများကိုပါ အစိုးရအကူအညီမယူဘဲ ကုမ္ပဏီ၏ စရိတ် ဖြင့် ထားရှိရန် ဖြစ်လေသည်။

ဆေးရုံကို ရှေးဦးစွာ ဆောက်လုပ်ပြီးနောက် ဆေးပညာ စူးစမ်းရှာဖွေ ခန်းကို နောက်မှတည်ဆောက်လေသည်။ ထိုဆေးခန်း ပြီးသောအချိန်၌ ရန်ကုန်မှ စီမံတင်ဆက်သူ ဆရာဝန်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။ စီမံတင်မှာ M.B.B.S ရသေ့ဖြစ်၍ စကော့လူမျိုး ကပြားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် (၅) နှစ်မျှ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၍ မြန်မာစကား ကိုလည်း ရေလည်စွာ ပြောတတ်၏။ အသက်မှာ (၄၀) ခန့်မျှသာ ရှိသေး၍ ရှေ့သို့ တိုးတက်ရန်လမ်းများစွာရှိသော်လည်း ရွပ်ထွေးပွေလီလှသော ရန်ကုန်မြို့၏ ဘဝကြီးကို စွန့်ပစ်ကာ အလုပ်မှ တစ်ခါတည်း နုတ်ထွက်လျက်

မိမိဝါသနာပါသည့် ငှက်ဖျားပိုးများ ရှာဖွေသောလုပ်ငန်းတွင် စိတ်ဝင်စား သည့်အတိုင်း လခငွေ ၈၀၀ မျှဖြင့် လာရောက်လုပ်ကိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သတ္တုတွင်းမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ ဗိုလ်ကပြားများ၊ ဘင်္ဂါလီနှင့် မဒရာစီ ကုလားလူမျိုးများသာများသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာတတ် မြန်မာလူမျိုးဟူ၍ အထက် တန်း အရာရှိအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသာရှိရာ မစ္စတာမော်တင် ရောက်ပြီးနောက် တစ်လခန့်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့မှာ အတော်ဝင် ရင်းနှီးသောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိကြလေပြီ။

မစ္စတာမော်တင်သည် ဆေးရုံသို့ တနင်္လာနှင့် သောကြာနေ့များတွင် တက်ရောက်၍ အခြားနေ့များတွင် လက်ထောက် ကုလားဆရာဝန်နှင့် လွှဲထား၏။ ယင်းကဲ့သို့ အားလပ်သောနေ့များ၌ သူသည် အမဲပစ်ထွတ် တတ်သည်မှတစ်ပါး ငှက်ဖျားရောဂါ ဖြစ်စေတတ်သော ခြင်ကောင်များ၊ ဥများ၊ ပိုးလောက်လမ်းကောင်များ၊ ပိုးတုံးလုံးများစသဖြင့် ဥပုအတောင်ဖြစ် သည်အထိ သဘာဝအတိုင်း အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခြေအနေတို့ စုံစမ်းခြင်း၊ ယင်းတို့ကို ဆေးခန်းသို့ ယူဆောင်လာပြီးလျှင် ဆေးစိမ်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း၊ ခွဲစိတ်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။ ကျွန် တော်မှာမူ ဆေးသက်တွင် များစွာစိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိသဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ သုစုဆောင်း ရှာ ဖွေနေသည့်အခါတွင် ငှက်ပစ်သေနတ် တစ်လက်ဖြင့်သာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် မစ္စတာမော်တင်သည် သတ္တုတွင်းနှင့် ဖိုင်ပေါင်း အတော် အတန်ဝေးသည့် တောနက်ကြီးများ၌ လည်းကောင်း၊ ခြင်များ အလွန်ဝမ်းသာ သည် ရွံ့နွံရေအိုင်ကြီးများ၌လည်းကောင်း လှည့်လည်ကာ သူ၏ ဝုဇရန် ရှာဖွေခြင်းအလုပ်ကိုလုပ်၍ ၎င်းတို့ကို ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ယူဆောင်ကာ ဝုဇရန် ရှာဖွေခြင်း အလုပ်ကို လုပ်လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့တောနက်များထဲတွင် ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေခြင်း၊ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ခြင်း၊ စူးစမ်းရှာဖွေခြင်းအလုပ်များကို လုပ်ရသောအခါ မစ္စတာမော်တင်မှာ ကျောင်းသင်ခန်းစာများကို စိတ်ဝင်စားနေသည့် ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မည်သည့်အရာကိုမျှ သတိမရဘဲ မေ့လျော့တတ်၏။

ဤကဲ့သို့ရှိစဉ် ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မစ္စတာမော်တင်သည် ကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းသို့ အလည်အပတ်ရောက်လာရာ ကျွန်တော်လည်း လက်ဖက်ရည်ဖွင့် ဖြည့်ခံပြီးနောက် စီးကရက်များ တည်ခင်းကာ စကားစမြည် ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

တင် ။ ။ “ဘယ်နှယ်လဲ ဦးထွန်းစိန်၊ သိပ်အလုပ်များနေမှတ်တယ်”

စိန် ။ ။ “မများလှပါဘူးဗျာ၊ မှန်မှန်ပါပဲ။ ဒါထက် ခင်ဗျားအခု တစ်ပတ်သွားတာ (၅) ရက်တောင် ကြာတယ်ဆိုပါကလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒီတစ်ခါ နယ်စပ်အထိ ကျွပ်ရောက်ခဲ့တယ်။ အင်မတန် သာယာတာကလားဗျာ၊ သစ်ပင်မျိုးစုံ ပန်းမျိုးစုံ တွေခွဲရတယ်။ နို့ပေမဲ့ - ကျွပ်တော့ ဒီဟာတွေ တယ်ဂရုမစိုက်လှပါဘူး။ ကျွပ်လိုချင်တာ များများစားစား ရှာဖွေရရင် ပြီးတာပဲ”

“ခင်ဗျားလိုချင်တာက ခြင်တောင်နဲ့ ခြင်ဥပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ - ဒီတစ်ပတ်ရလာခဲ့တဲ့ ကြောင်ကြီးကဖြင့် အတော်ထူးဆန်းသပဗျာ၊ ကျွပ်ဖြင့် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဘာကြောင်လဲဗျ၊ တောကြောင်လား၊ အိမ်ကြောင်လား”

“မပြောတတ်ဘူးဗျာ၊ အိမ်ကြောင်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ”

“ဘယ်လောက်ကြီးလို့လဲ”

“ရှစ်ပေရှိတယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ကြောင်ရှစ်ပေရှိတယ်လို့ ဘယ်မှာ ကြားဖူးသလဲ၊ ကျားထင်ပါရဲ့”

“ဒီတောတစ်ဝိုက်မှာ ကျားမရှိဘူးလို့ ကျွပ်တွေက ပြောပါကလား၊ ဦးထွန်းစိန်ရဲ့၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီကို ကျွပ်အရင်ရောက်နေတာ သိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုတွေပုံလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“မနေ့ကမနက် နယ်စပ်က ကညင်ပင်ရွာကလေးရဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက်ခြမ်း (၂) မိုင်လောက်အကွာ စမ်းအိုင်ကြီး တစ်ခုနဲ့သားမှာ ကချင်တွေ တွင်းနဲ့ ထောင်ဖမ်းပြီး ပါးချွန်နဲ့ ထိုးသတ်လိုက်ကြတယ်။ ကျွပ်လည်း အဲဒီ စမ်းအိုင်ကြီးနားမှာ စတည်းချနေတုန်း တောထဲက ဆူဆူညံညံကြားတာနဲ့ ကျွပ်အညှင်ကလေး တစ်ယောက်လွှတ်ပြီး အကြည့်ခိုင်းတော့ ကချင် သုံးလေး

စီးထက် ဦးထွန်းစိန်ရဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ထိုတစ်နေ့ထဲ ကျွပ်ရဲ့ထံ ကြောင်ကြီးကို အဆီထုတ်ဆိုက်ပြီဗျ။ ထိုက ပုလင်းအပြာကြီး သုံးလုံးပဲ။ အင်း-ထွတ်မြားတာ နောက်ဆုံးကျတော့ အဆီနဲ့အရိုးပဲ ကျန်တော့တာပဲ နော်။ ကျွပ်-တစ်နေ့တော့ ပူးတလေးတွေကစပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရဦးမှာပဲ ...

ယောက်ဟာတွင်းထဲကျနေတဲ့အဲဒီကျားကြီးပဲပြောပါတော့ဗျာ။ ကျားကြီးကို ဝိုင်းပြီး ဝါးချွန်တွေနဲ့ ထိုးသတ်နေကြတာကိုဗျ။ ဒါနဲ့ကျုပ်လည်း လိုက်သွားပြီး ကြည့်တော့ သေနေလို့ တွင်းပေါ်ဆွဲတင်ပြီးပါပြီ။ ကချင်မုဆိုးကို မေးကြည့်တော့ ဒီအကောင်ဟာ ကျားမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ကျားမဟုတ်ရင် ဘာကောင်ဖြစ်မှာလဲ မစ္စတာမော်တင်။ ကျားမဟုတ်ရင် ကျားသစ်ရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် တောကြောင်ကြီး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မလားပဲ။ အဲလေ - ထားပါတော့။ ကချင်တွေက ဘာပြောသလဲ”

“ဒီလိုတဲ့ဗျ။ ကညင်ပင်ရွာကလေးရဲ့အစွန်မှာနေတဲ့ ခြံလုပ်စားတဲ့ကရင်ကြီးမှာ အခုတစ်လော ညတိုင်းလိုပဲ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေဟာ သူ့ခြံထဲက ပျောက်ပျောက်သွားသတဲ့ဗျ။ နောက်ဆုံး ဝက်တစ်ကောင်တောင် ဆွဲသွားတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီလိုပျောက်တဲ့ ညတိုင်းမှ ကြောင်အော်သံလို ကြားရသတဲ့။ ဒါနဲ့ ခြေရာခံကြည့်တဲ့အခါ ကျားခြေရာလောက်ကြီးတဲ့ ခြေရာတွေတော့ တောထဲကဖြတ်ပြီး စမ်းအိုင်ကြီးကို သွားတဲ့လမ်းမှာ တွင်းကြီးတူးပြီး ထောင်စမ်းကြတာပဲ”

“နီပေမဲ့ - ကျားနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ။ ကြောင် ဒီလောက်ကြီးနိုင်ပါ့မလား”

“လာလေဗျာ။ ကျုပ်ဆေးခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျားလားကြောင်လားဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မြင်တဲ့အတိုင်းကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေါ့။ ငွေ (၅၀) နဲ့ ဒီအကောင်ကြီး ကျုပ်ဝယ်လာတယ်။ ကျုပ်ဆေးခန်းကိုအရောက် ပို့တဲ့အခါ (၁၀) ပေးရတယ်”

ထို့နောက် တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာမော်တင်၏ ဆေးခန်းသို့ သူနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ဆေးခန်းမှာ ကျွန်တော်၏ အလုပ်ရုံနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်ဝေး၍ ဆေးရုံနှင့် ကိုက် (၂၀၀) ခန့်မျှ ဝေးလေသည်။ အလျားပေ (၁၀၀) အနံပေ (၄၀) ခန့်ရှိ အဆောက်အအုံကလေးတစ်ခုဖြစ်၍ အတွင်းအပြင် ဆေးဖြူသုတ်ကာ တရုတ်ကတ်များ၊ မှန်ပြတင်းများဖြင့် လှပစွာတပ်ဆင်ထား၏။ ထိပ်မှ လှေ

တားတစ်ခု၊ သေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လှေကား (၂) ခုစီရှိပြီးလျှင် သေးထိပ်လည် တစ်လျှောက်၌ ဝရံတာ ရှိလေသည်။

မစ္စတာမော်တင်သည် လက်ထောက်ဆရာဝန်အား ဆေးခန်းကို သော့ဖြင့် ဖွင့်စေပြီးလျှင် ပျဉ်ချပ်ကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ တင်ထားသော ကျားသေကို ပြလေရာ ကျွန်တော်လည်း နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်ရှုလေသည်။

၎င်းမှာ မစ္စတာမော်တင် ပြောသည့်အတိုင်း ကိုယ်နေကိုယ်ထားသာမက မျက်နှာပင် ကြောင်နှင့်တူလေသည်။ မျက်နှာမှာ အလွန်နံနံ၍ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုသော် တောကြောင်အငယ်ကလေးတစ်ကောင်ကို မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်သောအခါ မြင်ရသကဲ့သို့ရှိ၏။ သို့သော် နှာခေါင်းဖျားမှ အမြီးဖျားထိ (၈ ပေ၊ ၄ လက်မ) ရှိ၍ မည်သည့်နည်းနှင့် ကြောင် ဖြစ်နိုင်ပေမည်နည်း။ အမွှေးမှာ နံနံမွှေးညင်းကလေးများများလေရကား အရွယ်ကြီးသော သတ္တဝါများကဲ့သို့ ရင့်ရော်ခြင်း သပ်ရပ်ခြင်း မရှိချေ။ ဦးခေါင်းမှာ ပကတိ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းဖြစ်၏။ မြေလက်များမှာလည်း ကြန်အင်္ဂါမဝသေးသော ကြောင်ကလေးများသဖွယ် ရှိနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုကျားသေ၏ လက်တစ်ဖက်နှင့် မြေနုတ်ကိုသာ မြင်ရ၏။ (လက်တစ်ဖက်မှာ မစ္စတာမော်တင် ဖြတ်တောက်ခွဲစိတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။)

အခြားစားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌ကား လွှဲကလေးတစ်စင်း၊ ဓားနှင့် ညှပ်ကတ်ကြေး စသည့် ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်သော ကိရိယာတန်ဆာပလာများ တင်ထား၏။ ထိုစားပွဲပေါ်၌ ဖြတ်တောက်ထားသည့် ကျားလက်တစ်ဖက်ရှိရာ မစ္စတာမော်တင်သည် ထိုလက်ကို အလယ်မှ အလျားလိုက်ခွဲ၍ တင်ထားလေသည်။ ဒေါက်တာမော်တင်က လက်ရိုးကိုကိုင်ပြရင်း “ကိုင်း - ဦးထွန်းစိန်ဟောဒီ လက်ဖျံရိုးကိုသာ ကြည့်ပေတော့။ ခြင်ဆီအိုးဟာ အပေါ်မှာနေပြီး အခုမှတဖြည်းဖြည်း မာမယ်ကြံကာ ရှိသေးတယ်ဗျ။ အလယ်ကစပြီး တဖြည်းဖြည်း ထုံးဓာတ်ဝင် အရိုးရင့်လာတာ ကြည့်စမ်း”

ဆေးပညာကို နားမလည်သော်လည်း ကျား၏လက်ရိုးမှာ အကောင်အထည်နှင့် မလိုက်အောင် နုနယ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

“အလွန်ဆုံး နှစ်လသား သုံးလသားပဲ ရှိဦးမယ်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြောင်ဆိုတာ တစ်နှစ်သားလောက်ကျမှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် ရပ်သွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီအကောင်ဟာ ကြီးတာမဟုတ်ဘဲ သက်သက်သွားတာပဲ ဦးထွန်းစိန်”

“ကျုပ်က ဆေးပညာမတတ်လို့ ကောင်းကောင်း နားမလည်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ဘာနားမလည်စရာရှိသလဲဗျ။ လူမှာလည်း အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ကြီးနိုင်ပြီး ထွားတာရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတာပေါ့ - ဒေါက်တာ”

“ဒါကြောင့် - အရွယ်ရင့်လို့ ကြီးလာတာနဲ့ နနနဲ့ ထွားကျိုင်းတာ အရိုးကို ခြင်ရုံနဲ့ သိနိုင်တာပေါ့”

“ဒီဟာ ဘာကြောင့်လဲ ဒေါက်တာ”

“ဒီဟာကို ကျုပ်တို့ ရှာဖွေရမှာပေါ့ - ဦးထွန်းစိန်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဓနွာကိုယ်မှာ ဝလင်းဆိုတဲ့ သွေးအိတ်ကလေးတွေ မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိတယ်ဗျ။ ဥပမာ သွိုင်းရိုက် (Thyroid) ဆိုတဲ့ သွေးအိတ်ကလေးတွေ လည်ပင်းမှာရှိတယ်။ ပီတျူတာရီ (Pituitary) ဆိုတဲ့ သွေးအိတ်ကလေးတွေက ဦးနှောက်မှာ ရှိတယ်။ အာဒရီနယ် (Adrenals) ဆိုတဲ့ ကျောက်ကပ်မှာရှိတဲ့ သွေးအိတ်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီဟာတွေက (Hormones) ခေါ်တဲ့ ကြီးထွားစေတတ်တဲ့ ဓာတ်ကိုပေးလို့ ကျုပ်တို့ဟာ အဝိဝမ်းတွင်း ငယ်ငယ်ကလေးက အခုလို အရွယ် ဖြစ်လာအောင် ကြီးထွားလာကြတာပေါ့။ အဲဒီနှောက်ဆုံး ကျုပ်ပြောတဲ့ အာဒရီနယ်ဆိုတဲ့ သွေးအိတ်ကလေးတွေဟာ လူများရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိတို့ ပေးနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတယ် - ဦးထွန်းစိန်ရဲ့”

“ဪ - ဟုတ်လား၊ ဆေးပညာဟာ သိပ်ဆန်းကြယ်တာပဲနော်”

“ဆန်းကြယ်တာပေါ့ - ဦးထွန်းစိန်။ ဒီဟာ အားလုံး သိပ္ပံခေါ်တဲ့ လောကဓာတ်ပညာတွေပေါ့။ ဒါကြောင့် - ဟော်မုန်းခေါ် ကြီးထွားစေတတ်တဲ့ ဓာတ်ကိုပေးတဲ့ သွေးအိတ်တွေကို အခု ဒီအကောင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ထဲက ထုတ်ပြီး သွေးကို ကျုပ်ချက်ယူထားမယ်။ ဒီတော့မှ နောက်ကို ကိုယ့်သဘောအတိုင်း စမ်းသပ်ကြည့်တာပေါ့”

ထို့နောက် - ဒေါက်တာသည် ကျွန်တော်အား နှာရီဝက်ခန့်မျှ ဆက်လက် စကားပြောဆိုလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်လည်း ရုံးပိတ်ရန် အချိန်နီးသည်နှင့် နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့လေ၏။

နောက် (၄၊ ၅)ရက်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်လည်း အတန်ငယ် အလုပ်အားသည်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာမော်တင်၏ ဆေးပညာ စူးစမ်းရှာဖွေခန်းသို့ ရောက်သွားရာ ဖန်ရေကန်တစ်ခုနဲ့သေး၌ ပျင်းရိစွာ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသော ဒေါက်တာမော်တင်ကို တွေ့ရ၏။ ဖန်ရေကန် အတွင်း၌ ကား ငါးကလေး မြောက်မြားစွာရှိ၍ ရွှေလျားမျောပါလျက်ရှိသော ကျောက်ခက်ပင်တစ်ပင်နဲ့သေးတွင် ကူးခတ်လျက်ရှိကုန်၏။

တင် ။ “ဂင်ဘူရှာဆိုတဲ့ ငါးကလေးမျိုးပေါ့ဗျာ၊ ခြင်ဥကို စားဖို့ သက်သတ်မွေးထားရတယ်။ ဒီအနားက ခြင်ပေါ်တဲ့ ရေအိုင်တွေမှာ ဒီငါးနဲ့ သွားပြီး တစ်နေ့ စမ်းကြည့်ရဦးမယ်”

ဒေါက်တာမော်တင်သည် ရေအပုပ်အစပ်များ ပြည့်လျက်ရှိသည့် တန်၏ အခြားဘက်သို့ သွားရောက်ကာ ကျောက်ပြားချပ်ပေါ်ရှိ ပိုးလောက်လန်းကောင် အကွက်တစ်ကွက်ကို ပြ၏။ အခုအအုပ်ကလေးမှာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိနေ၍ ရေမျက်နှာပြင်တွင် တွန်းလိမ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေသည်။

“တချို့သေပြီး - ဦးထွန်းစိန်ရဲ့၊ တချို့လည်း တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် နိုင်ရာ စားလို့ကုန်ပြီ။ ဒီမှာ - ခင်ဗျားကြည့်စမ်း။ အကောင်တစ်ကောင်ပဲ တွေ့တော့တယ်။ ဒီအကောင်ကတော့ ခြင်ဖြစ်ပြီးသားပဲ။ အဲဒီခြင်ကို အနီဇလီကာ ဘီရိုစထရစ် (Anopheles barbirostris) ခေါ်တာပေါ့ - ဦးထွန်းစိန်ရဲ့”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့၊ ခြင်မျိုးကလည်း တယ်များပါကလား”

“များတာပေါ့ဗျာ”

သူ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေရာမှ ဆေးပုလင်းများ သီးသန့်ထားသည့် စင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

“ဒါထက် ဦးထွန်းစိန်ကို ပြောရဦးမယ်။ ဟိုတစ်နေ့က ကျုပ်ရခွဲတဲ့ ကြောင်ကြီးကို အဆီထုတ်လိုက်ပြီဗျ။ ဟိုက ပုလင်းအပြာကြီး သုံးလုံးပဲ။ အင်း - သတ္တဝါများဟာ နောက်ဆုံးကျတော့ အဆီနဲ့အရိုးပဲ ကျန်တော့တာပဲ နော်။ ကျုပ် - တစ်နေ့တော့ ပူးကလေးတွေကစပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရဦးမှာပဲ”

သို့ - ပြောပြီးနောက် ဒေါက်တာမော်တင်သည် စင်မြင့်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ပုလင်းကြီးသုံးလုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

ဒေါက်တာမော်တင်သည် နောက်တစ်နေ့ညပင် တောသို့ ထွက်သွား၏။ သို့နှင့် - နောက်လေးရက်ခန့် ကြာသောအခါ အောက်ပါအတိုင်း ထူးဆန်းသော အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။

ထိုည (၉)နာရီ အချိန်လောက်၌ ကျွန်တော်သည်အိပ်ရာသို့ ဝင်တော့မည်ဖြစ်၍ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာဂူပတာက ဆေးရုံသို့ အမြန်လာစေလိုကြောင်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် အလုပ်ရုံမှတစ်ဆင့် ပြောကြားလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဆေးရုံသို့ သွားရောက်ရလေသည်။ ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ ကရင်ဆရာမကလေးတစ်ယောက်သည် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ တရုတ်ကပြား လူနာမကလေးတစ်ယောက်၏ အခြစ်အပျက်တို့ လက်ထောက်ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလေသည်။

တရုတ်ကပြား လူနာမိန်းကလေးမှာ အသက်နှစ်ခါလည်ကျော်မျှသာရှိသေး၍ ရောဂါမှာ သာမန်ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် - ကလေး၏ ညဝတ်အင်္ကျီရှည်အဖြူကလေးပေါ်တွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သွေးစက်

များ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း ပြောပြ၏။ ကျွန်တော်လည်း အင်္ကျီဖြူကလေးကို လှန်၍ကြည့်ရာ ကလေး၏လက်ဝဲဘက်ညှပ်ရိုးအောက်တွင် ခွန်ထက်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြင့် ထိုးထားသကဲ့သို့သော ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ဆရာမသည်ခြင်ထောင်ကိုချပြီးလျှင် သုံးမြှောင်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိအပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်ကိုပြလျက် ထိုအပေါက်မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်က မရှိကြောင်းပြောပြ၏။ သို့နှင့် ကျွန်တော်က ဆရာမအား ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ - ဆရာမရယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“မသိပါဘူး - အစ်ကိုကြီးရှင်၊ တခြားလူမမာတွေ အပြောကတော့ ကျွန်မမရှိတဲ့အခိုက်ဝရန်တာဆီကဒီဟီ - ဟီဆိုတဲ့အသံကြီးကြားလိုက်ရပြီး ကလေးဟာ မြန်းခနဲ အခုလို ဖြစ်သွားတာပါပဲရှင်”

“ဒီဟာကို လူမမာတွေက ဘာထင်သလဲ”

“သူတို့ကချင်တွေ့အပြောကတော့သရဲလို့ပြောတာပဲ။ မကောင်းဆိုးဝါးလို့သူတို့ယူဆကြတယ်၊ ပြီးတော့ အလို - ဆရာမကလေးအယ်နီပါတာလား။ ဘာဖြစ်လာသလဲ မပြောတတ်ဘူး ဖျာယီးဖျာယာနဲ့”

ထိုအချိန်၌ အယ်နီဆိုသူ ဆရာမကလေးသည် အခန်းတွင်းသို့ အသက်ဖျားရှူနိုင်ဘဲ ဖျာယီးဖျာယာနှင့် ဝင်လာပြီးနောက် ...

“ဒေါက်တာ မော်တင်လေ၊ ဒေါက်တာ မော်တင် ဆရာဝန်ကြီးလေ”

“ဒေါက်တာ မော်တင်ဘာဖြစ်သလဲ၊ အယ်နီပြောစမ်းပါဦး”

“ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး - အစ်မရယ်၊ ဒီက အစ်ကိုကြီးနဲ့ ဒေါက်တာလည်း သွားလိုက်ကြပါဦး။ ကျွန်မ ပြေးလာတော့ သူ သတိလုံးလုံးမရသေးဘူး”

“အခု ဘယ်မှာလဲ”

“အရာရှိတွေတက်တဲ့ ဆေးရုံဘက်မှာ”

သို့နှင့် - ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာ ဂူပတာကို ခေါ်ပြီးလျှင် အရာရှိဆေးရုံဘက်သို့ ပြေးသွားကြရာ ဆရာမအယ်နီသည် ကျွန်တော်တို့ နောက်မှလိုက်လာလေသည်။

ကုလားအစေခံတစ်ယောက်နှင့် ဂျာပရာစီနှင့် ညဉ့်စောင့်ဒရဝမ်တို့ဝိုင်းနေသော အခန်းတစ်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ သံစုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် သတိမေ့လျက်ပင်ရှိသေးသော ဒေါက်တာမော်တင်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူ၏ နောက်ကျောတွင် သုံးထောင့်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိ တစ်လက်မခန့်နက်သော ဒဏ်ရာမှ သွေးများ ထွက်လျက်ရှိရာ ဒဏ်ရာနံဘေးတွင်လည်း နီညိုညို အရောင်ဖြစ်ကာ ဖူးရောင်လျက် ရှိလေသည်။ ဒေါက်တာ ဂူပတာသည် ဒဏ်ရာကို ဆေးလည်ပေးပြီးနောက် ဆရာမအယ်နီတို့လည်း ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြရာ မကြာမီသတိရလာသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာ ဂူပတာ၏ အကြံပေးချက်အရ စကားများစွာ မပြောစေလိုသေးသဖြင့် နို့တစ်ခွက်တွင် အိပ်ဆေးအနည်းငယ် ထည့်၍ တိုက်လိုက်ရာ ဒေါက်တာမော်တင်လည်း မကြာမီအိပ်ပျော်သွားလေသည်။

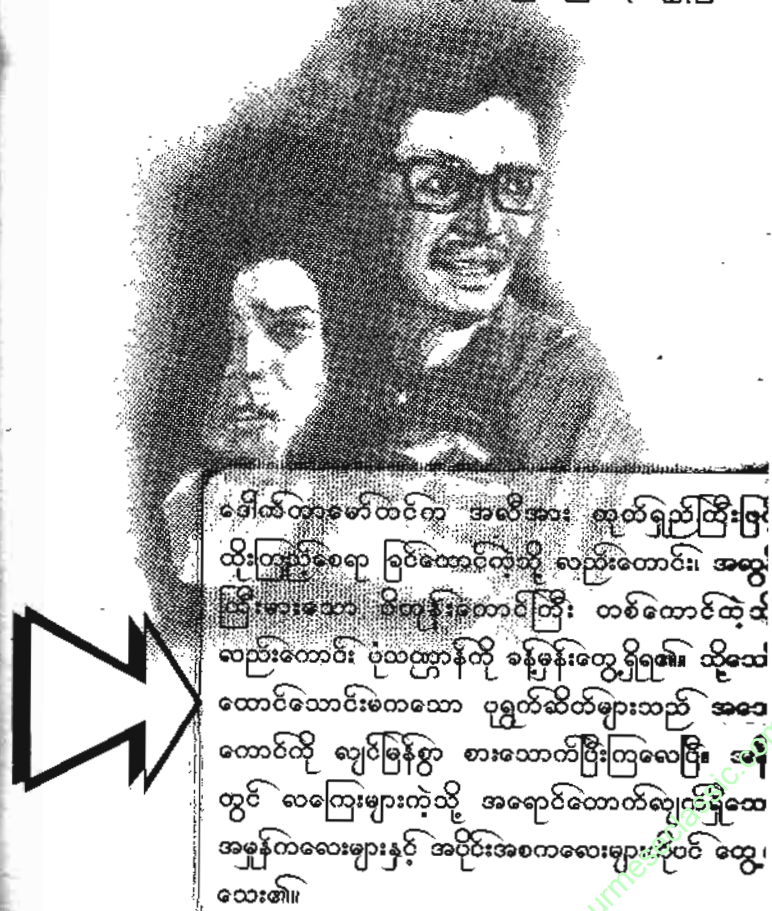
ညဉ့်စောင့် ဒရဝမ်အလီမှာ ဒေါက်တာမော်တင်အား သတိမေ့၍ လဲနေရာမှ ပန်းနှင့်ထမ်း၍ ယူလာခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ၎င်းအား မေးမြန်းကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

“ဒေါက်တာဆပ်ဟာ ကျွန်တော်အနားက ဖြတ်ပြီး သူ့ဆေးခန်းသို့ သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်က အရှိအသေပေးတော့ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ပြုံးပြီး ကြည့်သွားပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆေးရုံနောက်ဖေးက တဲထဲမှာ လက်ဆွဲမီးအိမ်ပြင်နေတုန်း ဆေးခန်းဆီက ဒေါက်တာဆပ်ရဲ့အော်လိုက်သံ ကြားရပါတယ်။ ဒါနဲ့ - ကျွန်တော် ပြေးသွားလို့ သူ့အနားရောက်ခါနီးမှာ ဒီ - ဟီ - ဟီ - ဟီ ဆိုတဲ့ အသံကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရပြီး ဒီအသံကြီးဟာ မိန်းမနဲ့ ကလေးဆေးရုံဘက်ဆီရောက်သွားပြီး အသံပျောက်သွားပါတယ်။ ဆေးခန်းပြင်ဘက်နားရောက်တော့ ဆေးခန်းတံခါးလည်းပွင့်ပြီး ဆပ်ဟာ လှေကားရင်းမှာ မှောက်လျက်သား သတိမေ့နေတာ တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် ကျောပိုးပြီး အရာရှိများထားတဲ့ အခန်းဘက်ကို ယူခဲ့တာပါပဲ”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာမော်တင်ရှိရာဆေးခန်းသို့ ချက်ချင်းပင်သွားရောက်ကြည့်ရှုလေသည်။ ဒေါက်တာ

မော်တင်၏ ဆေးခန်းတံခါးမကြီးမှာ ပွင့်နေ၍ အတွင်း၌ ဓာတ်မီးတစ်ပွင့်လည်းလင်းလျက်ရှိလေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မီသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန်ကျလျက်ရှိသော ဖန်ဘူးဖန်ခွက်ကွဲများကို တွေ့ရ၏။ ရေများ အချိုနေရာတွင် စိုရွှဲလျက်ရှိ၏။

ငါးကန်မှာ သူနေရာတွင် အခြေမပျက် ရှိနေသော်လည်း ငါးများမရှိတော့ချေ။ ကန်ပေါင်ပေါ်၌ကား ရေဆွတ်၍ထားသော စောင်စုတ်တစ်ခုကို သို့သမ်းသမ်း အရာဝတ္ထုတစ်ခု တင်လျက်ရှိရာ မှည့်သည့်အရာဝတ္ထု ဖြစ်လေ

ဒေါက်တာမော်တင်က အစီအစဉ် ဆုတ်ရှည်ကြီးဖြင့် ထိုးကြည့်စေရာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ဆည်းကောင်း၊ အတွင်းမှာသော စိတ္တကြီးတောင်ကြီး တစ်ကောင်ထဲသို့ ဆည်းကောင်း ပုံသဏ္ဌာန်ကို ခန့်မှန်းတွေ့ရှိရ၏။ သို့သော် တောင်သောင်းကသော ပုရွတ်ဆိတ်များသည် အတောင်ထို့ လျှပ်စစ်စွာ စားသောက်ပြီးကြလေပြီ။ ခေါ်တွင် လေကြေးများကဲ့သို့ အရောင်တောက်လျက်ရှိသော အမှန်ကလေးများနှင့် အငြိမ်းအစကလေးများ ပေါ်ပင် တွေ့သေး၏။

သနည်းဟု ကျွန်တော်လည်း တွေးတောအံ့သြမိ၏။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်မှ ကျွတ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အရေပြားတစ်ခု ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း တွေးမိ၏။

ထိုနောက် ယခင်က ဒေါက်တာမော်တင် ပြုဖူးသော သီးသန့်ဆေးပုလင်း များ တင်ထားသည့် စင်မြင့်ကလေးကို လှမ်း၍ကြည့်မိရာ စင်ကလေးနှင့် ပုလင်းများမှာ နှိုက်အတိုင်း ရှိနေသော်လည်း ပုလင်းတစ်လုံး၏ နေရာမှ လစ်လပ်လျက် ရှိကြောင်း သတိထားမိလေသည်။ ပုလင်းသုံးလုံးထဲတွင် တောကြောင်ကြီး၏ အဆီများ ထည့်ထားကြောင်း ဒေါက်တာမော်တင် ပြောဖူးသည်ကို ကျွန်ုပ်ပြေး၍ သတိရမိ၏။ ထိုပုလင်းသုံးလုံးအနက်မှ တစ်လုံး၏ နေရာမှာ လစ်လပ်လျက် ရှိလေသည်။ ခြင်္သေ့များ ထည့်ထားသော ကန်မှာ ခြောက်သွေ့လျက် ရှိနေသဖြင့် မကြာမီ ပေါက်တော့မည်ဟု မော်တင်ပြောဖူးသော ခြင်္သေ့ကြီးလည်း မရှိတော့ချေ။ သို့နှင့် - ကျွန်တော်လည်း အထက်ပါ အခြင်းအရာများမှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားခြင်း မရှိသော နေရာမှ ပြန်၍ထွက်ခဲ့၏။

နောက်နှစ်ရက် ကြာသောအခါမှ ဒေါက်တာမော်တင်လည်း ပကတိအခြေအနေမျိုးသို့ ပြန်၍ရောက်ရှိလာရာ ကျွန်တော့်အား အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

“ဒီနေ့က ကျုပ်တောက ပြန်လာတာနည်းနည်း မိုးချုပ်သွားတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ တောထဲဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ အိမ်မှာ ရွတ်ထားခဲ့ပြီး ခြင်္သေ့ကလေးပေါက်သွားပလားဆိုတာ သိချင်တာနဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကို ကျုပ်လာခဲ့တာကိုဗျ။ ဟို - ဓွေးမသား အဖီဆိုတဲ့ အကောင်ကို ကျုပ်တောတက်နေတဲ့ အချိန် ဆေးခန်းကို အမြဲသန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် သုတ်သင်ဖို့ မှာခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ - ကျုပ်လည်း အခန်းထဲ သော့ဖွင့်ဝင် ရှေ့နားက ဖယောင်းတိုင် ရှစ်တိုင်အား ဓာတ်ပိုးပွင့်ကလေး ဖွင့်လိုက်တော့ နားထဲမှာ ဒီ - ဟီ - ဟီ ဆိုတဲ့ အသံကြီးတစ်ခု ကြားလိုက်ရတယ်။ အခန်းထဲကလိုလို အခန်းပြင်ကလိုလို တောထဲက ပုစဉ်းအော်တဲ့ အသံလို ကြားရတယ်။ ကျုပ်လည်း ပထမတော့ ဂရုမစိုက်မိဘူး။ ဒါနဲ့ စင်ကလေး လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ပုလင်းတစ်လုံး ကျတုနေတာ တွေ့ရတာကိုဗျ။ ကန်ထဲ ကြည့်လိုက်တော့ ငါးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ - ကန်

ပေါင်ပေါ်မှာ ငါးရေပြားလိုလို သားရေပြားလိုလို အဝတ်စုတ်ကို ရေဆွတ်ပြီး ဖြန့်တင်ထားသလို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီနောက် အခန်းထောင့်တစ်ခု မှောင်ထဲက ပန်ကာများကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဖွင့်လိုက်သလို ဝီခေါ်သွားတဲ့ အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားရတာကို ဦးထွန်းစိန်ရဲ့။

အဲဒီခဏမှာပဲ မှောင်ထဲက မည်းမည်းကြီးတစ်ခုဟာ ကျုပ်ဆီကို ကောင်းကင်က ဝဲလာတာပါပဲဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ တံခါးပေါက်ဆီ အတင်းထွက်လာ လှေကားထိပ်နဲ့ လှေတံတိုက်မိပြီး အောက်ကို ကျွမ်းထိုး ကျသွားတာပါပဲ ဦးထွန်းစိန်ရယ်။ သတိလစ်မသွားခင် တစ်ချက် အော်လိုက်မိသေးတယ် ထင်တယ်။ အသံကြီးဟာ ကျုပ်နားနား ကပ်လာပြီး နောက်ကနေ ဓားနဲ့ထိုးလိုက်သလို ထင်လိုက်မိတာပဲဗျ။ သတိလစ်သွားတာကတော့ တံခါးပေါ်က အကျမှာ အောက်ဆုံးက လက်ရန်းတိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ချမိလို့ပဲ။ ကျုပ်က ဒီအသံကြီး နားနားကပ်လာလို့ မျက်နှာကို လက်နဲ့ အကွယ်လိုက်မှာ ကျုပ်လက်နဲ့ စမ်းလိုက်မိသေးတယ် ဦးထွန်းစိန်ရဲ့။ ပျော့စိစိနဲ့ အမွေးအမှင်တွေလို ကျုပ်စိတ်ထဲ ထင်လိုက်မိတာပဲ။ အဲဒါကို နောက်ဆုံး သတိရပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ ဝင်းခနဲဖြစ်ပြီး ကျုပ်လည်း နောက်ထပ် ဘာမျှမသိတော့ဘူး”

ဆေးရုံတွင် ကပြားမကလေး၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဒေါက်တာမော်တင်အား ကျွန်တော်ပြန်၍ မပြောချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှထလျှင် ထချင်း ဒေါက်တာမော်တင်က ဆေးရုံမှ တယ်လီဖုန်းဆက်ခေါ်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် သွားရောက်လေရာ ညဉ့်စောင့် ဒရပ်စ်အလီအား စစ်မေးလျက်ရှိသော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မစ္စတာမော်တင်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဒေါက်တာမော်တင်သည် ကျွန်တော့်အား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက် အလီအား...

“ဟေ့-အလီ၊ မင်း ပြောတာ ဟောဒီက ဦးထွန်းစိန်ကြားရအောင် ပြန် ပြောစမ်းပါဦး”

လီ ။ “ဒီလိုပါဆပ်၊ မနေညကည (၁၂) နာရီသံချောင်းခေါက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း ဆေးရုံနောက်ဖေး ဖြဲထောင့်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ကလေးကို ခဏ ကျွန်တော်ပြန်ပါတယ်။ ပြန်တဲ့ အကြောင်းကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး- ဆပ်၊ တမာကူ မေ့ ကျန်ရစ်လို့ပြန်တာပါပဲ။ ဒါ- ဆပ်သိတဲ့အတိုင်း အနောက်ဘက် တောစပ်နားအရောက်မှာ ဒီ-ဟိ-ဟိ-ဟိ ဆိုတဲ့ အသံကြီး ဟိန်းလာပြီး အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ကျွန်တော့်ဆီကို တစ်ခါတည်းတစ်ဟုန်ထိုး ပျံလာတယ်- ဆပ်”

ကျွန်တော် ။ “ပျံလာတယ်ဆိုတာ မိုးပေါ်က ပျံလာတာလား၊ ဘာ ကောင်လဲကွ”

“လူတစ်ရပ်သာသာလောက် မြင့်ပါတယ်- ဆပ်၊ အကောင်ကြီးက မည်းမည်းကြိုး၊ ဘာကောင်ရယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး”

“ကိုင်း- ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“ခါနီး- ကျွန်တော်လည်း နံဘေး အသာရှောင်လိုက်ပြီး ကြောက်အား လွန်အားနဲ့ ထအားလွှဲပြီး လက်ထဲပါတဲ့လက်က တီး (တုတ်ရှည်ကြီး) နဲ့ တအားချလိုက်တာ ဝီ-အို-အို ဆိုတဲ့ အသံကြီးပျောက်သွားပြီး ဖြဲဟိုဘက် က်ကိုင်းပင်တွေကြားထဲ ထိုးကျသွားသလို ထင်လိုက်ရတာပါပဲဆပ်။ ဆေးရုံ ကလူတွေ ခြောက်နေကျတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာလား မပြောတတ်ပါဘူး- ဆပ်၊ နို့ပေမဲ့- ခပ်ပျော့ပျော့ဟာတစ်ခုကို ရိုက်မိသလို ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်ရတယ်”

ထိုအခါ- ဒေါက်တာ မော်တင်ကကြားဖြတ်၍...

“ခါဖြင့်- မင်းရိုက်ချလိုက်လို့ ဒီအကောင်ကြီး ကျသွားတာပေါ့”

“အသေအချာတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါဘူးဆပ်။ နို့ပေမဲ့- ဒီ အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“ကိုင်း- ဦးထွန်းစိန် အလီကိုခေါ်ပြီး သူပြောတဲ့နေရာ ကျုပ်တို့ သွား ကြည့်ရအောင်ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့လည်း ကျယ်ဝန်းလှသော ဆေးရုံဝင်းမြဲ၏ အနောက်ဘက် ထောင့်စွန်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အလီသည် မြဲအပြင် ကိုင်းတောများရှိ သောနေရာကို ပြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဝင်းထဲရံများကိုကျော်ကာ သဲချောင်းကလေး တစ်ခုကိုဖြတ်၍ ကိုင်းတောသို့ လူခွဲ၍ ဝင်ရောက် ရှာဖွေ ကြလေ၏။

ဇွေအခါဖြစ်သဖြင့် ကိုင်းတောမှာ အတော်အတန် ရှင်းလင်းလျက် ရှိရ ကား ကိုက် (၂၀၊ ၃၀) ခန့် သွားမိသောအခါ ဒေါက်တာမော်တင်သည် ကျွန်တော်တို့အား လှမ်း၍ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်အလီတို့လည်း ပြေးသွားကြရာ ကိုင်းပင်အုပ်တစ်ခုကြားတွင် ခပ်မည်းမည်း အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့မြင် ကြရ၏။ သို့သော်- ခြေပေါ်သို့ ပုရွက်ဆိတ်များ တက်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ ပြန်၍ ဆုတ်ရလေသည်။

ဒေါက်တာမော်တင်က အလီအား တုတ်ရှည်ကြီးဖြင့် ထိုးကြည့်စေရာ မြင်ကောင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အလွန်ကြီးမားသော ပိတုန်းကောင်ကြီး တစ်ကောင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း ပုံသဏ္ဌာန်ကို ခန့်မှန်းတွေ့ရှိရ၏။ သို့သော် ထောင်သောင်းမကသော ပုရွက်ဆိတ်များသည် အသေကောင်ကို လျင်မြန် စွာစားသောက်ပြီးကြလေပြီ။ အနီးတွင် လကြေးများကဲ့သို့ အရောင်တောက် လျက်ရှိသော အမှုန်ကလေးများနှင့် အပိုင်းအစကလေးများကိုပင် တွေ့ရ သေး၏။

ဤသည်ပင် အထက်ပါရှုပ်ထွေးသည် ပြဿနာကြီးတစ်ရပ်ကို ဖြေရှင်း ပေးသည့် အချက် ဖြစ်တော့၏။

ဒေါက်တာမော်တင်က ကြည်လင်သောမျက်နှာဖြင့်...

“ဟုတ်ပါပြီ- ဦးထွန်းစိန်၊ ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ”

“ဘာထင်တာလဲ- ဒေါက်တာ”

“ဒီအကောင်ကြီးကို ခင်ဗျား ဘာကောင်ထင်သလဲ”

“ဘာကောင်လဲ - မသိပါဘူး။ ပိတုန်းကြီးပဲလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကြီးမားလှပါကလား - ဒေါက်တာ”

“ပိတုန်း မဟုတ်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။ အနီဖလီဘာတီရှိစထရစ်ခေါ်တဲ့ ခြင်ကောင်ကြီးဖြစ်မှာပေါ့”

“ခြင်ကောင် - ဟုတ်လား၊ ဒေါက်တာ။ အံ့ဖွယ်သရဲ ကြီးမားလွန်းလှပါကလား - ဒေါက်တာ”

“ကြီးတာပေါ့ - ဦးထွန်းစိန်။ ကြီးထွားစေတတ်တဲ့ ဓာတ်ရည်ကို အဆမတန်သောက်ပြီး သူလည်း အဆမတန် ကြီးထွားသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဪ - ဒေါက်တာ ထားတဲ့ ဆေးပုလင်းသုံးလုံး”

(စကားမဆုံးမီ) “ဟုတ်ပါတယ် ဦးထွန်းစိန်၊ ကြောင်ကြီးကို အဆီထုတ်ထားတဲ့ ပုလင်းသုံးလုံးထဲက တစ်လုံးကွဲသွားလို့ ဖြစ်ရတာပဲ။ ဒီအဆီက ကျုပ်ပြဖူးတဲ့ခြင်ဥက ခြင်ကောင်ပေါက်အလာမှာ အဆင်သင့်တွေတော့ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညလောက် အဝသောက်လိုက်တဲ့ လက္ခဏာပေါ့”

“အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်လေ ဒေါက်တာ”

“အင်း - အဆင်သင့်ချင်တော့ ကြံဖန်ပြီး ဖြစ်တာပေါ့ ဦးထွန်းစိန်။ ကျုပ်တစ်ခါခင်ဗျားကို ပြောဖူးတဲ့ ဟော်မုန်းခေါ်တဲ့ သတ္တဝါများကို ထွားစေတတ်တဲ့ ဓာတ်တစ်မျိုးရဲ့ တန်ခိုးသတ္တိပေါ့”

“ဒါဖြင့် - ခင်ဗျား အဆီထုတ်တဲ့ အကောင်ဟာလည်း ကျား မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကျား မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကြောင် - ကြောင်တောင်မှ သိပ်မကြီးသေးဘူး။ အလွန်ဆုံး နှစ်လ သုံးလသားပဲ ရှိမယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလောက် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ထွားရတာလဲ ဒေါက်တာ”

“အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ ဟော်မုန်းပင်ဆိုတာ ရှိတယ် - ဦးထွန်းစိန်ရဲ့။ ဒီမြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ ပေါက်တယ်လို့ မကြားဖူးပါဘူး။ တောင်အမေရိကတိုက်မှာတော့ တစ်ပင်တလေ ရှိတယ်ဆိုတာ စာထဲမှာ တွေ့ဖူးတာပဲ။ ကိုယ်

တွေ့တော့ မဟုတ်ပေဘူး။ ဒီအပင်ထဲက အရည်ကို နည်းနည်းကလေးသောက်မိရင် ကိုယ်အင်္ဂါဟာ အဆမတန် ကြီးထွားလာနိုင်တယ်”

“အင်း - တကယ် အဖိုးတန်တဲ့ အပင်ပဲ”

“အဖိုးတန်တဲ့ နေရာတန်ပြီး ဘေးဥပဒ်ဖြစ်စေတတ်တဲ့ နေရာမှာဖြစ်တာပေါ့ဦးထွန်းစိန်ရဲ့။ အခုဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စကြည့်ပါလား။ ပြီးတော့ ဒီလို ထူးဆန်းတဲ့ ဓာတ်သဘာဝ ဆိုတာလည်း ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆေးပညာအရ သာမန်တွေရှိရုံလောက်နဲ့ ဒီလောက် အဖိုးမတန်ဘူး။ သူ့ကို အုပ်ထိန်းနိုင်တဲ့ သဘောတရားကို နားလည်မှ အဖိုးတန်တာကိုဗျ။ ဒါထက် ကျုပ် ဒီအကောင်ကို ဆေးရည်စိမ်ဖို့ မရလိုက်တာနာတာပဲ ဦးထွန်းစိန်။ အလီက တုတ်နဲ့ရိုက်လိုက်လို့ တစ်ကိုယ်လုံး ကြေသွားတဲ့ အထဲမှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေက တစ်ညလုံး စားထားတော့ ဘယ်မှာရစရာရှိတော့သလဲ”

ဆေးခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမော်တင်သည် လေးပေခန့် နက်သော တွင်းတစ်တွင်းကို အလီအား တူးစေပြီးနောက် ကြောင်ကြီး၏ ကိုယ်ထဲမှ ထုတ်ယူထားသည့် အဆီပုလင်းနှစ်လုံးကို သွန်ချစေ၏။ ထို့နောက် စက္ကူစုတ်များကို ထည့်ပြီးလျှင် အပေါ်မှ အရက်ပြန်နှင့် ဓာတ်ဆီများ လောင်းထည့်ပြီးလျှင် မီးရှို့စေပြီးနောက် တွင်းကို ပြန်၍ဖို့စေ၏။

ဒေါက်တာမော်တင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍သောက်ပြီးနောက် ...

“သဘာဝဆိုတာ တယ်ထူးဆန်းတာကလား ဦးထွန်းစိန်။ နိပေမဲ့ - ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ဓာတ်သဘာဝတစ်ခုကို အုပ်ထိန်း တားဆီးနိုင်တဲ့ တန်ခိုးသတ္တိကို မတွေ့သေးသမျှလူကို ဘေးဥပဒ်ပေးမှာချည်းပဲဗျ။ ဒီဓာတ်သဘာဝ ကျုပ် မစမ်းသပ်သေးခင် အခုလို မီးရှို့လိုက်ပြီး မြေကြီးဩဇာ ဖြစ်သွားတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

➞ ဒဂုန်ရွှေမျှား

စောရနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်သော
ကျောက်ရုပ်

ဝသုန်ဟိန်းထက်

စောရနက္ခတ်နှင့်
ယှဉ်သောကျောက်ရုပ်

“ဝသုန်ဟိန်းထက်”

အိပ်မက်ဆိုးမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

သို့တိုင်အောင် ကြောက်စိတ်က မပျောက်သေး။ နားထင်မှ စီးကျလာသော ရွေးသီးရွေးပေါက်များကို လက်ခံဖြင့်သုတ်ရင်း အသက်ကိုဝအောင် ရှူရှိုက်နေမိသည်။

ထို့နောက် သောက်ရေအိုးစင်ရှိရာသို့ သွား၍ အုန်းမှုတ်ခွက်ဖြင့် ရေတစ်ခွက်ကို မော့သောက်ချလိုက်သည့်တိုင် “မောင်ညိုမင်း” အိမ်ရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်မပြေသေး။

“အိပ်မက်...”

အိပ်မက်ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ။

အဖြစ်ပျက်တို့က ပီပြင်ထင်ရှားလွန်းလှသည်။ သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့သမျှတွင် မိမိကိုယ်တိုင် အထင်ကရ ပါဝင်နေ၍ “အိပ်မက်မှ ဟုတ်ပါလေစ” ဟု သံသယဝင်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထန်းခေါက်ဖာနံ့သေးတွင် ရှုထားသော မြောက်လက်မခန့်ရှိသည့် ကျောက်ရုပ်ကို ကြည့်မိသည်။ ဝိုးတဝါး လရောင်အောက်တွင် မျက်နှာ လေးထောင့်နှင့် ကျောက်ရုပ်က ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေဆဲ။ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံ တစ်ရာမရှိ။ ပကတိကျောက်ရုပ်ပင်တည်း။

ဤကျောက်ရုပ်က လှုပ်ရှားအသက်ဝင်လာသည်ဆိုလျှင် အိပ်မက်ထဲ တွင်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အပြင်လက်တွေတွင် မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်ပျက်များအားလုံးသည်လည်း အိပ်မက်သာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ထိုကျောက်ရုပ်သည် အသက်ဝင်လာကတည်းဖြစ်ပြီး ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ ပကတိ လူတစ်ရပ်ခန့်အထိ ကြီးလာသော မျက်နှာ လေးထောင့်နှင့် အဆိုပါကျောက်ရုပ်က မောင်ညိုမင်းကိုခေါ်၍ ရွာလမ်းမ အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို မည်သူမျှမမြင်။ ထိုအတူ မည်သူမျှ မတားဆီးနိုင်။

မောင်ညိုမင်းသည် ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ကျောက်ရုပ်နှင့်အတူ အိမ် ကြီးတစ်အိမ်သို့ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်မှာ ကွမ်းခြံပိုင်ရှင် "ဦးဘမောင်" ၏ အိမ်ပင်တည်း။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသည်မှာကား ကျွန်းတံခါးမကြီးကို ဖွင့်ရန် မလိုဘဲ အထဲသို့ အလွယ်တကူစိမ့်ဝင်နိုင်ခဲ့ခြင်းပင်။

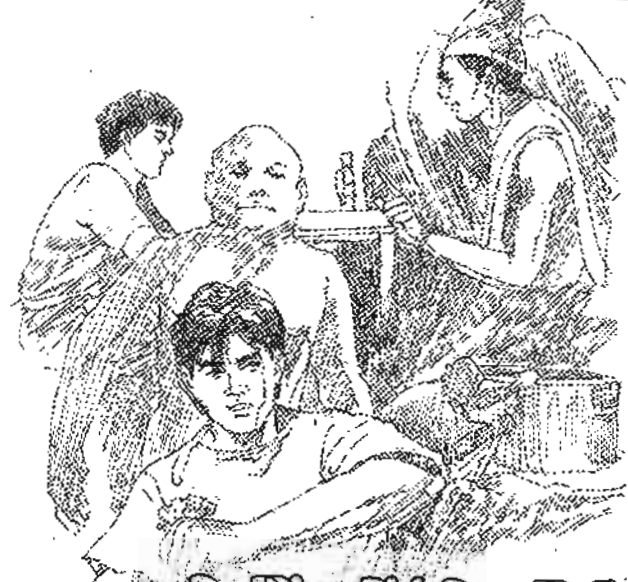
တံခါးသာမက ကာဆီးထားသော မည်သည့်အတားအဆီးကိုမဆို ယခု ကဲ့သို့ အလွယ်တကူ စိမ့်ဝင်ဖောက်ထွက်နိုင်၏။ တကယ်တော့ ယခုလို အစွမ်းအစရှိသည်ကိုလည်း မောင်ညိုမင်းမသိ။ မျက်နှာလေးထောင့် ကျောက်ရုပ်ကြီး ပြုလုပ်သကဲ့သို့ လိုက်လံပြုလုပ်နေခြင်းသာဖြစ်၏။

ငြင်းဆန်၍လည်းမရ၊ ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်းလည်း မောင်ညိုမင်း၌မရှိ။ မလုပ် ချင်သော အရာများကိုလည်း လိုက်လုပ်နေရသည်။ ယခုလည်း ကြည့်ပါ။ ဦးဘမောင်၏ အနစ်နစ်အလလ ရှာဖွေစုဆောင်းထားသော ရွှေထည်ပစ္စည်း များကို ခိုးယူခဲ့ရပြီ။

ဘုရားမကြိုက်၊ နတ်မကြိုက်သော ခိုးယူခြင်းကံကို ကျူးလွန်နေရပြီ။ ထိုသို့ ခိုးယူပြီးနောက် မောင်ညိုမင်း၏ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ရေတွင်းနံဘေး တွင် တွင်းထူး၍ မြုပ်နှံကြရသည်။ ရွှေထုပ်ကို သေရာစွာ မြုပ်နှံပုံအုပ်အပြီး မှာတော့ ကျောက်ရုပ်က အသံသြသြကြီးဖြင့် ယခုလို စကားဆို၏။

“အရှင် - အကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ပြီးမြောက်ပါပြီ။ အရှင်လိုရာ စီမံနိုင်ပါပြီ”

စကားလည်းဆုံး။ “ဝုန်း” ခနဲ အငွေ့ဖျံ့ကာ ကျောက်ရုပ်ကွယ်ပျောက် သွားလေသည်။ မောင်ညိုမင်းမှာလည်း အိပ်ရာမှ လန်နီးစွာ ခုတ်ရသည်။

အရှင်-ကျွန်ုပ်ကို ချေထိခံခဲ့ရပြန်ပြန်။ အကျွန်ုပ်တို့ချစ်သော အရှင်တို့၏ ထဝဝထည်ဆည်း ပျက်စီးရပြီလိမ့်မည်။ ဦးစွာ အရှင်၏မိခင်ဖြစ်သူ ပျက်စီးရပြီလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ကို အလုပ်ထွေးပြုနေချိန်၌ အရှင်နေအိမ် ပရဝုဏ်ထွင်ကာ နေခွင့်ပြုပါစေ...

နီးလာသည့်တိုင်အောင် မြင်ကွင်းကမပျောက်၊ သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့သမျှကို ထင်ထင်ရှားရှား မှတ်မိနေသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို။

နံနက်မိုးသောက်၍ ထင်းခုတ်သွားရန် ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပင် မောင်ညိုမင်းတစ်ယောက် သတင်းထူးကိုကြားလိုက်ရသည်။ သတင်းကိုသယ်ဆောင်လာသူမှာ မောင်ညိုမင်း၏ မိခင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပါသည်။

“သား - မောင်ညိုမင်း၊ ဦးလေးဘမောင်တို့အိမ်ကို ညက သူရုံးဝင်လို့တဲ့”

“ဗျာ - ဘယ်လို - ဘယ်လို”

“ဒီလို သားရဲ့ ကွမ်းခြံပိုင်ရှင် ဦးလေးဘမောင်တို့အိမ်မှာ အစိုးခံလိုက်ရတယ်။ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ အတော်တော်များများ ပါသွားသတဲ့။ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာက တံခါးတွေလည်း ပိတ်လျက်၊ အပေါက်လည်းမရှိ၊ လုတ်ရာခြေရာလည်း မပျောက်ဘဲနဲ့ ပါသွားတယ်တဲ့သား။ ဒီတော့ အတွင်းလူပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဦးဘမောင်တို့က အတပ်ပြောနေကြတယ်”

ကြားသိလာသမျှကို ရှင်းပြ၍ ထွက်သွားသော မိခင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း မောင်ညိုမင်းတစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မတင်မကျ။ နားလည်ရ ခက်လှစွာဖြင့် အတွေးကျပ်နေရတော့၏။

စိတ်ထဲမှာ ဝေခွဲမရ၊ ရှုပ်ထွေးမှုများကို ဖြေရှင်းဖို့အတွက် ရေတွင်းနံဘေးသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အသေအရာ လေ့လာကြည့်တော့ ထူးခြားနေသော မြေတစ်နေရာကို မသင်္ကာ၍ တူးဆွကြည့်မိ၏။

မြေသားက ကျစ်လျစ်မှုမရှိ၊ ခပ်ပွပွဖြစ်နေ၍ အလွယ်တကူတူးနိုင်ခဲ့သည်။ တံတောင်ခန့်အနက်မှာတော့ ကတ္တီပါအိတ်တစ်လုံး၊ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ်ရွှေထည်များ...။

“ဘုရား - ဘုရား - ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဒါ - တကယ်ပဲလား...”

ညက အိပ်မက်ထဲတွင် ဦးဘမောင်တို့အိမ်သို့ သူကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ ခိုးယူခဲ့သည်။ ထိုရွှေထုပ်က အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း သူ့မြဲထဲတွင် အထင်အရှားတွေနေရပြီ။ အိပ်မက်မဟုတ်။ တကယ်အဖြစ်မှန်ပင်တည်း။

“ဒုက္ခပါပဲ - ဝါနယ်နော် - ဘယ်လိုစဉ်းစားရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ အလိုလိုနေရင်း ရာဇဝတ်သင့်တော့မှာပဲ...”

ယခုအခြေအနေ၌ ရွှေထုပ်ကို ကောက်ရပါသည်ဆိုပြီး ပိုင်ရှင်ကို သွားအပ်သော်လည်း မည်သူမှ ယုံကြည်ကြမည်မဟုတ်။ သူကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကိုကော မည်သူက နားလည်ယုံကြည် ပေးကြမည်နည်း။

မောင်ညိုမင်းအဖြစ်က “ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူး” ဖြစ်ရပြီ။ မိမိမကျူးလွန်သောဖြစ်ရပ်အတွက် အခမ်းဆီးမခံနိုင်။ မိမိသာမက မိခင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာပါ ပဲ့ရွံ့စွတ်ပြတ်သွားစေနိုင်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မောင်ညိုမင်းသည် လောလောဆယ် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ မြေကြီးများကို ပြန်ဖို့၌ “ပိုနေမြဲ၊ ကျားနေမြဲ” ထားလိုက်ပါတော့သည်။ ပိုမိုလုံခြုံစေရန် ၎င်းအပေါ်၌ ပန်းအိုးတစ်လုံးကိုပါ ရွှေပြောင်းထားလိုက်၏။ ရုတ်တရက်တော့ မည်သူမျှ အလွယ်တကူမသိနိုင်တော့။

ထိုဖြစ်ရပ်မှာ ထိုမျှနှင့် ပြီးမသွားပါ။

သုံးရက်မှာ တစ်ကြိမ်ကျ ဖြစ်လာပါသည်။ သုံးရက်မြောက်နေ့ညတိုင်း ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်ပါတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မောင်ညိုမင်းသည် မျက်နှာလေးထောင့်ကျောက်ရုပ်ကြီး ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့လိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။

ကောင်းသောသွားခြင်းကားမဟုတ်။ ကာယကံမြောက် ခိုးယူခြင်းအဖြစ်ကို ကျူးလွန်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ဥစ္စာနေကြွယ်ဝသော အိမ်တစ်အိမ်ကို နှစ်ယောက်သား ဝင်ခိုးရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နားလည်ရခက်သောဖြစ်ရပ်က အိပ်မက်ဟုဆိုသော်လည်း ရေတွင်းအနီးရှိ မြေကျင်းထဲကို သွားကြည့်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ခိုးယူလာသောဥစ္စာ

ထုပ်က ရှိနေပြန်သည်။ မောင်ညိုမင်းဘဝက အလိုလိုနေရင်း သူ့ခိုးကြီးဘဝ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ရပြီ။ ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေကလည်း တစ်စထက် တစ်စ များပြားလာခဲ့ပါပြီ။

မောင်ညိုမင်းသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ကျောက်ရုပ်တုလေးကို သေချာ စွာကြည့်လိုက်မိသည်။ အခုတော့ ထိုကျောက်ရုပ်က မြောက်လက်မနေသော ရှိသော သာမန်ကျောက်ရုပ်တစ်ခုမျှသာ။

သို့သော် ညဘက်များတွင် ထိုကျောက်ရုပ်က အသက်ဝင်လာခဲ့သည် ကို သူ လက်ခံသိရှိထားပြီ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်နေရပါ သနည်း။

တစ်နေ့ တောထဲမှာ ထင်းခုတ်နေရင်းက ထိုကျောက်ရုပ်လေးကို အမှတ်မထင် သူ ကောက်ရခဲ့သည်။ ဆော့စရာအရုပ်တစ်ရုပ်။ သို့မဟုတ် အမှတ်တရ ရုပ်တုလေးတစ်ခုအဖြစ် သဘောထား၍ သိမ်းဆည်းထားခဲ့မိ သည်။

အခုတော့ ထိုရုပ်တုက ဂြိုဟ်မွေ့နေလေပြီ။ သူ့ကို သူ့ခိုးဘဝရောက် အောင် တွန်းပို့ခဲ့ချေပြီ။ ရာဇဝတ်မှုမြောက်အောင် စောင့်ကြည့်နေပြီကော။ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ယခု ရရှိထားသော ဥစ္စာနေများက သူဌေးဘဝကို ခံယူနိုင်သည်ကား အမှန်ပင်။

သို့သော် မဖြူစင်သော၊ မစင်ကြယ်သော ရတနာများသာတည်း။ ထိုမျှ သာမက ရာဇဝတ်ဖြစ်အကံကို ခံရပေဦးမည်။ အကုသိုလ်ကံကလည်း ဘဝ များစွာတိုင်အောင် အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုလို လိုက်ပါ၍ပေးဆပ်နေရဦး မည်။

ဆင်းရဲချို့တဲ့သော မိမိတို့၏ဘဝကိုလည်း ပြောင်းလဲပစ်ချင်သည်။ မိခင် ကြီးကိုလည်း အကောင်းဆုံးပြုပေးချင်သည်။ လိုလေသေးမရှိသော ဘဝ ကို ဖန်တီးပေးချင်သည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ထင်းခုတ်၍ ရောင်းချတားသောက် ရသော မိမိဘဝ၊ တစ်ရွာလုံး၏တောက်တိုမည်ရ ထင်းခွဲ၊ ဧရခပ်၊ အမှိုက်ရှင်း ဘဝမှလည်း မောင်ညိုမင်း လွတ်မြောက်ချင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ရာဇဝတ်မှုမြောက်သော ထိုကိစ္စကိုတော့ မောင်ညိုမင်း မဖြေရှင်းတတ်၊ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမှန်းလည်းမသိ။ ခိုးသူဘဝအဖြစ်လည်း မရောက်ချင်။ ထို့ကြောင့် ထိုကျောက်ရုပ်ကို ထုခွဲဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တော့မည် ဟုလည်း တွေးမိသည်။ သို့တည်းမဟုတ် တောထဲသို့ ပြန်ယူသွား၍ ကောက် ရသောနေရာတွင် ပြန်သွားထားလိုက်မည်ဟု တွေးမိသည်။

ကျောက်ရုပ်ကို မြေကြီးပေါ်ချ၍ ရဲတင်းနှင့် ထုခွေပစ်ရန်ကြံပြီး ရဲတင်းကို မြှောက်လိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ ရဲတင်းကိုင်ထားသော မောင်ညိုမင်း၏ လက် သည် ကျဉ်စက်နှင့် အတို့ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားပြီး ကိုင်ထားသောရဲတင်း ကို လွှတ်ချလိုက်ရ၏။ လက်ပြင်တစ်ခုလုံးလည်း မီးစနှင့် အထိုးခံရသလို ပူလောင်မှုဒဏ်ကို ခံလိုက်ရတော့သည်။

မောင်ညိုမင်းသည် အံ့သြထိတ်လန့်စွာဖြင့် မျက်နှာလေးထောင့်နှင့် ကျောက်ရုပ်ကို ဝေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်အာရုံထဲတွင်လည်း အသံ ဩဇာဖြင့် ပြောလိုက်သော ကျောက်ရုပ်၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အရှင် - ကျွန်ုပ်ကို မဖျက်ဆီးပါနှင့်။ အကျွန်ုပ်ပျက်စီးလျှင် အရှင်တို့၏ ဘဝသည်လည်း ပျက်စီးရပါလိမ့်မည်။ ဦးစွာ အရှင်၏မိခင်ဖြစ်သူ ပျက်စီး ရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ကို အလုပ်ကျွေးပြုနေသူဖြစ်၍ အရှင်နေအိမ် ပရဂုဏ်တွင်သာ နေခွင့်ပြုပါလော...”

ထိုအသံမှာ ကျောက်ရုပ်တု၏ အသံမှန်း အတိအကျသိလိုက်ပါသည်။ မိခင် ကြီးကို ထိခိုက်စေမည်။ ဒုက္ခရောက်စေမည်ဆို၍ ရုပ်တုကို ဖျက်ဆီးမည့် အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ မိမိဘဝကား ချောင်ပိတ်မိနေရပြီ။ ရွေး ရယ်စရာလမ်းက မရှိ။

ရပ်ရွာထဲမှာတော့ သတင်းထူးများက ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေရပြီ။ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ခိုးယူခံနေရသော သတင်းများက လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေရပြီ။

“အရင်က ဒီလိုမရှိပါဘူး။ အခုတော့ သူ့ခိုးက အတော်ပူနေပြီ”

“သူကြီးလည်း ခေါင်းကိုက်နေပြီ၊ ခိုးသူကိုမိဖို့ ကာလသားတွေနဲ့ တစ်ညလုံး စောင့်ဖမ်းကြတယ်တဲ့၊ ဒီလိုစောင့်နေတဲ့ကြားက ပါသွားပြန် ရော”

“အေးလေ - သူရိုးက ကိုယ်များပျောက်နေသလား မသိပါဘူးအေး၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ရှိတဲ့သူတွေဆီကပဲ ခိုးသွားလို့...”

“အို - အဲကတော့အေး၊ ခိုးပါတယ်ဆိုမှ ရှိတဲ့သူဆီကပဲ ခိုးမှာပေါ့၊ တို့ဆီက အိုးစုတ်နဲ့ ဖျာစုတ်ပဲရမှာကိုး...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် - သူရိုးက သူရိုးပဲ၊ မိလို့ကတော့ အမှုန့်ကြိတ်ပစ်မယ်။ ဘယ်နှယ့်ကွာ - သူများတွေ အနှစ်နှစ်အလလ ရှာဖွေထားတာကို အလွယ် လိုချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ...”

ရွာထဲက လူတွေ၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုအသံများကို ကြားတိုင်း မောင်ညိုမင်းတစ်ယောက် ခေါင်းမဖော်ရဲ။ ထိုစကားလုံးများက သူ့ရင်ကို မီးစနှင့် ထိုးနေသလို ခံစားနေရ၏။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထိန်း သိမ်းလာခဲ့သော ရိုးသားဂုဏ်တို့က အခုတော့ ပျက်စီးခဲ့ပြီ။ ဖြူစင်သော စိတ်ထားဖြင့် ရပ်ရွာထဲတွင် စံပြဖြစ်ခဲ့သော မောင်ညိုမင်း။

“မောင်ညိုမင်းကို ကြည့်စမ်း၊ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ အမေအိုကြီးကို လုပ် ကျွေးနေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အကျင့်စာရိတ္တလည်းကောင်း၊ စိတ်ထားလည်း ဖြူစင် ရှာတယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရရာအလုပ်လုပ်ပြီး သူ့အမေကို ရှာကျွေးနေတာ”

ဤသို့သော ချီးမွမ်းစကားများဖြင့် စံပြလူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သော အမေတစ်ဦး၊ သားတစ်ဦး မောင်ညိုမင်းတို့ဘဝမှာ အခုတော့ အရောင်ဆိုးခံ ရပြီ။ ဒီအကြောင်းတွေကို မိခင်ဖြစ်သူအား ထုတ်ဖော်မပြောရဲ။ သိများသိသွား လျှင် မိခင်ဖြစ်သူမှာ ရှက်လွန်း၍ အသက်ပါသွားနိုင်သည်။

ကျောက်ရုပ်ကြီးကတော့ ဝတ္ထုရားမပျက်၊ သုံးရက်မြောက်သောည တိုင်း မောင်ညိုမင်းကိုခေါ်၍ ခိုးခြင်းအမှုကို ကျူးလွန်နေဆဲ။ သူကြီးအိမ်လည်း မချိန်၊ ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကိုလည်း အလွတ်မပေး၊ တခြားရွာများ အထိပင် သွားရောက်ခိုးယူခဲ့ကြလေပြီ။

ယခုတော့ မောင်ညိုမင်းသည်ကား သာမန်သူရိုးအသေးစားမဟုတ် တော့၊ အဓိပတိ သူရိုးအကြီးစားဘဝ ရောက်နေရပြီ။

ထို့ကြောင့် မောင်ညိုမင်း တစ်စုဦးစားမိသည်။ သုံးရက်မြောက်ည ရောက်တိုင်း သူရိုးဘဝရောက်နေရသည်။ အိပ်ပျော်သွား၍သာ အိပ်မက် မက်ပြီး ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ အိပ်မပျော်က ထိုပြစ်မှုကို ကျူးလွန်နိုင် မည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ထိုညတွင် လုံးဝမအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စိတ်ကို တင်းတင်းထား၍ အိပ်ချင်စိတ်ကို မောင်းထုတ်ရမည်။ အိပ်ငိုက်လာလျှင် မျက်နှာထသစ်သည်။ ခြံထဲ လမ်းထလျှောက်သည်။ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် အိပ်ပျော်မသွားရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

သို့သော် - သက်ကြီးခေါင်းချအချိန်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ရင်ဆိုင် လိုက်ရပါသည်။ မောင်ညိုမင်းသည် ဘူးစင်အနီးတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ၏။ အနည်းငယ်အိပ်ငိုက်လာ၍ အိပ်ပျော်မသွားစေရန် ထိုသို့ လမ်းလျှောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ရှိစဉ်...

“အရှင် - အချိန်ကျပြီ၊ သွားကြစို့...”

ဟူသော အသံသြသြကြီးကို အနီးကပ်ကြားလိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြီ။ ရှေ့နောက်ဝဲယာလှည့်ကြည့်သော်လည်း လူရိပ် လူယောင်မျှမတွေ့ရ။ ကျောက်ရုပ်ကြီး၏အသံကား သေရာပါသည်။ မှားစရာ မရှိ။

ကျောက်ရုပ်ကြီးက လာရောက်ခေါ်ယူနေပါပြီ။ မောင်ညိုမင်းကား ဒေါသထွက်စွာဖြင့် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကြီး ပြောလိုက်၏။

“မလိုက်ဘူး - ငါ့ကို လာမခေါ်နဲ့၊ မင်းဟာ မိစ္ဆာကောင်၊ မိစ္ဆာအလုပ်တွေ လုပ်ဖို့ ငါ့ကို လာမခေါ်နဲ့၊ ငါမလိုက်ဘူး - လုံးဝမလိုက်ဘူး”

“မလိုက်လို့မရဘူး - အရှင်၊ ဒါ - အကျွန်ုပ်တို့ရဲ့တာဝန်ဝတ္တရားပါပဲ။ မလွဲ မသွေ ပြုလုပ်ရမယ့် အကျွန်ုပ်ရဲ့ရပ်တည်မှုလုပ်ငန်းပါပဲ”

ရုပ်ကို မမြင်ရသော်လည်း အသံကို ဆက်ကြားနေရ၏။

“တောက် - ဘာဝတ္တရားလဲ၊ ဘာတာဝန်လဲ၊ ဘာကြောင့်လုပ်ရမှာလဲ”

ဒေါသကြောင့် အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေမိသည်။ ထင်းခုတ် ဓားမဖြင့် မြင်မြင်ရာကို ဓမ္မယမ်းခုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ စိတ်ဒေါသတွေ တင်းမာနေသည့်ကြားက မောင်ညိုမင်း၏ရင်ထဲတွင် “ဟာ” ခနဲဖြစ်သွားရ သည်။ အမြင့်မှ ဝန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားရသလိုမျိုး၊ ခေါင်းထဲမှာလည်း မူးခနဲ၊ မိုက်ခနဲ။

“မလိုက်ဘူး၊ လုံးဝမလိုက်ဘူး၊ ငါ့ကို လာမခေါ်နဲ့”

စိတ်တင်းထားသည့်ကြားက အဲ့တွေ ညွတ်ခွေကျသွား၏။ မျက်စိထဲမှာ လည်း အမှောင်ထုက ကြီးစိုးလာ၏။ မျက်ခွံတွေကလည်း ပိသောချိန်များစွာ လေးလံလာသလို ခံစားလိုက်ရပြီးမှာတော့...

“ဟယ် - ငါ့သားရယ်၊ ဘယ်နယ်ကြောင့် ခြေကြီးပေါ်မှာ လာအိပ်နေရ တာတု။ ဘယ်အချိန်က ထသွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။ တကတဲမှပဲ၊ အအေးပတ်ပြီး ဈေးတော့မှာပဲ၊ မိုးလင်းမှပဲ အမေလည်းသိတယ်၊ ထ - ထစမ်း - မောင်ညိုမင်း...”

မိခင်ဖြစ်သူမှ ဆွဲထူပွေ့ခေါ်သံကြားမှ မောင်ညိုမင်း အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးထ လာခဲ့သည်။ အမေဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ညက အိပ်မက်ကိုတော့ ပြက်ပြက်ထင်ထင် အမှတ်ရနေဆဲ၊ မိစ္ဆာကျောက်ရုပ်ကြီး နှင့်အတူ ရင်းပိုက်ကျေးရွာမှ ရွှေစံလွယ်ဆုရ သူကြီးဦးအောင်ဘော်ချိန်၏

အိမ်ကို သွားရောက်ခိုးယူခဲ့သည်။ ရွှေတစ်ဆယ်သား၊ မြဘယက်တစ်ခု၊ နီလာလက်စွပ်နှစ်ကွင်းတို့ ရလာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ - ထလေသား၊ ဘာ ငှူငှိုင်ငိုင်ဖြစ်နေတာလဲ၊ အင်း - ငါ့သားကို ပြောရဦးမယ်၊ အခုတလော သူခိုးတွေပူနေတာ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ည ကလည်း ရင်းပိုက်သူကြီးအိမ်မှာ အခိုးခံရပြန်ပြီ၊ ရတနာတွေအများကြီး ပါသွားပြန်ပြီတဲ့၊ ဒီသူခိုးကို...”

မောင်ညိုမင်း ဆက်မကြားလိုတော့၊ ကြားချင်စိတ်လည်းမရှိတော့၊ မြေကျင်းထဲမှာ ရတနာထုပ်က ရောက်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ပြီ၊ တူးကြည့် ရန်တောင်မလိုတော့၊ အမေကျွေးသော ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့်ရေခွေးကြမ်း ကိုပင် ပြီးစလွယ်စားလိုက်တော့၏။

“ကောက်ညှင်းတွေ ရှိသေးတယ်သား၊ ထပ်ယူဦးမလား၊ ငါ့သား ကြိုက် တယ်မဟုတ်လား”

“တော်ပြီ - အမေ၊ သား ရင်ပြည့်နေလို့၊ ဝပြီ - အမေ”

အိမ်ဝရန်တာမှ လွှားခနဲ ခုန်ချ၍ ပုဆိန်တစ်လက်နှင့် လျှော်ကြိုးထုံးကို ယူ၍ ထင်းခုတ်ရန်အတွက် တောထဲသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လူတွေ ကြားမှာနေလျှင် ထိုအသံတွေ ကြားနေရဦးမည်၊ မကြားလိုသောစကားလုံး များကြောင့် သူရှင်တွေ ပူလောင်နေရပေဦးမည်။

တောထဲမှာ သစ်ပင်တွေနဲ့ သတ္တဝါငယ်လေးများသာ ရှိသည်။ ကျေးငှက် သာရကာတို့၏ “တိတိတာတာ - ကျီကျီကျာကျာ” ရှစ်စရာအသံများကိုသာ ကြားရမည်။ ရှဉ့်ကလေးများ၏ သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် ပြေးလွှားဆော့ကစား နေကြတာတွေပဲ တွေ့ရမည်။ ရပ်ရွာထက်တော့ စိတ်သောက ကင်းတာ အမှန်။

တောစပ်ရှိ မာလကာပင်ကြီးတွင် ဝင်းမှည့်နေသော မာလကာသီးများ ကိုတွေ့၍ မောင်ညိုမင်းလည်း တက်ခူးမိသည်။ အကြီးဆုံး မာလကာသီး သုံးလုံးကို ခါးပုံစတွင်ထည့်၍ ပုဆိန်ကိုထမ်းကာ ထင်းတောသက် ဆက် လျှောက်လာခဲ့၏။ ထင်းနှစ်ပုံလောက်ရတော့မှ တအောင့်နားကာ မာလကာ သီးစားမည်ဟု စိတ်ကူးထားမိသည်။

သို့သော် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် ထိုစိတ်ကူးက ပြောင်းသွားရပြန်သည်။ မောင်ညိုမင်း မြင်လိုက်ရသည်က ဒေါက်ချာကို ဆောင်း၊ သပိတ်ကိုလွယ်၍ တောင်ဝေးကိုထောက်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသော ရေသုံးကြီးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အင်း၊ ငါစားမယ့် မာလကာသီးတစ်လုံးကို ဒီရေသုကို လှူဦးမှပဲ”

လှူချင်စိတ်သမ္ဘာက တဖွားဖွားပေါ်လာ၍ မာလကာသီးတစ်လုံးကိုထုတ် လိုက်၏။

“ထိုင်ပါဦး ဘရသေ့၊ ဒီသစ်သီးလေး လှူချင်လို့ပါ သုရား”

ရီသေ့စွာလျှောက်ထား၍ အသီးကို သပိတ်ထဲထည့်ကာ ပြားပြားဝပ် ရှိခိုးလိုက်၏။

“အိမ်း၊ သာဓု - သာဓုကွယ်၊ စိတ်သောက ကိုယ်သောကတွေ ကင်းဝေး ပါစေ၊ အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်တွေ ကင်းဝေးပါစေကွယ်...”

ဘရသေ့၏ ဆုပေးစကားကိုကြားတော့ မောင်ညိုမင်း ရင်ထဲတစ်မျိုး ဖြစ်လာမိသည်။ ဘရသေ့အပေါ်ယံကြည်ကိုးစားမှုများ တိုးပွားလာခဲ့သည်။ မိမိကြုံတွေ့နေသော ဒုက္ခကိုလည်း ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်လိုစိတ် ဖြစ်လာခဲ့၏။

“ဘရသေ့သုရား - တပည့်တော်မှာ အခက်အခဲသောကတစ်ခု ကြုံနေ ရပါတယ်”

“ဟေ - ဘာများလဲကွယ်၊ ဘရသေ့ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီရတာပေါ့ ကွယ်...”

“ဒီလိုပါ - ဘရသေ့...”

မောင်ညိုမင်းက ဖြစ်ရပ်အစအဆုံးကို ဓရေစေတုတွင်းကျ ရှင်းပြလိုက်ပါ တော့သည်။ ဘရသေ့က သေချာစွာ နားထောင်ပြီးနောက်...

“အင်း - ဒီကျောက်ရုပ်တုစာ စောရနကွတ်မိနေတာကွဲ့၊ ပြုလုပ်ဖန်တီး တဲ့ ပညာရှင်က စောရနကွတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ရုပ်တုကို ထုလုပ်ဖန်တီးခဲ့တာ၊ သူတစ်ပါး ဥစ္စာပစ္စည်းကို ခိုးယူဖို့ ပြုလုပ်ထားလေတော့ ကောင်းတဲ့ပညာရှင် တော့မဟုတ်တန်ဘူး၊ ဒကာလေးဖြစ်ရပ်ကလည်း ဆန်းကြယ်လွန်းနေတယ်။

နေအုံးကွဲ့ - ဘရသေ့မှာ မိတ်ဆွေရသုတစ်ပါးရှိတယ်၊ သူက လောက် ဂန္ထိရ ပညာရပ်တွေ တတ်ကျွမ်းတယ်၊ သူနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ကြတာပေါ့ကွယ်။ အဘ လမ်းညွှန်ခဲ့မယ်၊ နားရိုင်းသွင်းချိန်လောက်ကျရင် ဒကာလေးက ဒီကျောက် ရုပ်ကို ယူပြီးလာခဲ့ကွဲ့...”

“တင်ပါ့သုရား - တပည့်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်”

တရွေရွေ ထွက်ခွာသွားသော ဘရသေ့၏ ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင် မောင်ညိုမင်းတစ်ယောက် ရင်ထဲပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ရှုပ်ထွေးနေသော ပြဿနာ၏ အဖြေတစ်ခုကိုတော့ ရနိုင်ကောင်းပါပြီ။

ထိုညနေတွင် မောင်ညိုမင်းသည် မျက်နှာလေးထောင့်ကျောက်ရုပ်ကို အဝတ်စဖြင့် ပတ်ချည်၍ ဘရသေ့တို့ရှိရာသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့ သည်။ ပုစွန်ဆီသွေးရောင် ဆည်းဆာအလှည့် တောအုပ်သည် သုစမပန်းချီ ကားတစ်ချပ်နယ်...။

သူရိန်နေမင်းကြီးသည်ကား မကြာမီအချိန်တွင်းတွင် အနောက်ဂေါယာ ကွင်းသို့ ခေါင်းတင်ကာ မှေးစက်ဝင်ရောက်ပေတော့မည်။ အိပ်တန်းတက် ငှက်ငယ်များ၏ အသံများက ကျွတ်ကျွတ်ညစ်စီနေ၏။

မရိုးချောင်းကွေ့လေးအနီးတွင် ဘရသေ့၏ ကျောင်းသစ်ခန်းပါးကျောင်း လေးကို အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ခဲ့ပါသည်။ တရား ရှာမှီးနေကြသော သူတော်စင်များ၏သဏ္ဌာန်ကား ငြိမ်းအေးလှပေစွ၊ အေးချမ်းလှပေစွ။

“လာ - ဒကာလေး၊ လာ - အပေါ်တက်”

ဘရသေ့က မောင်ညိုမင်းကို လိုလိုလားလား ကြိုဆိုပါသည်။ ဝါး ကျောင်းကလေးပေါ်တွင် နောက်ထပ်ရေသေ့တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုရေသေ့မှာ ဘရသေ့လောက် အသက်မကြီးသေးပါ။ အလွန်ဆုံးရှိမှု အသက် သုံးဆယ်ကျော်ကျော်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

သို့သော် - သမထစရဏအလုပ်များကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ် ထားပုံရသည်။ ရေသေ့၏ မျက်လုံးအစုံက စူးရှတောက်ပနေ၏။

“အင်း - ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်၊ အင်းစမအတတ်တွေကို ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်တဲ့သူလို့ နာမည်ကြီးအားကိုးကြတဲ့ ရသေ့လေးစိန်နီဆိုတာသူပဲ...”

“ကဲ - ဒီကဒကာလေး၊ ဒကာလေးအကြောင်းကိုတော့ ဘရသေ့ရှင်းပြထားလို့ သိခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီကျောက်ရုပ်ကို ပြစမ်းပါဦး။ တစ်ချက်ကြည့်ရအောင်”

မောင်ညိုမင်းက အဝတ်ဖြင့် ထုပ်ထားသော ကျောက်ရုပ်ကို ရှိသေ့စွာ ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ရသေ့ကလေးစိန်နီသည် ကျောက်ရုပ်ကို သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေ၏။ စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်ကို ဓမ္မစပ်စွာ ကြည့်နေသော ရတနာကုန်သည်တစ်ယောက်၏ ကြည့်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မျက်စိကို ခုံမှိတ်၍ အာရုံစိုက်နေဟန်လည်းတူသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ ပြင်သက်နေ၏။ ထို့နောက် သုံးလက်မ ပတ်လည်ခန့်ရှိ ကြေးဝါပြားတစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိုကြေးပြားပေါ်တွင် အင်းကွက်များရေးဆွဲထားသည်ကို မောင်ညိုမင်းတွေ့လိုက်ရ၏။

ရသေ့လေးသည် ကျောက်ရုပ်တုအား ထိုအင်းကွက်ပေါ်တွင် အသာအယာ တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် စက္ကူထုပ်ကိုဖွင့်၍ အဝါရောင်အမူနီများကို အရပ်၏ အောက်ခြေတွင် ဖြူးချပြန်သည်။ ပြီးသောအခါ တစ်စုံတစ်ခုကို စပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေပါသည်။

“ဝိပိသသကြားရသမျှ ြံ့တစ်လုံးသာရှိ၏။ ကျန်တာ ဘာတွေ ရွတ်နေသည်ကို မောင်ညိုမင်းမသိ။ သို့သော် အံ့ဩစရာမြင်ကွင်းတစ်ရပ်ကိုတော့ တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

မျက်နှာလေးထောင့်နှင့် ကျောက်ရုပ်တုသည် တကွီကွီမြည်သံဖြင့် ကြေးပြားပေါ်တွင် လှည့်ပတ်နေ၏။ ကျောက်ရုပ်တုက ထင်ထင်ရှားရှား အခုလို အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်ကို မောင်ညိုမင်းမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကြေးပြားပေါ်တွင် ဖြူးထားသော အဝါရောင်ဆေးမူနီများသည် အငွေ့ပျံ့၍ တက်လာတော့၏။ အဝါရောင်အစိုးငွေ့များသည် ရုပ်တု၏

ပတ်လည်တွင် ဝန်းပတ်နေကြပြီးနောက် ကျောက်သားထဲသို့ စိမ့်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

“အင်း - ဒါရိုးရိုးကျောက်ရုပ်မဟုတ်ဘူး။ မှော်အစီရင် အတတ်ပညာနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ စောရရုပ်တုပဲ။ စောရနုကွတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး အသက်ထွင်းထားတဲ့ စောရရုပ်တုဖြစ်တယ်။ သူတစ်ပါးဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ခိုးယူဖို့ ခိုင်းစေနိုင်တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ပရလောကသားကို ဒီရုပ်တုမှာ ဖမ်းလှောင်ထားပြီး စေခိုင်းထားတဲ့သဘောပဲ...”

“ဒါ - ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ - ဘုရား”

“ဒကာလေးလုပ်ရမှာက ဟောဒီလက်ဖွဲ့လေးကို လည်ပင်းမှာ တစ်ပတ် တိတ် ဆွဲအိပ်ရမယ်။ ဒီလက်ဖွဲ့က လိပ်ပြာသိပ်လက်ဖွဲ့၊ တစ်နည်းပြောရရင် ဝိညာဉ်ချုပ်တဲ့ လက်ဖွဲ့ပဲ။ ညဘက်တွေမှာ ဒကာလေးရဲဝိညာဉ်က အပြင်ကို ထွက်ထွက်သွားတာတွေကို ထားဆီးပေးနိုင်တဲ့ လက်ဖွဲ့ပေါ့ကွယ်”

ရသေ့လေးစိန်နီက အနီရောင်ပိုးကြီးဖြင့် ထိုးထားသောလက်ဖွဲ့ကို မောင်ညိုမင်းအား ပေးလေ၏။

“ဒီရုပ်တုနဲ့ပတ်သက်ပြီးလည်း ဘာမှမပူနဲ့။ ရုပ်တုထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ပရဝိညာဉ်ကို ထွက်ခွာဖို့ အမိန့်ပေးထားတယ်။ အထက်စမဆေးတော်ကိုလည်း ရုပ်တုထဲ သွင်းပေးလိုက်တယ်။ အချိန်တန်ရင် ပြဿနာတွေ ပြီးဆုံးသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီညတော့ ဒီရုပ်တုကို ထားနေကျနေရာမှာပဲ ထားပေးလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် - ဘရသေ့တို့”

မောင်ညိုမင်းသည် ရသေ့နှစ်ပါးအား ရှိခိုးဦးစိုက်၍ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ရေကြောင့် ဖြစ်သော အညစ်ကြေးကို ရေဖြင့် ဆေးကြောမှသာ စင်ကြယ်သကဲ့သို့ လောကီဂန္ထီရအစီရင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောကိစ္စတို့ကို လောကီဂန္ထီရအတတ်တို့ဖြင့်သာ ဖြေရှင်းနိုင်ပေ၏။

သုံးရက်မြောက်သောညတွင် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မောင်ညိုမင်း
တစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် - လက်ဖွဲ့ကပဲ စွမ်းလေသလား၊
ရသေ့ကလေးကပဲ ထက်လို့လားတော့မသိ။ အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာဖြင့်
အိပ်ပျော်ခဲ့ပါသည်။

မျက်နှာလေးထောင့်ကျောက်ရုပ်ကား ရောက်မလာခဲ့။ မည်သည့်
အသံကိုမျှလည်း မကြားခဲ့ရပါ။ ပို၍ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပ်မှာ နံနက်
မိုးသောက်သောအခါ ထန်းခေါက်ဖာအနီးတွင် မြေမှုန့်တစ်ပုံကို တွေ့လိုက်
ရတော့သည်။ မျက်နှာလေးထောင့်ကျောက်ရုပ်ကို မတွေ့ရတော့။ ကျောက်
ရုပ်တုသည် တစ်စီကြွေ၍ မြေမှုန့်များအဖြစ် ရောက်ရှိသွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်
မည်။

စောရနုကွတ်နှင့်ယှဉ်၍ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော စောရဝိညာဉ်
ကျောက်ရုပ်သည်လည်း ဤလောကမှ အပြီးပိုင်ပျောက်ကွယ်ချုပ်ငြိမ်း သွား
ခဲ့ပြီဖြစ်ပါတော့၏ သတည်း။ ။

စာကြွင်း

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း အစိုးခံရသောအိမ်များသည် မိုးလင်း၍ တံခါးဖွင့်
လိုက်သောအခါ အိမ်ရှေ့တွင် အထုပ်တစ်ထုပ်စီကို တွေ့လိုက်ကြရပါတော့
သည်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်ကား ၎င်းတို့ပျောက်ဆုံးသွားသော
ရတနာပစ္စည်းများကို ဝမ်းသာအားရ အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ကြရပါတော့
သတည်း။ ။

▷ ယုန်ဟိန်းထက်

နှစ်ပက်ကြည့်မှန်

ကောင်းသူ

တစ်နေ့သွ်ကျွန်ုပ်သည်တပည့်ကျော်ရာလီဆွေသက်အားအိုင်းစတိုင်း၏နှိုင်းရသဘောတရားတစ်ခုဖြစ်သော (Relativity Theory) အားရှင်းပြနေလေ၏။ ရှင်းပြသည်ဆိုရာတွင် ရှုပ်ထွေးပညာရှင်တစ်ဦး၏ရှင်းပြမှုမျိုးမဟုတ်။ ပင်ကိုသဘောအား ဗဟုသုတရှိသူမျှသာ ပြောပြနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝက ထိုသဘောတရားကို "ဟေတုပစ္စယောဝါဒ" ဟု မြန်မာစကားပြေလက်ရွေးစင်စာအုပ်တွင် သင်ကြားခဲ့ရဖူး၏။ ထိုသဘောကိုပြောပြသောအဆင့်သာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏တပည့်ရာလီဆွေသက်မှာ ဘွဲ့ရလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရှင်းပြသည်ကို အတန်အသင့်သဘောပေါက်နားလည်နိုင်လေ၏။ လောကတွင် အတိုအရှည်မရှိ၊ အတိုနှင့်နှိုင်း၍သာ ရှည်သည်ဟု ပြောနိုင်၏။ တစ်ပေသည် တစ်ကိုက်နှင့်နှိုင်းယှဉ်ပါမှသာ တိုသည်ဟု ပြောရသော်လည်း တစ်လက်မနှင့်နှိုင်းယှဉ်ပါက ရှည်သည်ဟုဆိုရ၏။ ထို့ကြောင့် ဤလောက၌ တိုရှည်၊ နိမ့်မြင့်၊ ချောလှရုပ်ဆိုး၊ ချမ်းသာ

ဆင်းရဲဟူသည် ပကတိတရားများမဟုတ်။ နှိုင်းယှဉ်ပြောကြားရသော အခြားအရာများနှင့် ဆက်စပ်ပြောဆိုရသော သဘောမျှသာ ဖြစ်၏။ ထိုသဘောကို ရာလီဆွေသက်အား ပြောကြားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ထက်ပို၍ အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် အလင်းရောင်ရွေ့လျားနှုန်း (Velocity of Light) အတိုင်း ရွေ့လျားပါက ဖြစ်ထု (Mass) မှာ သုည (Zero) ဖြစ်ကြောင်း ထိုအခြေအနေတွင် အချိန် (Time) မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောကြားသော အခါ တပည့်ကျော်က ...

"ဆရာပြောတာတွေက ရှုပ်လာပြီ၊ ပြီးတော့ - သဘောတရားအရတော့ မှန်ချင်မှန်ပေမယ့် သက်သေပြနိုင်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သိပ္ပံတွေပါ" ဟု ဆိုလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း ...

"မင်းပြောသလို စိတ်ကူးယဉ်တာတော့ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ - ဘာမဆို စိတ်ကူးက စကြတာပဲကွ။ စိတ်ကူးလို့ဆိုသော်လည်း စနစ်တကျ ယုတ္တိနည်းကျ စိတ်ကူးကွ။ ပြီးတော့ - ဘာမှသက်သေပြလို့မရဘူးလို့တော့ မထင်နဲ့ မောင်ရင်၊ အိုင်းစတိုင်းရဲ့ ပဉ္စမမြောက် သီအိုရီဟာ အကျိုးပြုတဲ့ ထုတ်လုပ်တဲ့ အခြေခံသဘောတရားပဲကွ"

"ဒီထက် အခြေခံကျတာကတော့ စားဝတ်နေရေးပဲ - ဆရာရေး၊ အဲဒီအတွက် ဒီနေ့ဈေးဦးမပေါက်သေးတာကို ပေါက်ပေးမယ့် ဧည့်သည် လာနေတယ်ဗျ"

ရာလီဆွေသက်က ပြောပြရာဆိုဆိုဝင်းတံခါးအား ဖွင့်၍ ဧည့်သည်အား ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ဧည့်သည်မှာ အသက် (၅၀) ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်၍ အသားဖြူဖြူ၊ ပြည့်ပြည့်ဖြစ်၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိပြီး တည်ကြည်သောဟန်ပန်လည်း ရှိ၏။ အပြင်အဆင်ကြောင့် ဌာနတစ်ခုမှ အကြီးအကဲ (သို့မဟုတ်) ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ မန်နေဂျာ၊ ကျောင်းဆရာမကြီး ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်က နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးသောအခါ အမျိုးသမီးကြီးက သူ၏နာမည်မှာ ဒေါ်နန်းသူဇာဖြစ်ပြီး အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင် ယခုဖွင့်လှစ်သော ပုဂ္ဂလိကကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဖြစ်ပြီး သူ၏ ခင်ပွန်းမှာ ပညာရေးဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းများ

လုပ်ဆောင်ကြောင်းပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်လည်း အသုံးအဆောင်၊ ဟန်ပန်၊ ၎င်းစီးနင်းလာသည့် မော်တော်ယာဉ်ကိုကြည့်၍ ချမ်းသာပြည့်စုံမည့်သူဟု အကြမ်းချင်း ခန့်မှန်းမိလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က မည်သို့ကူညီရမည်ကို ပြောကြားပါရန်ပြောသောအခါ ဒေါ်နန်းသူဇာက ...

“ကျွန်မက ဗေဒင်မေးတယ်ဆိုပေမယ့် သားအတွက်ပါ ...” ဟု ပြောပြီး လက်ကိုင်အိတ်အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြလေ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုတွင် လူငယ်အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး လက်ချင်းချိတ်ပြီး ရိုက်ထားသောပုံဖြစ်၏။ နှစ်ဦးစလုံး ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အသက်အရွယ်အားဖြင့် (၂၅)နှစ်ဝန်းကျင်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရလေ၏။ ရုပ်ရည်အားဖြင့် သန့်ပြန့်သူများဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးမှာလည်း ယခုခေတ်လူငယ်များ ပုံစံအတိုင်း ခေတ်မီသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ဒေါ်နန်းသူဇာက -

“ဆရာကို ဒီပုံမျိုးပြရတာတော့ အားနာစရာ၊ ရှက်စရာကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဦးစလုံးပါတာက ဒီတစ်ပုံပဲရှိလို့ပါ။ အဲဒီထဲက လူငယ်ကလေးက ကျွန်မသား သတိုးဦးပါ။ မိန်းကလေးက “ကေသရီခင်” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သားက ဂျပန်စကားပြောသင်တန်း ဖွင့်ထားပါတယ်။ မိန်းကလေးက သင်တန်းက ဆရာမပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ချစ်ကြိုက်နေကြပါတယ်။ ဟောဒါက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဓမ္မဇနသက္ကရာဇ်ပါ။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို သိချင်ပါတယ် - ဆရာ” ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဗေဒင်ဟောပြောလာခဲ့သောအတွေ အကြံများအရ ဒေါ်နန်းသူဇာ၏ စကားသံတွင် မကျေလည်သောလေသံများ ပါဝင်နေကြောင်း ခန့်မှန်းမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဇာတာနှစ်စောင်အား တရုတ်ဇွန်းရွှေပညာဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြန်မာရိုးရာပညာရပ်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရာသီဥင်အရလည်းကောင်း၊ ဇာတာရှေ့ကတ်ဆွဲ၍လည်းကောင်း စစ်ဆေးပြီးနောက် ဤသို့ ဟောပြောရလေ၏။

“ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ရေးမှာ အနှောင့်အယှက်တွေ ရှိပါတယ်။ ဗေဒင်လုပ်သူက အဓိကသဘောမတူပါဘူး။ အိမ်ထောင်ဘက်တိုက်ဆိုင်မှုအရ

တော့ (၈၀) ရာခိုင်နှုန်း လိုက်ဖက်ညီတဲ့အတွဲပါ။ အိမ်ထောင်ပြုပြီး အသေးစား မကျေလည်မှုကလေးတွေကလွဲရင် သာယာမယ့် အိမ်ထောင်ရေးပါ။ သူတို့ ချင်းလည်း ပေါင်းဖက်အဆင်ပြေကြပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဟောပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ - ဒေါ်နန်းသူဇာက ...

“သူ့အဖေက အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်နေတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောမတူပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ပညာရေးလောက အသိုင်းအဝိုင်းမျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင် ဒီကလေးမလေးဟာ ခေတ်မီလွန်းပါတယ်။ ရဲတင်းပွင့်လင်းလွန်းပါတယ်။ အိမ်အထိ လိုက်လာတတ်ပြီး ကျွန်မတို့ကို အဖေ၊ အမေလို့လည်း ရဲရဲတင်းတင်း ခေါ်ဝံ့တဲ့သူပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အရှက်တရားနည်းတဲ့သူလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် - သူတို့အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေမယ်၊ ပေါင်းဖက်နိုင်မယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ပြီး - သောကြာနဲ့ တနင်္လာဖြစ်နေတော့ မွှော့သောက၊ အင်းဝရာဇာ၊ အိမ်ထောင်ဖက်၊ အသက်မရည်ရာဆိုသလို ဖြစ်နေမလား - ဆရာ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ - ဘဝတစ်သက်တာအရေးဖြစ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြည့်တာပါ” ဟု ပြောလေ၏။

“ရလို့ပွင့်လင်းတာကို သဘောကျပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗေဒင်ဆရာတွေဟာ ပညာရပ်အပေါ် သစ္စာရှိရပါတယ်။ ဆရာမကြီးအနေနဲ့ ဒီနှစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်မပြုပေးချင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ မေးသူအကြိုက် လိုက်ဟောပြီး ပညာရပ်ကို မလေးစားရင် ဗေဒင်ဆရာ လူလိမ်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဇွန်းရွှေပညာအရ ဇာတာတိုက်ကြည့်တဲ့အခါ (၈၀) ရာခိုင်နှုန်းတူညီတဲ့အတွဲကို လိုက်ဖက်ညီတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။ (၆၅) ရာခိုင်နှုန်းအထက် တူညီကြတဲ့သူတွေကို အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်နိုင်ပါတယ်။ သောကြာနဲ့ တနင်္လာတွေဖက်ရင် အသက်မရည်ဘူးလို့ စုံတွဲတိုင်းကို အလွယ်မပြောသင့်ပါဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် တွဲဖက်ရင် အမှန်တကယ် အန္တရာယ် ရှိ၊ မရှိ အပြန်အလှန် စစ်ဆေးသင့်ပါတယ်။ အဲဒီစုံတွဲတွေ အသက် (၈၀) ကျော် နေထိုင်သွားရတာ အများကြီးပါ။ သောကြာနဲ့ တနင်္လာ

ဟာ အတွင်းရန်သဘောဖြစ်လို့ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေမှာ သဘောထား ကွဲလွဲတတ်တာတော့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့မွေးဂဏန်းတွေ ရာသီခွင်တွေ၊ မိတ်ဖက်ဖြစ်နေတာကြောင့် ရောမွှေနိုင်ပါတယ်။ တားရော ကတ်မှာ no(4) emperor ကတ်ထွက်လာတဲ့အတွက်ကြောင့် လူကြီး တစ်ယောက်က အကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်နေပြီး ဂုဏ်သရေရှိလူကြီး တစ် ယောက်က ကူညီပေးလို့ အဆင်ပြေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးပါ”

ကျွန်ုပ်၏စကားကို ကြားသောအခါ ဆရာမကြီး ဒေါ်နန်းသူဇာက...

“ဆရာပညာကို လေးစားပါတယ်။ ကျွန်မ အဓိကဖြစ်ချင်တာက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကွဲကွာသွားအောင် မကူညီပေးလို့မရဘူးလား”

ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်လောက်ကြောမှာ သား ထဲထိုးဦးတာ တခြား အထောက်အကူဖြစ်စေမယ့် တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ထပ်မံ ထိရှိလာရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အနေနဲ့တော့ ကေသရီဇွန်နဲ့ မေးသွားလို့ စိတ်ထက်သာရာ ရနေကြပါတယ်။ သားနဲ့ တွဲနေ အမှု ချိန်ကလေးအကြောင်း ကျောင်းက ကျွန်မတို့ ရှာဖွေတော် မူရုံအထိ နှစ်ယောက်ဆင့် စုံစမ်းပါတယ်။ နောက်ထုန်းကြီးနှစ်ချယ် မေးခိုက်တစ်ခုကို အခုတွဲနေတဲ့ မိန်းကလေးက ဖြန်စာအမျိုးသမီး ကျောင်းပါဘူး ...

“ကျွန်တော့်ပညာအရ အဆင်ပြေနိုင်တဲ့အိမ်ထောင်ရေးတစ်စုံကို မုန်း တီးကွဲကွာသွားအောင် ယတြာမပေးပါရစေနဲ့။ ပြီးတော့ - ဆရာမကြီးတို့ ဘယ်လိုခွဲခွဲ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ်တိုင်တွန်းအားပေးလက်ထပ်ခိုင်းရမယ့် ချွေးမကောင်းကလေးဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေလို့ပါ။ မိဘမေတ္တာကို နား လည်ပါတယ်။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့သောကကိုလည်း ခံစားတတ်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားသောအခါ ဆရာမကြီး ဒေါ်နန်းသူဇာက ကရကန်ရာသီဥဒ္ဓါများ ပြုတတ်သည့် အမျိုးအမည်မသိသောအပြုံးမျိုးကို ပြုံးလျက်...

“ခုလို အရှိအတိုင်း ဟောပြောပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - သူတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းဆုံလက်ထပ်ပေးဖို့ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့က သဘောမတူပါဘူး။ သားကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်လို့ အဲဒီမိန်းကလေးကို အလွန်ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေပေမယ့် မိဘသဘော မတူဘဲ လက်ထပ်ယူမယ့်သားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာဟောသလို ကျွန်မ တို့က တစ်ကျော့ပြန် တွန်းအားပေး လက်ထပ်ပေးရမယ်ဆိုတာတော့ ပိုပြီး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး - ဆရာ။ ကားပေါ်မှာကျွန်မသားပါလာပါတယ်။ သူ့အကြောင်း ကိုပေဒင် မေးနေတယ်ဆိုတာလည်း သူ သိပါတယ်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် သားကို အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ လုံးဝအဆက်ဖြစ်ခိုင်းလိုက်မှာပါ။ အဲဒီကိစ္စမှာ ပိုပြီးချောမွေ့သွားအောင် ဆရာရဲ့ယတြာလေးကို တောင်းခံကြည့်ဖို့ ဒီမြို့က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လမ်းညွှန်လိုက်လို့လာခဲ့တာပါ - ဆရာ။ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

ထို့နောက်ဒေါ်နန်းသူဇာသည် ကျွန်ုပ်အား ဉာဏ်ပူဖော်ခရီးမြှင့်၍ ထွက် ရွာသွားလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏မြို့ဝင်းရှေ့တွင် စာပို့လဲ့လင်တစ်ယောက် ရောက်ရှိ လာပြီး စာအိတ်တစ်အိတ် ပေးအပ်လေ၏။ စာအိတ်အား တပည့်ကျော် ရာလီဆွေသက်က ဓာတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်၍ဖောက်ပြီး...

“ဆရာရေး-ငွေထွက်ဦးမယ်။ဟောဒီမှာမင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတစ်စောင်ပါ
ခင်ဗျာ။အလို”မောင်သတိုးဦးနှင့်မကေသရီခင်ဆိုပါလား။လွန်ခဲ့တဲ့(၃)လ
လောက်က ဆရာကို ဂျစ်ကန်ကန်ပြောသွားတဲ့ ဆရာမကြီးရဲ့သား၊ မင်္ဂလာ
ဆောင်ပေါ်ခင်ဗျာ။သူပြောတော့သူသားကမိဘသဘောတူဘဲလက်ထပ်
မှာမဟုတ်ဘူးဆို၊ စုတော့ - သာတတ်နိုင်သေးလဲ - ငို - ငို”ဟု ရယ်ကျဲကျဲ
ပြုံးဖြဲဖြဲဆို၍ဖိတ်စာအား လှမ်းပေးလေ၏။ကျွန်ုပ်ကလည်း...

“ဟေ့ကောင် - မိဘတွေကိုမစော်ကားနဲ့၊ဂျစ်ကန်ကန်ပြောသွားတာလဲ
မဟုတ်ဘူး။လေးလေးစားစားနဲ့ သူ့ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်သွားတာ၊ ပြီးတော့ -
သတိုးဦးက စိုးမပြေးသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ မိဘတွေကိုယ်တိုင် သဘောတူ
လက်ထပ်ပေးလိုက်တာ”

“ဒါဆိုရင် - ဆရာဟောတာမှန်တယ်လို့ပြောချင်တာပေါ့။ဪ - သိပြီ။
ဒေါ်နန်းသူက ပြန်သွားပြီး ဟိုကောင်လေးက ဆရာကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူတို့
ပေါင်းရဖို့ ယတြာတောင်းတာ မဟုတ်လား”

“သတိုးဦးက ဖုန်းဆက်တာတော့မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ယတြာတောင်း
တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ပေါင်းရမပေါင်းရအခြေအနေကိုမေးတာ။ ငါက
ပေါင်းရမယ်ပြောတော့ သူက “ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဝေးကြရတော့မယ်
ထင်ပါတယ် - ဆရာ” လို့ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ - ငါလည်း မင်းတို့လူငယ်တွေ
ကတော့ ယတြာလုပ်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ - သေရာတဲ့နည်းလမ်းလေး
တစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - မင်းကောင်မလေးဟာ မင်းမိဘတွေ
ပြောသလို လျှပ်ပေါ်လော်လီတဲ့ သူလား။ မိဘတွေ လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့
အရည်အချင်းရှိသူလား ဆိုတာတော့ ငါအတည်ပြုဖို့လိုတယ်လို့ပြောလိုက်
တယ်။ သတိုးဦးက - “ဇာကယ်တော့ - မိန်းကလေးက လုပ်ရည်တိုင်ရည်
ရှိတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းပြီး နာမည်ပျက်မရှိဘူး။ အိမ်တွင်းမူလည်း
လုပ်တတ်တယ်။ ယဉ်ကျေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ - နေထိုင်ဝတ်ဆင်ပုံက ခေတ်မီ
တယ်။ အရှက်တရားကင်းမဲ့တဲ့ဆင်ပုံမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်
မိဘတွေရဲ့နဲ့ကြည့်ရင်တော့ နှစ်သက်စရာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကကျောင်းက

ဆရာမလေးနဲ့လက်ဆက်ပေးချင်တယ်လို့ ဖုန်းဆက်တာပါကွ။ ဒါနဲ့ ငါလည်း
“သေချာအတည်ပြုပြီးမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ကွာ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်
တယ်။ သတိုးဦးကတော့ “ကျွန်တော့်မိဘတွေကလည်း သူတို့စံကို ချမပေး
နိုင်း။ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကလည်း ကျွန်တော့်မိဘတွေအကြိုက်ပြောင်း
မပေးနိုင်ဖြစ်နေတော့ ခက်ပါတယ်” လို့ပြောတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်
ကတော့ “ငါ့ဆီကို ဆရာမကြီး ဒေါ်နန်းသူက စာတစ်စောင် ပို့လိုက်တယ်။
အဲဒီစာကတော့ ဟောဒီမှာ ဖတ်ကြည့်” ဟုပြော၍ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ထဲအတွင်းမှ
စာတစ်စောင်ကို တပည့်ကျော် ချာလီဆွေသက်အား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။
စာတွင် ရေးသားထားသော အကြောင်းအရာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေ
၏။

ဆရာရင့် -

ကျွန်မ ဒေါ်နန်းသူက စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဆရာထံမှ ဗေဒင်လာမေး
စဉ်က ဆရာရဲ့ဟောပြောချက်တွေကို (အမှန်အတိုင်းစနစ်ရရင်) မယုံပါဘူး။
ဒါကြောင့် - ရန်ကုန်ရောက်မှ တခြားဗေဒင်တစ်ယောက်ဆီကိုသွားပြီး မေး
မြန်းခဲ့ပါသေးတယ်။ သူဟောပြောချက်ကလည်း ဆရာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ အဲဒါ
ကြောင့် - ကျွန်မလည်း ဗေဒင်မေးတဲ့အလုပ်ကို လက်လျှော့လိုက်ပါတယ်။
သားကိုလည်း အဲဒီ “ကေသရီခင်” ဆိုတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှသဘော
မတူဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့မိဘနှစ်ယောက်လုံးက ထပ်ပြီးသတိပေးထားပါ
တယ်။ အဲဒီလိုပြောဆိုပြီး တစ်လအတွင်း သားနဲ့ ကေသရီခင်တို့ အဆက်
အသွယ် လျော့ပါးရပ်တန့်သွားတယ်လို့ မှန်းဆရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - နှစ်ပတ်
လောက်အကြာမှာ သား သတိုးဦးဟာ တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့
တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ထပ်မံသိရှိလာရပါတယ်။ ကျွန်မတို့အနေနဲ့တော့
ကေသရီခင်နဲ့ ဝေးသွားလို့စိတ်သက်သာရာရနေကြပါတယ်။ သားနဲ့ တွဲနေ
တဲ့မိန်းကလေးအကြောင်း ကျောင်းက ကျွန်မတို့လူယုံတော် ရုံးအုပ်ကြီးက
တစ်ဆင့် စုံစမ်းပါတယ်။ နောက်ဘုန်းကြီးနှစ်ချက်ခေါက်ဆိုတာလို အခုတို့

နေတဲ့မိန်းကလေးက မြန်မာအမျိုးသမီး မဟုတ်ပါဘူး။ သားရဲ့လူပန်စကား ပြောသင်တန်းကိုလာတက်နေတဲ့ဂျနီတာဆိုတဲ့ဥရောပသူဆိုတဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ သားက အဲဒီကောင်မလေးနဲ့အတူ သူတို့ဘုရားကျောင်းကို တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းလိုက်သွားတယ်လို့သိရတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကိုရုံးအုပ် ကြီးကပြန်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဝတ်စားထားတာက ဘာအဝတ်မှမပါတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ပြီးတော့ - လက်ကြားမှာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ညှပ်ထားတာလဲ တွေ့ရတယ်။ နောက်ပြီး - ဆေးလိပ်ကတစ်ဆင့် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲသွားပြီ ဆိုရင် ဘဝပျက်နိုင်တာပေါ့။ သားက အရင်က ဆေးလိပ်မသောက်တတ် ပေမဲ့အခုတလော စီးကရက်သောက်နေတာ သတိထားမိတယ်။ နောက်ပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်သင်တန်းအပြီး ညနေတွေမှာ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ကလပ် ကိုသွားပြီး သောက်ကြ၊ စားကြတယ်လို့လည်း သတင်းရတယ်။ သားက ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်လာတတ်ပြီး အရက်နဲ့လည်း ရတယ်။ သူ့ကို မေးကြည့် တော့လည်း ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ခင်မင်လို့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဖြစ် သွားလာနေတာပါလို့ပြောတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သားက မပွင့်လင်းဘူး။ မိဘ ကို လိမ်ညာနေတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။

တကယ်တော့ - ကေသရီခင်နဲ့ ဂျနီတာတို့နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် အများကြီး ကွာခြားပါတယ်။ ကေသရီခင်ကို ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာတရားယဉ်ကျေးမှု၊ နိုင်ငံသားတူညီပြီး ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ မကြိုက်တာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကေသရီခင်က ဘာသာတရား၊ ဓလေ့ထုံးစံ၊ ယဉ်ကျေးမှု များစွာကွာခြားတဲ့ ဂျနီတာနဲ့နှိုင်းရင် ကျွန်မတို့လက်မခံနိုင်စရာမရှိဘူး။ မရှိသေးကားပြောရရင် အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုမှာ ကာမဂုဏ်ကိစ္စဟာ လွယ်လွန်းပါတယ်။ သား ကလေး သတိုးဦးရာ မရောင်နိုင်၊ မတိမ်းနိုင်။ အဲဒီမာယာကွန်ယက်ထဲ ကျသွားရင် အချစ်မှာ ပျက်စီးမရှိဆိုတဲ့စကားအတိုင်း မိဘကျေးဇူးမြင်းမိုရ်ဦးကို တုံးမှတ်လို့ ခုန်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် - ကျွန်မတို့မိဘအတွက်ပါမက အမျိုးဘာသာပါ နစ်နာပါတယ်။ ဒါကြောင့် - ကေသရီခင်ကိုခေါ်ပြီး ဆွေးနွေး ပါတယ်။ ကေသရီခင်ကတော့ သတိုးဦးနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်

နေပြီးဖြစ်ပေမယ့် မေတ္တာမပြယ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ မကြာခဏ အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ ထိတွေ့လာရတဲ့အခါ ကျွန်မတို့အမြင်မှားယွင်းပြီး လူငယ်တွေ ကို နားလည်မပေးနိုင်ခဲ့တာကို သဘောပေါက်လာပါတယ်။ ကလေးမလေး က အပြစ်ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် - သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ ပြန်လည် ဆုံစည်းဖို့ ကျွန်မတို့မိဘတွေက ကြိုးစားပေးရပြန်တယ်။ အစပိုင်းမှာတော့ သတိုးဦးက ပြတ်လက်စနဲ့ အမေတို့သဘောကျ ပြတ်ပါရစေတော့လို့ ငြင်း နေပါသေးတယ်။ နောက်တော့ - ဂျနီတာက ရုတ်တရက် သူနိုင်ငံကိုပြန်သွား ပြီး နှစ်ပတ်လောက်ကြာမှ သတိုးဦးက ကေသရီခင်နဲ့ ပြန်တွေ့ပါတယ်။ အခု တော့ - သူတို့နှစ်ယောက်လည်း စိတ်ချမ်းသာ၊ မိဘတွေလည်း ရင်အေးရတဲ့ ဘဝမျိုး ရောက်ပါပြီ။ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဖိတ်စာပို့လိုက်ပါမယ် - ဆရာရှင်။

ဆရာပညာကို အလေးမထားခဲ့တဲ့အတွက် အထူးတောင်းပန်ပါတယ်။ ဆရာပညာဖြင့် အများအကျိုး၊ အမျိုးဘာသာ သာသနာအကျိုးကို ဆတက် ထမ်းပိုး သယ်ပိုးနိုင်ပါစေ။

နန်းသူဇာ

ကျွန်ုပ်၏စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါတွင် တပည့်ကျော် ချာလီဆွေသက် က -

“တော်တော်လှပတဲ့ဇာတ်လမ်းကလေးပါ - ဆရာ၊ ဆရာဟောပြော ချက် မှန်ပေမယ့် ယတြာပေးထားတာမဟုတ်တော့ ရာနှုန်းပြည့် ဆရာ စွမ်း ဆောင်ပေးတယ်လို့ မဆိုသာတာတစ်ခုပဲ”

“ရာနှုန်းပြည့် စွမ်းဆောင်ပေးဘူးလို့မင်း ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ - ဆရာရယ်၊ သူတို့သား ပိုဆိုးမသွားရအောင် အရင် ကောင်မလေးနဲ့ သူ့မိဘတွေက ပေးစားလိုက်တဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ ဆရာ ယတြာ တွေမှ မပါပဲ”

“တစ်ခါတလေမှာ ပြဿနာဖြေရှင်းပေးတဲ့အခါ ဝေဒင်ပညာမဟုတ်တဲ့ နည်းလမ်းတွေလည်း သုံးရတာမျိုးရှိတယ်။ ဥပမာပြောရရင် ကေသရီခင်

ဆိုတဲ့မိန်းကလေးအကြောင်းကိုသတိုးဦးပြောတာမှန်၊ မမှန်ရန်ကုန်က ငါ့ရဲ့
မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်ကို အကူညီတောင်းရတာမျိုးလည်း
ရှိတတ်တယ်။ သတိုးဦးကတော့ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်ပြီး ကေသရီခင်
ကောင်းကြောင်းကိုပြောမှာပဲ။ သူ့စကားကိုယုံပြီး မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲစေမဲ့
မိန်းမဆိုးကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဖို့မလွှဲမသွေအတည်ပြုချက်လိုတယ်။
အဲဒီမိန်းကလေးဟာ သတိုးဦးပြောသလိုပဲကောင်းမွန်သင့်တော်တယ်ဆိုတာ
သေချာသွားရင် သူ့မိဘတွေ အရိုးစွဲနေတဲ့ စံသတ်မှတ်ချက်ကို ပယ်ချက်ဖို့
နှိုင်းယှဉ်ရမဲ့လူတစ်ယောက်လိုတယ်။ အကြောင်း - ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်က
အင်္ဂလန်က သုတေသနအဖွဲ့က မြန်မာပြည်ကို ရေထွေရောက်နေတဲ့ သူ့မိတ်
ဆွေ ဂျန်ဇာကို အကူအညီတောင်းပြီး သတိုးဦးနဲ့တွဲပြဖို့ လိုအပ်တာမျိုးလည်း
ရှိတယ်။ ဂျန်ဇာကလည်း ဒေါက်တာရွှေမင်းအိမ်အကူအညီတွေ အများကြီး
ယူခဲ့ရသူဆိုတော့ အကူအညီတောင်းခံမှုကို လက်ခံခဲ့တယ်။ ကျန်တာက
တော့ မင်းလည်း မြဲလုံသုံးသပ်ကြည့်ရင် ဒီစာတ်လမ်းမှာ ဒါရိုက်တာ ဘယ်သူ
လဲဆိုတာ သဘောပေါက်လောက်ပါတယ်။

“လက်စသတ်တော့ - ဆရာက မိဘတွေကို လိမ်ပြီး ဟို - ကေသရီခင်
ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို လက်ခံလာအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းကြီးပေါ့။”

“မင်းအပြောအဆို မတတ်လို့ထမင်းငတ်ပေါင်းများတာ မမှတ်သေးဘူး
လား။ တကယ်တော့ - လူကြီးတွေနဲ့ လူငယ်တွေကြားမှာ စံသတ်မှတ်ချက်
ကွာဟနိုင်တယ်။ ဘယ်သူ့အမှန်၊ ဘယ်သူ့အမှား မခွဲခြားပဲ နှစ်ဖက်စလုံး
အလျှော့အတင်း အပေးအယူနဲ့ နေထိုင်မှု မျိုးဆက်ကွာဟချက်ကြောင့် နား
လည်မှု လွဲမှားတာတွေကို ကုစားနိုင်တယ်။ ကြည့်မရတာတစ်ခုတည်းနဲ့
ဒီမိန်းကလေးကို ငြင်းပယ်ခဲ့ရင် ခုလိုအကျင့်ပျက်ပြီး ဘာသာခြားမိန်းကလေး
တစ်ယောက်နဲ့များထပ်ပြီးတွေ့သွားခဲ့သော် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတဲ့အသိကို
လည်း မိဘတွေကို ပေးချင်တာပေါ့။ အိုင်းစတိုင်းရဲ့သဘောတရားလို လောက
နိယာမအရ တချို့ကိစ္စတွေဟာ နှိုင်းယှဉ်ဆုံးဖြတ်ရတာတွေ ရှိတတ်တယ်။”

“နားလည်ပါပြီ - ဆရာ၊ ကောက်ကောက်တွေကြားထဲမှာ ကွေးကွေး
လေးဟာ အခြေခံဆုံးပါပဲ ဆိုသလိုပေါ့။”

“ဒီကောင်တော့ နာချင်ပြီ။ ဘာကြောင့် အပျက်သဘောတွေ ပြောနေရ
တာလဲကွာ။ မင်း - ငါ့ဆီက ဈေးထားတဲ့ငွေ (၅၀၀၀) အခုပြန်ဆပ်စမ်းပါ။”

“ဆရာဆိုတော့ နိုင်ရာနဲ့ ကိုင်ပြီးပေါ့။ ကျွန်တော်က လူငယ်ဆိုတော့ အခု
ဆရာ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းလိုက်တဲ့နည်းလမ်းလေးကို အလွန်သဘောကျ
ချီးကျူးတောက်ပပါတယ် ခင်ဗျာ။”

“အမှန်ဝန်ခံရရင် ဒါကလည်း ငါ့ရဲ့နည်းလမ်းမဟုတ်ပါဘူး - ဆရာမကြီး
အာဂါသာရေစွတ်ရဲ့ Problem of Pollensa Bay ဆိုတဲ့ဝတ္ထုထဲက နည်း
လမ်းကလေးပါ။ အဲဒါကို အသုံးပြုလိုက်တာပေါ့ကွာ။”

“ထင်တော့ ထင်သားပဲ။ ဆရာ - ဒီလောက်ဉာဏ်မကောင်းနိုင်ပါဘူးလို့၊
မဟုတ်ဘူး - ဘွားတေး။ ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်။ ဈေးထားတဲ့ငွေ (၅၀၀၀)
တော့ နောက်လမှ ပြန်ဆပ်ပါရစေ - ဆရာ။”

ကျွန်ုပ်လည်း သည်တစ်ချို့တွင် တပည့်ကျော် ချာလီဆွေသက်၏ ထိုး
နှက်ချက်ကို ဆရာတို့ ဝဋ်ကြွေးရှိသည်နှင့်အညီ ခံစားနေရပါတော့သည်။

အကယ်၍ စာရှုသူသည် တားရောက်တစ်ထုပ်ရှိ၍ မေးမြန်းလိုသည်
ဆိုပါက (ကတ်အတွင်းမှ No(4) Emperor ဟူသော ကတ်ထွက်ရှိလာပါက
အောက်ပါအတိုင်း သာမန်အားဖြင့် ဟောပြောနိုင်ပါသည်။

- (၁) အလုပ်အကိုင်၊ စာမေးပွဲ၊ လုပ်ငန်း အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။
- (၂) သတင်းကောင်း ကြားရပါလိမ့်မည်။
- (၃) အချစ်ရေးလည်း အဆင်ပြေပါသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းပါသည်။
- (၄) သို့သော် အတားအဆီး အခက်အခဲများ ရှိပါသည်။
- (၅) လူကြီးတစ်ယောက်က နောင်ယုံကြည်ပြီး လူကြီးတစ်ယောက်က ကူညီ
လိမ့်မည်။
- (၆) အသေးစား အချွန်အတက်နှင့် ထိုးမိတတ်ပါသည်။

➤ ကောင်းသား

အံ့ဩဖွယ် ရွာလေးဆို အလည်တစ်ခေါက် အလှော်အလှော်

အံ့ဩဖွယ်ရွာလေးသို့
အလည်တစ်ခေါက်

အလှော်အလှော်

ဤဇာတ်လမ်းဖြစ်မြောက်လာခြင်းမှာ စာအုပ်အဟောင်းရောင်းသည့် စာအုပ်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်မှ စာအုပ်လေးတစ်အုပ်အား ဝယ်ယူဖတ်ရှုမိရာက စခဲ့ရဟု ဆိုရချိန်မည်။ စာအုပ်လေးမှာ အတော်လေးပင် ဟောင်းနွမ်းနေသဖြင့် မျက်နှာဖုံးပင် မပါရှိပါလေတော့။ စာအုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ အစွန့်ပစ်ခံ အပယ်ခံ အဖြစ် ကောင်းမွန်စွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု ကင်းမဲ့ခဲ့လေသဖြင့် စာအုပ်လေးမှာ လေဒဏ်မိုးဒဏ် အတော်အတန် ခံခဲ့ရပုံပေါ်ပါလေ၏။ ပထမပိုင်း စာမျက်နှာနှင့် နောက်ပိုင်းစာရွက်အချို့ပင် မပါရှိတော့သဖြင့် စာရေးဆရာမည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကိုပင် မသိနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။ စာအုပ်လေးမှာ ဟောင်းပင်ဟောင်းပြားသော်လည်း စတော့သည့်စာမျက်နှာမှ ဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် ကျွန်တော့်စိတ်အား ဆွဲဆောင်သွားလိုက်ဘိ ဖြစ်ခြင်း၊ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း တွက်ဆလိုက်မိပါလေ၏။

အမှန်စင်စစ်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်၌က ဂန္ထရိုသုတေသီတစ်ဦးပင် ဖြစ်နေပါသည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများဆိုလျှင် ကြားရာဒေသသို့

သွားရောက်လေ့လာခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါလေ၏။ မိမိလေ့လာတွေ့ရှိသမျှ ထူးခြားဆန်းပြားတွေ့ရှိချက်များကိုလည်း စာပေဖြင့် ရေးသားပြုစုလျက် စာဖတ်သူများထံသို့ ဖတ်ပြပေးလေ့လည်း ရှိပါသည်။

ယခု ကျွန်တော် စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဖတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်လေး၏ အကြောင်းအရာများကလည်း ဂန္ထီရဆန်သော ထူးခြားဆန်းပြားလှ၍ ခက်ခဲ နက်နဲခြင်းနှင့် မယုံနိုင်စရာအဖြစ်များသာ ဖြစ်နေပါသည်။ တစ်ဖက်တည်း နေသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ထိုစာအုပ်လေး ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေလင့် ကစား စိတ်ဝင်စားဖွယ်အဖြစ်များကို ဖတ်ရှုမိသည်နှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော ရွာလေးတစ်ရွာ၏ ဓလေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် ထိုရွာလေးအား သွားရောက်လိုသည့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရပါတော့သည်။ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ကူးယဉ်ထူထောင်လာခဲ့သော ဦးကြီးလောမဆိုသူ၏ အကြောင်းများအား သိရှိလိုစိတ်များလည်း ခံစားလာရတော့၏။

စဉ်းစားကြည့်လျှင် ယခုလို တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးသည့်ခေတ်ကြီးဝယ် စာရေး ဆရာတစ်ဦး ရေးသားထားခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များမှာ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေမိ သည့် (believed it or not) အတိုင်း အံ့ဖွယ်ကောင်းလှသော မယုံကြည် နိုင်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်မျိုးပင်။

“အာယုသုခဘုံ” ဆိုသည့် ရွာလေးမှာ မကွေးတိုင်း၊ အနောက်မြောက် ပိုင်း၊ ပုံတောင်ပုံညာဒေသရှိ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့၏ အနောက်ဘက်တောင် ကုန်းနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းများအတွင်း၌ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ရှိနေခဲ့ပြီး ယခုတိုင် တည်ရှိနေဆဲဟု ဆိုထားဟန်ရှိနေသည်လေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုစာရေးဆရာ ရေးထားသည့် အံ့ဖွယ်ကောင်းသော “အာယုသုခဘုံ” ဆို သည့် ရွာကလေးအား ကျွန်တော်၏ ဝါသနာဗီအေရ ဂန္ထီရသုတေသန ပြုလုပ် ရန် စိတ်ထဲဝယ်ရည်သန်လျက် ဆန္ဒပြင်းပလျက်ရှိနေသည်ကတော့ အမှန် ပင်။ ထို့ကြောင့် “အာယုသုခဘုံ” ကျေးရွာလေးရှိရာ စစ်ကိုင်းတိုင်း အထက် ပိုင်းမြို့လေးတစ်မြို့မှတစ်ဆင့် ဂန္ထီရခရီးစဉ် လှည့်လည်လေ့လာရန် ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ချလိုက်ခဲ့မိပါတော့သည်။

သွားရောက်ခဲ့သည့် ဂန္ထီရခရီးစဉ်မှာ ခက်ခဲစွာသွားခဲ့ရသည် မဟုတ် သော်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူ သွားရောက်ခဲ့ခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်ပါလေ။ မကွေးတိုင်းရှိ မြို့လေးသို့ပင် မီးရထားလမ်း၊ ကားလမ်းတို့အပြင် မြေကျင်ခရီး တို့ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ရသည်သာ ဖြစ်ပါလေသည်။ ရောက်ခဲ့ရသည့် မြို့လေး တွင် ပြောရလျှင် အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ မြို့လေးကလည်း မြို့ငယ်ကလေးဖြစ်သဖြင့် တည်းခိုခန်းလည်း မရှိပါချေ။ သို့အတွက် ကျွန် တော့်အတွက် အဆင်ပြေချောမွေ့သည်ဟု ဆိုရမည်သာ။ အဘယ့်ကြောင့် ဟူမူ ကျွန်တော်၏ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းဝင် ကတ်ပြားလေးက အထောက်အကူပြုခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မိတ်ဆွေအသိ မရှိသည့် အဆုံး၌ ထိုမြို့လေးမှ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် စာရေးဆရာ ကတ်ပြားလေးအား ပြသလျက် တည်းခိုခွင့်တောင်းခံခဲ့ရာ ဆရာတော် ကိုယ်တိုင်က စာပေဝါသနာပါသူတစ်ပါးဖြစ်သောကြောင့် ခေတ္တတည်းခိုခွင့် ရရှိခဲ့ရပါသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ ငယ်ဖြူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် စာပေ ဝါသနာပါသူဖြစ်၍ ၎င်းကျောင်းတိုက်တွင် သီတင်းသုံးနေခဲ့သည်မှာ (၁၅) နှစ် သီသီပင် စွန်းခဲ့ပြီဟု သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ဆရာတော်အား ကျွန်တော် လာ ရောက်ခဲ့ရသည့် အဓိကအကြောင်းရင်းကို လျှောက်ထားပြောကြားခဲ့သည် တွင် ကိုယ်တိုင်က စာပေဝါသနာရှင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ကျွန်တော့်အား ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် လက်ခံတည်းခိုခွင့် ပြုခဲ့ပါလေသည်။

“ဒကာစာရေးဆရာက ဟိုအဝေးကနေပြီး ဒီမြို့လေးမှာ ဘာအကြောင်း အရာများ ရေးစရာရှိလို့ လာခဲ့ရတာလဲကွယ့်၊ ဒီနယ်ဘက်ကို ရောက်လာ တယ်ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးအတွက် အတော်လေးထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေတာ ကလား”

“တပည့်တော် ဒီနယ်ဘက်ကို ရောက်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းက စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတဲ့ ဒီဒေသဘက်မှာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာနဲ့ ဒီရွာလေးကို အခြေချတည်ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ ထူးခြားတဲ့

www.burmeseclassic.com

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအကြောင်းကို လေ့လာစုံစမ်းချင်လို့ပါ - ဘုရား။ ပြောရရင် တပည့်တော်က ကမ္ဘီရဆန်တဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းလေးတွေကို သုတေသနလုပ်ပြီး စာရေးတင်ပြတဲ့ ဝါသနာပါတာကြောင့် ရောက်လာခဲ့တာပါ။ - ဘုရား။

ဤသို့ပင် အစရှိလျက် ရှင်းလင်းလျှောက်ထားခဲ့ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည့်စကားအား အနုလုပ်ငြိလုံ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ တည်ငြိမ်သော သိက္ခာတော်ဖြင့် နားထောင်ပြီးလေမှ ...

“ဪ - ဒကာစာရေးဆရာက အာယုသုခဘုံဆိုတဲ့ ရွာလေးနဲ့ ဦးကြီးလောမရဲ့အဖြစ်အပျက်ကိုစာအုပ်ထဲမှာဖတ်ခဲ့တာကိုး။ အင်း - ဒီအကြောင်းအရာတွေက ဘုန်းကြီးလည်း ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်လေ”

ထိုသို့ပြောပြီးလေမှ ကျွန်တော်အား လူထူးလူဆန်းဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျက် မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

“အေး - အာယုသုခဘုံရွာရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကတော့ ဘုန်းကြီးလည်း ဒီကျောင်းမှာ ရောက်လာစက ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ - ဒါဟာ တကယ့်ဖြစ်စဉ်လား၊ စကားပြောပုံပြင်ပေပဲလားဆိုတာကိုတော့ တတ်တတ်မတ်မတ် မသိဘူးကွယံ။ ဒါပေမဲ့ - ဒီအာယုသုခဘုံဆိုတဲ့ ရွာလေးအကြောင်းကို စာရေးဆရာ သေသေချာချာသိချင်ရင်တော့ အဲဒီရွာနဲ့ အနီးကပ်ဆုံးမှာရှိတဲ့ အင်ကြင်းမြိုင်ဆိုတဲ့ ရွာတစ်ရွာမှာ ဘုန်းကြီးရဲ့ ဓမ္မမိတ်တွေတစ်ဦးတော့ ရှိတယ်လေ။ ဒကာစာရေးဆရာ စွန့်စွန့်စားစား ခရီးသွားနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်မိတ်တွေကို အကူအညီပေးဖို့ စာရေးပေးလိုက်ပါမယ်လေ။ သို့သော်လည်းပဲ အဲဒီအင်ကြင်းမြိုင်ဆိုတဲ့ ရွာက ဒီကနေ (၆) မိုင်လောက်တော့ ဝေးမယ်ထင်တယ်နော့။ အင်ကြင်းမြိုင်ရွာကို ရောက်သွားရင်တော့ “အာယုသုခဘုံ” ဆိုတဲ့ ရွာဟာ တကယ် ရှိ မရှိဆိုတာ စုံစမ်းမေးမြန်းသိရှိနိုင်တာပေါ့လေ။ မနက်ဖြန် မနက်စောစော ခရီးစထွက်ကြဖို့သာ စီစဉ်ပေတော့”

ဆရာတော် ဘုန်းကြီး၏ မိန့်ကြားစကားကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ရေငတ်သူ ရေတွင်းထဲကျသိသို့ဝမ်းသာအားတက်သွားလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးတော့ - ဘယ်နှစ်ဘယ်ကာလက ထုတ်ဝေခဲ့မှန်းမသိသော စာအုပ်

ဟောင်းလေး တစ်အုပ်ထဲမှ ရွာတစ်ရွာကို ရေးဆုံးရေးဖူးသိလိုစေဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ထိုအကြောင်းအချက်များအား လိုက်လံရှာဖွေဖို့ဆိုသည်ကလည်းပဲ ဥပဒေရှာမတွေ့သလို ဖြစ်နေခဲ့သည်ပဲလေ။ အခုတော့ - အချို့ရှာသကာတွေဆိုသလို စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်ရမည့်ခရီး၏ လမ်းစအား ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါပေကော။

“မှန်လှပါ - အာယုသုခဘုံဆိုတဲ့ ရွာလေးကို တွေ့ခဲ့ရရင် ဒီရွာလေးကို တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ဦးကြီးလောမဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း သိနိုင်တာမို့ ခုလို လမ်းညွှန်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးအထူးတင်လှပါတယ် - ဘုရား”

“ကောင်းပြီလေ - အင်းကြင်းမြိုင်ရွာကို ရောက်အောင်တော့ ကျုပ်ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ဒီကျောင်းက ကပ္ပိယကို လိုက်ပို့ပေးဖို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်လေ။ ကျွန်တို့ အစိတ်အပိုင်းတော့ ဒကာစာရေးဆရာ ဆက်လက်ပြီး သုတေသန လုပ်သွားပေတော့”

(၆) မိုင်ခန့်ဝေးသည်ဆိုသည့် ခရီးအား တောတောင်ခရီးလမ်းကြမ်းကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။ ဤမျှ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ခရီးကို ကပ္ပိယနှင့်အတူ ခရီးနှင်ခဲ့ရပါသည်။ ဤမျှ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ခရီးလမ်းအား ထွက်လာခြင်းမှာ ပသီပုံပြင်ထဲလို အဖြစ်မျိုးဖြင့် ကြုံတွေ့လိုက်ခဲ့ပါက အချိန်ကုန် လှပန်းဖြစ်နေမည်ကတော့ အသေအချာပင်။ သို့သော်ငြားလည်း ကျွန်တော်၏ စူးစမ်းရှာဖွေလေ့လာတတ်သော အကျင့်တို့ကြောင့် ဖွဲ့လုံလနှင့် အားအင်အသစ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ လမ်းပြပေးသော ကပ္ပိယကြီးမှာ လမ်းအတော်ကျွမ်းသလို တောလမ်းတောင်လမ်းခရီးကြမ်းအား မမောမပန်းသွားနိုင်သူ ဖြစ်သည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ လေ့လာစုံစမ်း ကမ္ဘီရလမ်းပေမို့ အားခံလိုက်ခဲ့ရသော်လည်း လမ်းသွယ်လမ်းမျိုးနှင့် တောရိုးတောင်တန်း လမ်းကြမ်းခရီးအား လျှောက်လှမ်းခဲ့ရခြင်းကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်ခါရွေးများပင် စို့လာခဲ့ရပါတော့သည်။

ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့သည့် ခရီးကြမ်းအား နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် တောရိုင်းစိုင့်စိုင့် တောင်ညိုညိုတို့က ဟိုအဝေးဆီဝယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်ကြောင်းတွေ့လိုက်ရပါလေ၏။ သုံးနှာရီမျှခရီးပေါက်လာသည်နှင့် မထင်မှတ်ဘဲ “အင်ကြင်းမြိုင်” ရွာလေးအား ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ထိုအခါမှ စိတ်မောလူပန်း ခရီးကြမ်းကား ပြီးဆုံးတိုင်ခဲ့ပြီဟု တွေးလျက် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုနှင့် စိတ်ရွှင်လန်းလိုက်ပါတော့။ ရွာလေးမှာ တောင်ပေါ်ရွာကလေးမို့ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းဆို၍ များများစားစားမရှိ။ ဒေသထွက် ဝါးနှင့်သစ်တို့သာ အသုံးပြုဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကပ္ပိယကြီးက မွေမိတ်ဆွေနေအိမ်သို့ ရောက်လျှင် ဘုန်းတော်ကြီး မှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ရှင်းလင်းပြောပြလျက် ပေးလိုက်သောစာအား အိမ်ရှင်လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်လေ၏။ အိမ်ရှင်က စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီးသည်နှင့် ဖော်ရွေသောအပြုံးဖြင့် စတင်ပြောလာပါတော့သည်။

“အော် - မိတ်ဆွေက ဆရာတော်ရဲ့ ဧည့်သည်ပေပဲကိုး။ ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာမှတော့ ဘာမှအားမနာပါနဲ့လေ။ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီကို ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးရမှာပေါ့။ ကျုပ်အိမ်မှာ လူများများ မရှိကြပါဘူး။ စိတ်တိုင်းကျ အားမနာပါ။ မနာတည်းရှိနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ခင်ဗျာ၊ ခုလို - ဖော်ရွေဆက်ဆံပြောဆိုတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - နောင်ကြီးရယ်”

အိမ်ပိုင်ရှင်မှာ ကျွန်တော့်ထက် လေးငါးနှစ်လောက် ကြီးသည်မို့ လေးလေးစားစား ပြန်ပြောလိုက်ရပါတော့၏။ ကပ္ပိယကြီးကမူ အလွန်စကားပြောနည်းပါသည်။ လာကြရဉ်ကလည်း အထွေအထူး စကားမပြောဘဲ၊ ဦးဆောင်လမ်းပြရင်းဖြင့်သာ ခရီးဆုံးခန်းတိုင် လိုက်ဖို့ပေးခဲ့ပါသည်။ အင်ကြင်းမြိုင်ရွာမှ အိမ်ကိုရောက်သည်နှင့် ရှေ့နွေးသောက်ရင်း စကားပြောပြော၍ အပြန်နေ့မှ မည်စီးသည်ဟုဆိုကာ ပြန်ထွက်အွားလေတော့၏။ နောက်တော့မှ - အိမ်ရှင်၏ အမည်မှာ ဦးရွှေအောင်နိုင်ဟု သိရှိရပြီး သူနှင့်အတူ သားနှင့်ရွေးမဖြင့် နေထိုင်သော မုဆိုးမိတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရလေတော့သည်။ သားနှင့်

ရွေးမတို့မှာ တောင်ယာလုပ်ငန်းဆင်းနေကြ၍ သူက အိမ်စောင့်ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်းလောက်ဝယ် သားနှင့် ရွေးမတို့ လယ်ယာလုပ်ငန်းမှ ပြန်ရောက်လာကြကာ ဧည့်စိမ်းဖြစ်သော ကျွန်တော့်အတွက် စားသောက်ရေးများအား မမောမပန်း စီစဉ်ချက်ပြုတ်နေကြသည်ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော့်မှာ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

ညစာ စားပြီးသည့်နောက်တွင် သားနှင့်ရွေးမတို့မှာ မောမောပန်းပန်း ဖြင့် အိပ်ရာဝင်သွားကြသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုရွှေအောင်နိုင်တို့ နှစ်ယောက်ထဲ ရေခန်းကြမ်းသောက်ရင်း အင်ကြင်းမြိုင်ရွာလေးသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့ရခြင်းအကြောင်းရင်းအား ဖာတ်စုံရှင်းပြလိုက်ရပါလေတော့၏။

“စာရေးဆရာ - ဒီကိုရောက်လာတဲ့အကြောင်းရင်းကို ဆရာတော် စာထဲမှာ ရေးထားတာပါတယ်။ လက်စသတ်တော့ ဦးကြီးလောမနဲ့ အင်ကြင်းမြိုင်ရွာလေးကို လေ့လာစုံစမ်းချင်တာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် - ကျွန်တော်က ဂန္တိရသုတေသီတစ်ဦးလို့ ပြောရင် ရမယ်ထင်ပါတယ်။ ခုလိုထူးထူးခြားခြားနဲ့ ဂန္တိရဆန်တဲ့ ထူးခြားမှုဖြစ်စဉ်များကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့လေ့လာပြီး စာရေးတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူးနော့”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ စာရေးဆရာ ကျုပ်တို့ဆီရောက်လာခဲ့တာ လာရကျိုး နပ်ပြီလို့ ဆိုရမှာပဲလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဦးကြီးလောမဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီရွာသားမဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်တို့မိဘတွေ ပြောတာကို ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီတုန်းက ကျုပ်က ဆယ်နှစ်သားလောက်ပဲ ရှိသေးတာကလား။ နောက်ပြီး သူက ဟိမဝန္တာတောင်ဘက်က ရောက်လာတဲ့ တိဘက်လူမျိုးလို့ ပြောနေကြတာလည်း မှတ်သားဖူးပါတယ်။ သူက ဒီဘက်က လူမျိုးမဟုတ်ပေမဲ့ ဒီကိုဘယ်ပုံဘယ်နည်းရောက်လာတယ်ဆိုတာလည်း အတတ်ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြဘူးလေ။ သို့ပေမဲ့ - လူထူးလူဆန်းတစ်ဦးဆိုတာကိုတော့ လက်သင့်မရှားပဲဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ လူတွေကို ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှ ပြုလုပ်ခဲ့တာ မရှိခဲ့ဘူး။ သူ ဒီဘက်ကို ရောက်လာတာတည်းက ရွာရဲ့အင်္ကျီ။

လူတွေရဲ့လိုအပ်ချက်တွေကို တစိုက်မတ်မတ်နဲ့ သူတတ်စွမ်းသမျှ လုပ်ပေးခဲ့တာဆိုတာ လူကြီးသူမတွေ ပြောခဲ့တာလို သိခဲ့ရပါတယ်”

ကျွန်တော်က ကိုရွှေအောင်နိုင်ပြောပြသမျှ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အာရုံစိုက်နားထောင်နေမိပါလေ၏။ ဦးကြီးလောမ၏ အကြောင်းအား ငယ်စဉ်ဘဝက သိခဲ့ရသမျှ ပြန်ပြောသည်များမှာ ကျွန်တော့်အတွက် မှတ်သားစရာများသာ ဖြစ်နေပါချေသည်။

“ရွာနဲ့ ကျေးရွာလူထုအပေါ်ကို တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ဦးဆောင်လုပ်ပေးခဲ့လေတော့ တစ်ရွာလုံးကလည်း သူ့ကို လေးစားကြည်ညိုကြတယ်လေ။ နှစ်ကြာလာတော့ သူ့ရဲ့သြဇာတိတ္ထမ ကြီးမားလာခဲ့တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက ဗုဒ္ဓဘာသာကို အလွန်ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူ ဖြစ်လေတော့ အထူးသဖြင့် အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့လူတွေက သူ့ကို လက်ခံလာကြတော့တာပေါ့။ သူက ဆင်းရဲမွဲတေတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ဘဝကို ကယ်တင်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီရွာအရှေ့ဘက်နားမှာရှိတဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်နေရာကို ရွာသစ်တစ်ရွာ တည်ထောင်ပေးမယ်လို့ ကြိုးစားအားထုတ်လာတယ်။ ရွာသစ်တည်ဖို့ ငွေကြေးရုံပုံငွေကို အလှူလိုက်ခံပေးတယ်။ ရုံပုံငွေထည့်ကြဖို့လည်း စည်းရုံးလှုံ့ဆော်တယ်။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကိုလည်း ထူထောင်လိုက်ကြတယ်လေ”

ကိုရွှေအောင်နိုင်က စကားပြောနေရာမှ ဓရဇွေးတစ်ခွက် ကောက်သောက်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ ဆက်၍ ပြောပြမည့် အကြောင်းအရာများကို စိတ်ထဲဝယ် မှတ်သားထားရင်း ဆက်လက်နားစွင့်နေလိုက်၏။ နောက်တော့ - ဆက်ပြောသည်။

“အလှူခံရတဲ့ ရုံပုံငွေတွေကို သူက လက်ချားနဲ့တောင် မထိမတိုဘဲ ရွာမှတည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ သမာဓိရှိတဲ့ လူကြီးများထံမှာ အပ်နှံထားခဲ့တာပေါ့။ လူကြီးတွေကလည်း ငွေတွေကို စာရင်းအင်းနဲ့ လက်ခံသိမ်းဆည်းထားပေးကြရတာပေါ့ဗျာ”

ကိုရွှေအောင်နိုင်၏ ပြောပြချက်များက စာအုပ်ဟောင်းလေးထဲ၌ ဖော်ပြထားသည့် အကြောင်းအချက်များနှင့် တစ်ထပ်တည်းမှ တစ်ထပ်တည်းရယ်လေ။ စာအုပ်ရေးသားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း တိတိကျကျ မှတ်တမ်းတင်ရေးသားခဲ့သည်မှာ အံ့ဖွယ်သနန်းပင်။ ထိုအကြောင်းအရာများကြောင့်ပင် ကျွန်တော့်အား အင်ကြင်းမြိုင်ဆိုသော ပုံတောင်ပုံညာနယ်အတွင်းရှိ ရွာလေးဆီသို့ အရောက်ပို့ဆောင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေ။

“ဦးကြီးလောမရဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ဆောင်မှုက ယုံကြည်စရာကောင်းနေတာဆိုတော့ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း အားကြီးမာန်တက်နဲ့ ရုံပုံငွေကို ထည့်ဝင်ကြတယ်ဆိုပါတော့နော်။ ဒေသတွက်သီးနှံတွေ ကောင်းရင် ကောင်းသလို ရန်ပုံငွေထည့်လာကြတော့ ရွာသစ်လေးကိုဟာ တစ်စတစ်စနဲ့ ပုံပေါ်လာခဲ့တော့တာပေါ့ဗျာ။ ရွာကလေးရဲ့ နာမည်ကိုလည်း “အာယုသုခသုံ” အသေးစားကလေးလို့ နိမိတ်ဖိတ်ခေါ်ဆိုနေကြလေရဲ့”

ကျွန်တော်က လေ့လာမှတ်သားလိုသူ ဖြစ်သောကြောင့် ကြားစကားဝင်မပြောတော့ဘဲ အသာငြိမ်၍သာ နားထောင်နေခဲ့ပါတော့သည်။ နားမှလည်း နားထောင်ရင်း အဓိကလိုအပ်ချက်များကိုလည်း စာမျက်နှာများ ဝယ်ရေးသွင်းမှတ်သားနေခဲ့ပါ၏။ နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံးဟု ဆိုရိုးစကားပင် ရှိခဲ့ချေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဦးကြီးလောမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အသစ်ထူထောင်တဲ့ ရွာအသစ်ကလေးကို ပြောင်းလဲနေထိုင်ကြရရင် အန္တရာယ်အမျိုးကနေ ကင်းဝေးပြီး စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ကိုယ်ကျန်းမာမှုကို ထာဝရခံစားကြရမယ်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဆင်းရဲခြင်းတွေ ကင်းဝေးပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေထိုင်နိုင်ကြမယ်။ နောက်ပြီး - ခွဲခွာသွားခဲ့သူတွေနဲ့လည်း ပြန်လည်ဆုံတွေ့နိုင်မယ့် အသက်ချမ်းသာတဲ့ “အာယုသုခသုံ” အသေးစားလေးလို့ တင်စားနိမိတ်ဖတ်သွားခဲ့သေးတာကလား” ဟု ဆိုရင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ဗျာ - ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီ “အာယုသုခသုံ” ဆိုတဲ့ ရွာလေး တည်ဆောက်လိုမှ မပြီးခင်မှာပဲ ဦးကြီးလောမဟာ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွား

တော့တာပါပဲလေ။ ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံး ယူကြီးမရဖြစ်ကြရဦးစိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့လေ”

“ဒါပေမဲ့- ခုချိန်ထိ ဦးကြီးလောမရန်ပုံငွေဆိုတာကတော့ ထည့်ဝင်နေကြ ဆဲပါပဲ။ အာယုသုခဘုံဆိုတဲ့ရွာလေး မပြီးဆုံးသေးခဲ့ပေမဲ့ ရွာမတည်ခင် အကွက်ရိုက်စဉ်ကအတိုင်းပဲ ရွာလေးရဲ့အလည်ခေါ်မှာ သူ့ကို အမှတ်တရ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အများဆန္ဒအရ အဆောက်အအုံလေးတစ်ခု ပြုလုပ် ခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ပုံတူပန်းချီကားချပ်တစ်ခုကို အဲဒီအဆောက်အအုံလေးအတွင်းမှ ချိတ်ဆွဲထားခဲ့ကြတယ်ဆိုပါတော့လေ။ အာယုသုခဘုံဆိုတဲ့ ရွာအသစ်ကို လည်း မပျက်စီးအောင် ခုချိန်ထိ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ပါတယ်ဗျာ။ ရန်ပုံငွေ ပြည့်ပြည့်မောက်မောက် လုံလုံလောက်လောက်ရှိလာရင် ရွာလေး ကို ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော် တည်ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြပါ တယ်။ ခုဆိုရင် - ရွာကလေးမှာ အဆောက်အအုံအသစ်တွေ တစ်စတစ်စ တည်ဆောက်ခဲ့တာ ရွာတစ်ရွာဖြစ်ဖို့ အလားအလာ ကောင်းနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် - တတ်နိုင်တဲ့ လူတွေက အားတတ်သရော ရန်ပုံငွေထည့်နေကြ တုန်းပဲ စာရေးဆရာရေ”

နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သော ကိုရွှေအောင်နိုင်၏ စကားကြောင့် ကျွန် တော်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားရိုက်ခတ်သွားတော့သည်။ စောစောက တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နားထောင်နေသော ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် စကားကိုဖြတ်၍ ပြောလိုက်မိပါလေ၏။

“အဲဒီ - အာယုသုခဘုံဆိုတဲ့ရွာက ဒီအင်ကြင်းမြိုင်ရွာလေးနဲ့ ဘယ် လောက်ဝေးသေးလဲဗျ”

ကျွန်တော်၏ စိတ်ဝင်စားမှု အတိုင်းအတာကြောင့် ထိုမေးခွန်းအား အလျင်စလို မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိပါလေ၏။ စိတ်ထဲ၌လည်း ကျွန်တော် ရောက်လိုသော အာယုသုခဘုံဆိုသော ရွာလေးမှာ လက်တစ်ကမ်းအကွာ ဝယ် ရှိနေသည်ကတော့ သေချာနေပြီဟု အတွေးဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြင့် အားတက်လာမိသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“အာယုသုခဘုံ” ရွာလေးက သိပ်မဝေးလှပါဘူး။ ဒီကနေ တစ်မိုင်သာ သာလောက်ဝေးတဲ့တောင်ကုန်းကိုကျော်လိုက်လို့ဟိုတစ်ဖက်ကို ဆင်းသွား လိုက်ရင် ဆောက်လုပ်ထားဆဲ အဆောက်အအုံတွေကို လှမ်းမြင်နေရပါ တယ်။ ဘာလဲ - စာရေးဆရာက “အာယုသုခဘုံ” ရွာလေးကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျသွားပြီး လေ့လာချင်သေးဟန်တူပါရဲ့။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါ တယ်လေ။ ဒီရွာကိုရောက်လာမှတော့ အဲဒီရွာလေးဟာ အရောက်သွားသင့် တဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲ။ ဒါဆို နောက်ရက်များမှ “အာယုသုခဘုံ” ရွာလေးကို ရောက်အောင် ပို့ပေးဖို့ ကျုပ် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်။ ကဲ - ကဲ - စာရေးဆရာလည်း ဒီကျုပ်တို့ရွာအထိ မြေကျင်လာခဲ့ရတာ အတော်ပင်ပန်းနေရောမယ်။ တရေး တမော အိပ်ရင်း အနားယူလိုက်ပါဦးလေ”

ကိုရွှေအောင်နိုင်က စကားနိဂုံးချုပ်လိုက်လေမှ။ ပတ်ဝန်းကျင်အား သတိထားလိုက်မိပါလေ၏။ အချိန်နာရီမည်မျှ ရှိလေသည်မသိ၊ အင်ကြင်း မြိုင်ရွာလေးကတော့ အိပ်မောကျလျက် ရှိနေပေပြီ။

ပျော်ရွှင်မြူးတူးအော်ဟစ်ဆူညံသံတွေက ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေခြင်း အား လှန့်နိုးလိုက်ဘိသို့ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားခဲ့ရပါတော့သည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလို အိပ်နေရာမှ မထသေးဘဲ မျက်လုံးများကိုသာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိပါ လေ၏။ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်လာသော အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်လုံး များအား ပြန်ပိတ်လိုက်မိပါသည်။ ပျော်ရွှင်မြူးတူးအော်ဟစ်သံတွေက ကျွန် တော် နားစည်အား ရိုက်ခတ်လာပြန်သည်လေ။ သေသေချာချာ နားထောင် ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးငယ်များ၏ ပျော်ရွှင်နေသည့် အသံများ ဖြစ်နေပါ တော့သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ နွေး ထွေးသော နေရောင်ခြည်နုက ကျွန်တော် မျက်လုံးအကြည်လွှာအား ကလေး ကြည်စယ်နေချေသည်လေ။ နေ၏ အလင်းအား မှန်းဆကြည့်လိုက်သည့်

အခါမှီးလင်းနေသည်မှာ အချိန်အတော် ကြာမြင့်ပြီဟု သိလိုက်ရတော့သည်။ အိပ်ရာဘေးမှ လက်ပတ်နာရီအား ကောက်ကြည့်လိုက်တော့မှ နံနက် (၈)နာရီပင် ထိုးနေပါပေကောလား။ စင်စစ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုက ကျွန်တော်အား အိပ်ပျော်ခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူသွားပေပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်မိပါလေတော့သည်။ သည်မှာပင် ကိုရွှေအောင်၏ အသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အော် - စာရေးဆရာ၊ အိပ်ရာက နိုးလာပြီကိုး။ ခရီးပန်းလာတော့ အိပ်ပါစေတော့ဆိုပြီး မနိုးပဲ နေလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် - ကိုရွှေအောင်နိုင်ချေ ကျွန်တော် အိပ်ရာထ အတော်လေး နောက်ကျသွားတယ်ဗျာ” ဟု ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ရတော့သည်။ ထိုသို့ပြောပြီးသည့်နောက် ဝါးခဲတစ်ဖက်သို့ လှည့်သမ်းဝေလိုက်ရင်း အော်ဟစ်ဆူညံနေသော အသံလာရာဆီသို့ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မူလတန်းအရွယ် ကျောင်းသားကျောင်းသူ လူငယ်လေးများက အော်ဟစ်ကခုန်နေချေသည်လေ။ သူတို့အဖြစ်အား ကြည့်လျက် မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ကျောင်းသားလေးတွေ - ပျော်နေတာကြတာပါကလား”

“ဟုတ်တယ် - စာရေးဆရာရေ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ သူတို့ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားတဲ့အတွက် ကျောင်းပိတ်လိုက်တာကို ပျော်နေကြတာလေ”

“စင်ဗျာ - ဘယ်လို - ဘယ်လို - ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်တာကို ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြတယ်၊ ဟုတ်လား...”

ကျွန်တော်က မဖြစ်သင့်သော ပြုမူချက်ကြောင့် ပြန်မေးလိုက်မိပါလေ၏။ ကျောင်းပိတ်သဖြင့် ပျော်ကြသည်ပဲ ထားပါဦး။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားခြင်းအတွက်တော့ ပျော်ရွှင်ကခုန်ခြင်းတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ ကျွန်တော် စိတ်တွင် အံ့သြဝမ်းနည်းသွားမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“ဟုတ်တယ်လေ - စာရေးဆရာရဲ့။ ကလေးတွေက သူတို့ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားလို့ ခုလို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေကြတာပေါ့”

“အို - ကိုရွှေအောင်နိုင်ကလည်း မဟုတ်ကဟုတ်ကပြောရောမယ်၊ ကိုယ့်ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်တယ်ဆိုတာ ပျော်ရောမှ မဟုတ်တာ”

“အော် - စာရေးဆရာက ဒီဒေသရဲ့ အလှူအထကို မသိသေးဘဲကိုး။ စာရေးဆရာ လေ့လာရမယ့်အကြောင်းအချက်တွေထဲမှာ ဒီကိစ္စကလည်း အထူးအဆန်းတစ်ခုပဲဖြစ်နေမှာပါ။ ဒီဒေသမှာရှိတဲ့လူတွေက ဦးတြိလောမရဲ့ ရံပုံငွေမှာ အလှူတော်ငွေ ထည့်ဝင်ထားမယ်ဆိုရင် သေရမှာလည်း မထူးဆန်းသလို၊ တမလွန်ဘဝရောက်သွားရင်လည်း ကောင်းရာမွန်ရာဘုံဗိမာန်ကို ရောက်သွားမယ်လို့ ယုံကြည်ထားကြတာကလား။ အထူးသဖြင့် ဦးတြိလောမတည်ဆောက်ထားတဲ့ သုခဘုံအသေးစားလေးလို့ မှတ်ယူထားတဲ့ “အာယုသုခဘုံ” မှာ ဘဝသစ်နဲ့ ရောက်သွားမယ်လို့ ခံယူထားကြတာလေ။ ဒါကြောင့် ဦးတြိလောမရဲ့ ရံပုံငွေထဲမှာ အတော်များများ ထည့်ဝင်ထားတဲ့ သူတို့ ဆရာမကြီးဟာ ကောင်းမွန်ရာ သုခဘုံကို ရောက်သွားတော့မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုကြောင့် ပျော်ရွှင်မြူးထူး ကခုန်နေကြတာလေ - စာရေးဆရာရေ”

ဘုရား - ဘုရား - သူတို့ အယူအဆတွေက တစ်မျိုးချည်းပါပဲလား။ မဖြစ်သင့်မဖြစ်ထိုက်တဲ့ လူမှုရေးစည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေကို ပျက်ပြားအယူလွဲနေပါကလား။ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသည့် အယူသီးမှုတစ်ခုဟုပင် ဆိုရချိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ရောမရောက်လျှင် ရောမလို ကျင့်ရမည်ဆိုသော စကားပုံနှင့်အညီ ကျွန်တော်မှာ ဘာမျှ အတွန့်တက်ပြောဆိုမနေတော့ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်ရပါတော့၏။ ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် ထူးခြားဆန်းပြားသည့် နယ်မြေဆီသို့ ရောက်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသတည်း။ ဦးရွှေအောင်နိုင်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း မထူးဆန်းတော့သည့် အဖြစ်မျိုးဖြင့် ခပ်မဆီဘဲ နေသည်မှာ သူတို့ဒေသ၏ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဓလေ့တစ်ခုပင် ဖြစ်နေဟန်ဘူပေ

သည်။ ထို့ကြောင့် - ထိုအဖြစ်အပျက်အပေါ်ဘာမျှအထွန်တက်စကားမပြောကြားတော့ဘဲ ကိုယ်လက်သန်စင်ရန် အိပ်ရာမှ ထ၍ လာခဲ့ရပါတော့သည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းလောက်တွင် ရွာပတ်ဝန်းကျင်၏အလှအား လမ်းလျှောက်ရင်း သွားကြည့်လိုက်ဦးမည်ဟု ကိုရွှေအောင်နိုင်အား ပြော၍ အင်ကြင်းမြိုင်ရွာလေးမှ ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲဝယ် ဤအရပ်ဒေသမှ ထူးခြားဆန်းပြားသော ဓလေ့စရိုက်များကို တွေးတောစဉ်းစားရင်း ကိုရွှေအောင်နိုင်ပြောသော "အာယုသုခဘုံ" ရွာလေးရှိရာ ကုန်းမြေချိုင့်ဝှမ်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ ကုန်းဆင်းလမ်းမို့ပဲထင့်၊ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများက သွက်လတ်နေတော့၏။ ချိုင့်ဝှမ်းကလေးမှာ တစ်စတစ်စ နိမ့်ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် တစ်မိုင်လောက် လျှောက်လာခဲ့ရာမှ ကျိုးတိုးကျဲတဲအိမ်လေးများအား လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရပါတော့၏။ "အာယုသုခဘုံရွာလေး" ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ စာအုပ်ဟောင်းလေးထဲမှ ဖတ်ရှုခဲ့ရသော ပသီပုံပြင်ဆန်ဆန် ထူးဆန်းသည့် သုခဘုံလေးရှေ့သို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ချေပြီကော။

အင်ကြင်းမြိုင်ရွာလေးနှင့်စာလျှင် မြေနိမ့်ပိုင်းချိုင့်ဝှမ်းကျသည်မှာ မှန်သော်လည်း ရွာတည်ဆောက်ထားသည့်နေရာမှာ ညီညာကျယ်ပြန့်လှသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါလေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးကြီးလောမဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က သည်နေရာအား ရွေးချယ်ခဲ့ပုံ ပေါ်ပါသည်။ ရွာအနီးရောက်လာသည်နှင့် မမျှော်လင့်သောအရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ ထိုအရာမှာ ရွာလေးထဲဝယ် မမျှော်လင့်ဘဲ လူတစ်စုအား တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် အံ့သြသွားရပါတော့သည်။ စင်စစ် - ထိုရွာလေးထဲဝယ် လူသူရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ထားမိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါလေ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် တကယ့်လူသားစစ်စစ်တွေမှ ဟုတ်ပါရဲ့လားဟု ဒွါသသံသယများပင် ဖြစ်မိ

ပါသည်။ သို့တမင်ငြား မျက်စိ၏အမြင်အာရုံတွင် တကယ့်လူသားများပင် ဖြစ်နေပါရောလား။ နောက်ပြီး - သူတို့ လှုပ်ရှားနေကြပုံကလည်း ကြည့်ဦးလေ။ မျှော်ပွဲရွှင်ပွဲတစ်ခု ကျင်းပနေဘိသည့် ပြုံးရွှင်မြူးထူးနေကြလေရဲ့လေ။

ရွာလုံးပီပီသသ မတည်ဆောက်ရသေးသော ကျိုးတိုးကျဲတဲ အိမ်လေးများအကြားမှ လူတစ်စုမှာ စိတန်းလှည့်လည်လျက် ထွက်ပေါ်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေ၏။ သူတို့ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွားနေပုံမှာ ခြေတံရှည်အိမ်လေးတစ်အိမ်ဆီသို့ ဖြစ်ပုံရပါလေသည်။ လူတစ်စု၏ ရှေ့နားလေးတွင် အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်အား ထူးထူးကဲကဲဝတ်ဆင်ထားလျက်ပါရှိလာသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးအား အခြားအမျိုးသမီးများမှ ခြံရံလိုက်ပါလာသည်ကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ ဘာလုပ်နေသည်ကို အသာပင် ချောင်းမြောင်းကြည့်နေလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်ကြည့်နေဆဲမှာပင် ထိုသူတစ်သိုက်မှာ ခြေတံရှည်အိမ်ရှေ့အရောက်၌ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ်ခဏမှာပင် ခြေတံရှည်အိမ်ပေါ်မှ ခန့်ငြားတည်ကြည်ပုံရသော လူရွယ်တစ်ဦးက ထွက်လာကာ လှေခါးထစ်များမှ ဆင်းသက်လာသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရပြန်ပါသည်။ ထိုသူလက်ထဲဝယ် ဖြူဖွေးလှပသော စံပယ်ပန်းတစ်ကုံးအား ကိုင်ဆောင်လာသည်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဆီးကြို၍ ပန်းကုံးစွပ်ပေးမည့်သဘောပင်။

မကြာမီ အိမ်ပေါ်မှ လူရွယ်နှင့် သစ်သစ်လွင်လွင် ဝတ်စားထားသော အမျိုးသမီးတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံလိုက်ကြသည်နှင့် လူရွယ်က သူကိုင်ဆောင်ထားသော စံပယ်ပန်းကုံးအား အမျိုးသမီး၏ဦးခေါင်းတွင် တယုတယ ပန်ဆင်ပေးလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ ထိုခဏမှာပင် နောက်မှ လိုက်ပါလာသော လူစုလူဝေးကြီးမှ ဝမ်းသာအားရဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် အားပေးချီးမြှင့်လိုက်သည်ကို တအံ့တဩ တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထိုလက်ခုပ်သံများအောက်ဝယ် လူရွယ်နှင့် အမျိုးသမီးငယ်တို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြည်နူးမှု အဖြာဖြာဖြင့် ပွေ့ပိုက်လိုက်ကြသည်ကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို

မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာခဲ့ရာမှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရသော ချစ်သူနှစ်ဦးပမာနှယ်ပါတကား။

သူတို့လေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းအရိပ် အယောင်များကား ရောပြွန်းနေချေပြီ။ သူတို့နှစ်ဦးတွေ့ဆုံတွေ့လိုက်ပြီးသည် နှင့် နောက်မှလိုက်ပါလာသော လူတစ်စုမှာ ခြေတံရှည်အိမ်လေးဆီမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြရင်း အိမ်လေးများကြားအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမျိုးပေပဲလား။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံတွင် ဝေးကွာသွားခြင်းမျိုးလားဆိုသည်ကို မစဉ်းစားတတ်ပါလေတော့။ နောက်ပြီးမှ - ပတ်ဝန်းကျင်အား ပြန်လည်လှည့်ကြည့်လိုက်လေမှ နေရောင်များ ပျောက်ကွယ်၍ အမှောင်များပင် အနောက်ဂေါ်ယာသို့ ဝင်လုဆဲဆဲ ရောက်နေချေပြီပေလေ။

နေရာဒေသနှင့် အချိန်ကာလက ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများအား အင်ကြင်းမြိုင်ရွာလေးဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းနေခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါလေ၏။ ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်အတွက်မူ မထင်မှတ်သော ထူးခြားဆန်းပြားသည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအား မထင်မှတ်မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြုံခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေတော့သတည်း။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ပိုင်းမှာပင် ဤဖြစ်ရပ်အား တွေ့ကြုံလာခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုရွှေအောင်နိုင်က ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၏ အသုံးစရိတ်အခမ်းအနားသို့ ကျွန်တော့်အား ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ စင်စစ် - သူတို့ဒေသ၏ ဓလေ့အား အစဉ်အလာအား လက်တွေ့သိရှိ နားလည်ခွင့်အား ဖန်တီးပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလေ၏။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အကြိုက်နှစ်သက်သော ဆိုရရိုင်းမည်လေ။ ထူးခြားသည့်ဒေသတစ်ခု၏ အတွေ့အကြုံဆန်းများအား မျက်မြင်သိလိုစိတ်ကြောင့် ကျွန်တော်က ငြင်းပယ်မနေပါလေ

တော့။ သူ ခေါ်ရာသို့ နောက်မှ လိုက်ပါသွားခဲ့ပါတော့သည်။ ကွယ်လွန်သူ ကျောင်းဆရာမကြီး အိမ်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော် တွေးထင်ထားသကဲ့သို့ မဟုတ်။ ကွယ်လွန်သူ မိခင်ကြီးအတွက် သံဃာတော်များအား ပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း၊ ဝါးပါးသီလစ်ယူလျက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့အား အမျှအတမ်းပေးဝေခြင်း၊ သာဓုခေါ်ဆိုလျက် ငွေဝတ္ထုပစ္စည်းများ ကပ်လှူခြင်းများ မပြုလုပ်ဘဲ သူတို့၏ အိမ်ပိုင်းထဲတွင် အဆိုအတီးများဖြင့် ကခုန်ပြူးထူးပျော်ပါးခြင်းများတို့ဖြင့် ကျင်းပနေကြပါကလား။ ဘုရား - ဘုရား - တကယ့်အံ့ဖွယ်အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်နေပါရောလား။

“ကဲ - စာရေးဆရာ၊ ဓကလေးထိုင်ဦးနော်။ ဆရာမကြီး သားသမီးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ကခုန်နေကြသူတွေအကြားမှ ကိုရွှေအောင်နိုင်က အတွင်းဘက်ဆီသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့၏။ အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင် သူတို့တစ်တွေဖြင့် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်လိုတော့ပါ။ မိခင်ကြီးကွယ်လွန်ခြင်းကို အကြောင်းပြုလျက် ပျော်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပနေကြသည့် သားသမီးဆိုသူတွေနှင့် အဖက်လုပ်စကား ပြောဆိုခြင်းမပြုလို၊ ထိုင်နေရာမှ ထပြန်ချင်စိတ်များသာ တဖွားဖွား ပေါ်လိုက်ဘိဖြစ်ခြင်းရယ်လေ။ သို့ပေမဲ့ - ကျွန်တော်မှာ ဧည့်သည်တစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့် အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါအရ ကာလံဒေသအဝှံ့ခန့်ဆိုဘိသို့ အသာထိုင်နေလိုက်ရပါတော့သည်။ တစ်ဖန် ကျန်ရစ်သူ သားသမီးများ၏ သေဆုံးသူမိခင်ကြီးအပေါ်၌ မည်သို့သော သဘောတရားရှိနေသည်ဆိုခြင်းအား သိလိုစိတ်များကလည်း ကျွန်တော်၏ ထပြန်လိုစိတ်အား ထိန်းထားလိုက်ခြင်းများကြောင့် ခတ်မဆိတ်ပင် ထိုင်နေလိုက်ရပါတော့သည်။

ဓကအကြာတွင် ကိုရွှေအောင်နိုင်က ဆရာမကြီး၏ သားသမီးများ ဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသားနှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ကျွန်တော့်ဆီသို့ ခေါ်လာပါတော့သည်။ ပြီးလေမှ - ကျွန်တော်နှင့် ဆရာမကြီး သားသမီးများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါလေတော့၏။

“ဒါက မြေပြန့်က အလည်ရောက်လာတဲ့ စာရေးဆရာပေါ့။ အော် - သူတို့သုံးယောက်က ဆရာမကြီးရဲ့သားသမီးတွေလေ”

ကျွန်တော်က မချီသွားမြဲလုပ်ပြလိုက်ရင်း ရင်တွင်း၌ သိမ်းဆည်းမထားနိုင်တော့သော မေးခွန်းတစ်ခုအား မဆင်မခြင်ဘဲ မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

“မသိလို့ မေးပါရစေနော်။ ခင်ဗျားတို့မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်လို့ ရက်ပိုင်းလေးပဲ ရှိသေးတယ်လေ။ သားသမီးများဖြစ်ကြတဲ့ ခင်ဗျားတို့မှာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း မရှိကြဘူးဆိုရင်တောင် ခုလို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ လုပ်တာတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူးနော်။ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင် ကဲ့ရဲ့မှာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် သူတို့က စိတ်ဆိုးဟန် မပြပါ။ ပြုံး၍ပင် ကြည့်နေကြပါသည်။ နောက်မှ သားအကြီး ဖြစ်ဟန်တူသော သားလုပ်သူမှ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြန်ပြောပါသည်။

“စာရေးဆရာက မြို့ကြီးပြကြီးမှာ နေတဲ့သူဆိုတော့ ဒီဒေသရဲ့ ဓလေ့စရိုက်ကို ဂယနကမသိလို့ ခုလိုပြောနေတာပါ။ ဒီဒေသက လူတွေမှာ ကွယ်လွန်လို့ ဘဝတစ်ပါးကို ပြောင်းသွားရင် ကောင်းရာမွန်ရာဘုံကို ရောက်သွားတယ်လို့ ယုံကြည်စွာလမ်းနေခဲ့ကြတာကလား။ အထူးသဖြင့် - ဦးတြိလောမ တည်ဆောက်ထားခဲ့တဲ့ သုခဘုံရွာလေးကို ရောက်သွားကြတယ်လို့ ယုံကြည်ထားကြတာလေ။ ဒါကြောင့် - မေမေက ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော်က သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဖေဖေနဲ့ အဲဒီသုခဘုံမှာ သွားဆိုတွေ့ကြမှာ သေချာတယ်လေ။ ဒါကြောင့် - ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတွေ အတွက် ပျော်စရာမကောင်းဘူးလားဗျာ။ ဒီတော့ - မေမေ သေဆုံးသွားပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ သုခဘုံမှာ ပြန်လည်ဆိုစည်းကြမယ့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လုပ်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါဆို - ကျွန်တော်တို့ကို အမြဲ မမြင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် - စာရေးဆရာရေ၊ မြင်လား။ သူတို့မိဘနှစ်ပါး လက်ထပ်ခဲ့စဉ်က ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံလေ။ သတို့သားလောင်းနဲ့ သတို့သမီးလောင်း

တွေ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကပုံကို ပုံကြီးချဲ့ပြင်ဆင်ထားကြတာကိုလည်း ကြည့်ပါဦးလေ”

ကိုရွှေအောင်နိုင်က သူတို့ဘက်မှ ထောက်ခံပြောဆိုရင်း ဓာတ်ပုံကြီး ရှိရာသို့ ကျွန်တော်အား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရောက်လာစဉ်က သတိမထားမိဘဲ ရှိခဲ့သော ၎င်းတို့မိဘနှစ်ပါး၏ ဓာတ်ပုံကြီးအား စိတ်မပါတပါးဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရပါ၏။ ပုံကြီးချဲ့ထားသော ဓာတ်ပုံပေါ်ပေါ်ဝယ် စံပယ်ပန်းကုံးတို့နှင့် ဒေသတွက် ပန်းမာလာရောင်စုံများ ဆင်ယင်ထားသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အား အမွှေးရနံ့များ သင်းထုံစေရန်အလို့ငှာ အမွှေးတိုင်များကိုလည်း ထွန်းညှိထားသော ကြောင့် မီးခိုးငွေ့များကြားမှ သူတို့မိဘနှစ်ပါး၏ မင်္ဂလာဦးရှင်သွင်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

အလို - ဘုရား - ဘုရား - ကျွန်တော်မျက်စိများပင် အမြင်မှားနေဘိရောလေသလား။ မျက်လုံးများ၏ အမြင်အာရုံက ပြောင်းလဲသွားခြင်းကား မဟုတ်ပါလေခဲ။ ဓာတ်ပုံတွင်းမှ အကြင်လင်မယားတို့၏ ရုပ်အသွင်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ထင်အား တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ခိုင်မာကြည်လင်လာပါတော့၏။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့အား ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ အမှန်တကယ်ပင် ထိုဓာတ်ပုံအတွင်းမှ အကြင်လင်မယား၊ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့အား ဒီငွေငွေ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အချိန်ကာလအပိုင်းအခြားသည်ပင် ဘာမျှမကြာသေး။ တိတိပပ ဖိုလျှင် မနေ့ညနေပိုင်းကဟုပင် ဆိုရချိန်မည်။ ဟုတ်ပါသည်။ မနေ့ညနေက ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့သော ဦးတြိလောမ တည်ဆောက်ထားခဲ့၍ မပြီးပြောကသေးသော “သုခဘုံရွာလေး” မှာပင် ဖြစ်ပါလေ၏။ ပျော်ရွှင်မြူးထူး၊ ဟနိုးလှည့်လည်လျက် သတို့သားလောင်းရှိရာ ခြေတံရှည်အိမ်လေးဆီသို့

သွားရောက်ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရာမှ သတို့သားအလောင်းကိုယ်တိုင် သတို့သမီး၏ လည်တိုင်ကျော့ကျော့ဝယ် စံပယ်ပန်းကုံးစွပ်ခဲ့သည်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ထိုသူနှစ်ဦးသည်ပင် ကျွန်တော့်မျက်မှောက်ရှေ့ဝယ် တွေ့မြင်နေရသော ဓာတ်ပုံအတွင်းမှ အကြင်လင်မယားစုံတွဲဖြစ်နေပါရောလား။ ထူးခြားဆန်းပြားလှပါသိတကား။

ကျွန်တော်၏ မျက်စိအာရုံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တို့က ငြိမ်သက်နေလင့်ကစား။ စိတ်အစဉ်က လှုပ်ရှားပျံ့လွင့်နေပါသည်။ ထိုအဖြစ်အား သူတို့မသိစေရန် ဟန်ဆောင်ထားနိုင်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင် ကျွန်တော်က စကားသိပ်မပြောတော့ဘဲ စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုသာ စားနေမိပါတော့၏။ ခဏအကြာတွင် ၎င်းတို့အား နှုတ်ဆက်ကာ ကိုရွှေအောင်နိုင်နှင့် ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။ အပြန်လမ်းရလတ်မှာပင် ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ရုတ်တရက် မထင်မှတ်သော စကားတစ်လုံး ထွက်သွားတော့သည်။

“ဦးတြိလောမရဲ့ ရံပုံငွေဌာနကို သွားချင်တယ်ဗျာ။ အာယုသုခဘုံရွာလေး” ကိုဆက်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်လည်း အလှူတော်ငွေထည့်ချင်တယ်။ ကိုရွှေအောင်နိုင်လိုက်ပို့ပေးပါလား။”

ကိုရွှေအောင်နိုင်က ကျွန်တော့်အား လှည့်ကြည့်လိုက်ပါလေ၏။ သူ့မျက်လုံးများက မယုံမရဲပုံစံမျိုးနှင့်ပင်။ သို့ပေမဲ့ - သူက ဘာမျှဆက်မပြောဘဲ ရွာ၏တစ်နေရာဆီသို့ ကျွန်တော့်အား ဦးဆောင်ခေါ်သွားပါသည်။ အဆောက်အအုံတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားခဲ့ကြပြီးနောက်...

“ကဲ - ဟောဒီမိတ်ဆွေစာရေးဆရာက ရံပုံငွေထည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာတယ်။ လက်ခံလိုက်ပါဗျာ”

အဆောက်အအုံအတွင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အသက် (၇၀) ခန့်ရှိ၍ ရုပ်ရည်ဥပမိမှာ တည်တည်တန့်တန့်နှင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အား ပျူပျူငှာငှာပင် ဆီးကြိုပါသည်။

“ဦးတြိလောမရံပုံငွေအတွက် အလှူတော်ငွေငါးထောင် ထည့်ဝင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြောရင်း ငွေငါးထောင်ပေးလိုက်ပါ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဖြတ်ပိုင်းစာတွင် ရေးသွင်းပြီး ကျွန်တော့်အား ပေးပါသည်။ နှုတ်မှလည်း...

“ရလို မြို့ကြီးပြကြီး ခရီးဝေးကလာပြီး ရန်ပုံငွေထည့်ဝင်တဲ့အတွက် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့လည်း ရွာလေး ဖြစ်မြောက်ဖို့ ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော်တော့မှာပါ”

ရံပုံငွေထည့်ဝင်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ပြန်ထွက်လာကြသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပင် ပြန်၍ စစ်တမ်းထုတ်နေမိတော့သည်။ ငါ - ဒီလုပ်ငန်းစဉ်အပေါ်မှာ ယုံကြည်သက်ဝင်နေပြီလား။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ယုံကြည်သက်ဝင်သွားလေသိသနည်း။ ထိုအခြေကိုကား တိတိကျကျ ရှာမတွေ့ပါလေမဲ့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးတြိလောမ၏ အာယုသုခ ဘုံရွာလေး အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်မြောက်လာရေးကိုကား လိုလားမျှော်လင့်နေမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ နောက်တော့မှ မိမိ၏ အသိစိတ်တွင် တရေးရေးထင်ဟပ်လာခဲ့တော့သည်လေ။ ကျွန်တော် သေမည်ကို မကြောက်တော့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ဦးတြိလောမ ရန်ပုံငွေတွင် အလှူတော်ငွေထည့်ဝင်ပြီး သွားခဲ့ချေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဤရန်ပုံငွေသို့ ထည့်ဝင်သတိုင်း သုခဘုံအသေးစားလေး (သို့မဟုတ်) အာယုသုခဘုံရွာလေးသို့ ရောက်နိုင်ခွင့်ရရှိသွားချေပြီ။ ခွဲခွာသွားသည့် မိမိချစ်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်လည်း ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့် ရရှိနိုင်ကြပေဦးမည်လေ။

သို့ဆိုပါလျှင် - လွန်ခဲ့သည့် (၂)နှစ်ခန့် ကျွန်တော့်အား မခွဲလိုပါလျက် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားခဲ့လေသည့် ချစ်ဇနီးသည်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ရပါသည်။ အကယ်၍များ - ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်၌ သေဆုံးသွားခဲ့ပါက “အာယုသုခဘုံရွာလေး” ဝယ်၊ ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့ရသော ဇနီးနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရမည်ဆိုပါလျှင်...

...ရွာချစ်ချက်...

➔ အလင်္ကာသုဂ

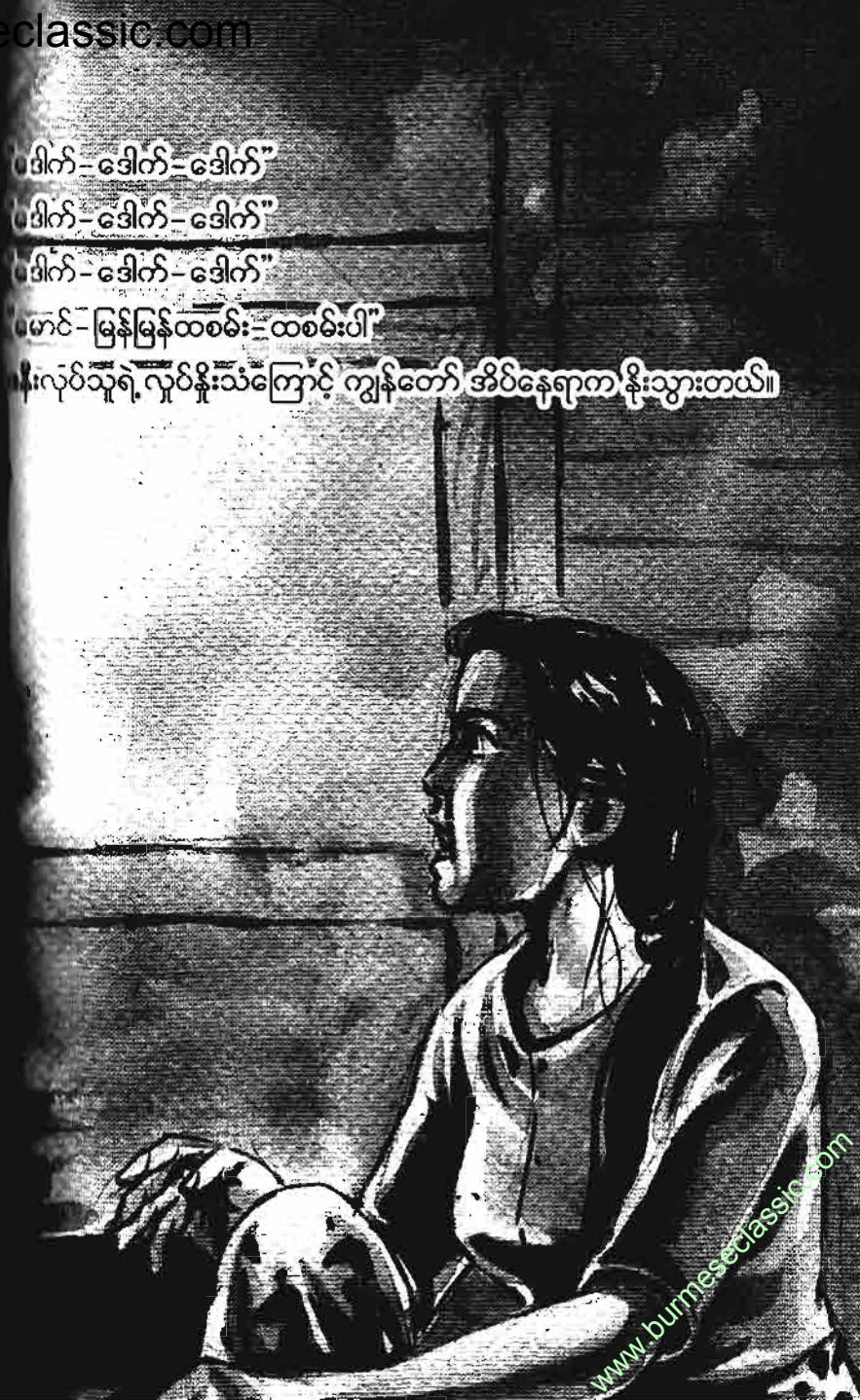
“ပရိတ်-ဒေါက်-ဒေါက်”

“ဒီကံ-ဒေါက်-ဒေါက်”

“ဒါက်-ဒေါက်-ဒေါက်”

မောင်-မြန်မြန်ထစမ်း-ထစမ်းပါ”

။လုပ်သူရဲ့ လှုပ်နှိုးသံကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်နေရာက နိုးသွားတယ်။

“မဝေ - ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကလေးရှုရှုပေါက်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ရှေ့က တံခါးခေါက်သံကြားလို့”

“ဟုတ်လား”

“နားထောင်ကြည့် - မောင်၊ ဟော - ဟော - ကြားလား”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်နေတဲ့ အသံဗျ၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ဒါနဲ့ မီးခွက်ကို မီးထွန်းပြီး စားပွဲပေါ်က နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ (၁၁) နာရီနှင့် မိနစ်သုံးဆယ်။

ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူများ ခြံထဲဆင်းလာတာလဲ။

အိမ်ရှေ့ခြံစည်းရိုးတံခါးကိုလည်း ကန့်လန့်ထိုးပြီး ပိတ်ထားတာပါဗျ၊ အေးလေ - ဝါးကန့်လန့်ထိုးထားတဲ့ ခြံတံခါးကတော့ ဖွင့်ရလွယ်တာပဲ ဥစ္စာ။

ဒါနဲ့ - လှမ်းအော်မေးလိုက်တယ်။

“တံခါးခေါက်နေတာ ဘယ်သူတုံးဟေ့”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“ဘယ်သူတုံးလို့ မေးနေတယ်လေကွာ”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“ဘယ်သူတုံးလို့ မေးနေတယ်လေကွာ”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“ထူးသံမကြားရဘူးမောင်၊ ခွေးများ နှုတ်သီး၊ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းနဲ့တိုက်နေရောလား”

လက်နှိပ်တတ်မီး ညာလက်က ကိုင်ပြီး အိမ်တံခါးအပေါ်ချက်၊ အောက်ချက်နှစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ မီးထိုးကြည့်တယ်။

ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။

သစ်သားလှေကားထစ် သုံးဆင့်ပေါ်မှာ ခွေးလည်း မရှိဘူး၊ ခြံစည်းရိုးတံခါးကို မီးထိုးကြည့်တယ်။ ဘာကောင်မှ မရှိဘူး။ အိမ်အောက်ရော၊ နောက်ဖေးဘက်ရော မီးထိုးကြည့်တယ်။

ရှင်းနေတယ်။ ခွေး၊ ကြောင်၊ လူ ဘာမှ မရှိ။

ဒါနဲ့ အိမ်ထဲပြန်ဝင် တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။

“ဘာမှ မတွေ့ဘူးကွ - မဝေရ”

“ကျွန်မ နာခေါင်းထဲမှာ အနံ့တစ်မျိုးရတယ် - မောင်”

“ဘာနံ့တုံး”

“နေဦး - အင်း - အင်း - ခေါက်ဆွဲကြော် အနံ့ရှင့်၊ ဟုတ်တယ် - ခေါက်ဆွဲကြော်အနံ့”

“ကိုယ်တို့လည်း ချက်မစားပါဘူးကွာ၊ ကိုင်း - အိပ်တော့”

ကျွန်တော်တို့ လင်မယား ပြန်အိပ်တယ်။ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။

သို့သော်...

ဒီတံခါးခေါက်သံက တစ်နေ့တည်း မဟုတ်ဘူး။

ညတိုင်းပဲ ခေါက်နေတာ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေညများကလွဲလို့ပေါ့။ ဒုတိယညမှာ ဒီလိုပဲ တံခါးကို လာခေါက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး နိုးတယ်။

“ဟေ့ - အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူလဲကွ”

“.....”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“မေးနေတယ်လေကွာ - ဘယ်သူလဲ”

“.....”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

တံခါးထွင်း၊ မီးထိုးကြည့်ရင်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ သစ်ကိုင်းကို လေတိုး
လို့ ထိခတ်သံပေါ်ရအောင်လည်း အိမ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာသစ်ပင်ကြီးမှ မရှိ။

တစ်ရက်...

ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်။

နှစ်ရက် - ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက် -

သုံးရက် - ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက် -

ဒါ မဟုတ်တော့ဘူး...။

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာရင် အိပ်ကောင်းတဲ့အချိန်။

နာရီကိုကြည့်...။ ညဉ့် (၁၁) နာရီ (၃၀) မိနစ်။

တစ်ယောက်ယောက်တော့ တမင်ကို လာနှောင့်နေတာ။ ကျွန်တော်တို့
ဒီအိမ်ရောက်လာတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိမှန်းသိလို့ လာနှောက်ပြောင်နေတယ်နဲ့
တူရဲ့။

ဒါပေမဲ့ - လွန်လာပြီဗျာ။

ဒါ - သင်္ကြန်မဟုတ်ဘူး။

ကျီးမနီးပွဲ ကာလ မဟုတ်ဘူး။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ငါ့နာမည်ပုဏ္ဏကကွ။

အိပ်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမ မဝေခွဲတစ်နှစ်သားကလေးဝယ်ကိုထား၊
ခဲပြီး ဓားတစ်လက်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်နဲ့ အိမ်ပြင်ကို ထွက်ခဲ့လိုက်
တယ်။

အဲဒီကာလတုန်းက ကျွန်တော်နေတဲ့ အိမ်က လျှပ်စစ်မီး မရှိဘူး။ လျှပ်
စစ်မီတာဘောက်(စ်)တစ်လုံးရလို့သုံးလေးနှစ်လျှောက်လွှာတင်စောင့်ရတဲ့
လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်။

ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်ကို ဝယ်လိုက်တာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။

သွပ်မိုး၊ ဖျဉ်ကာ သုံးပင်နှစ်ခန်း အိမ်ကလေး။

မူလအိမ်ရှင်မိန်းမလက်ထဲက ဝယ်တုန်းက အိမ်ရှေ့၊ ခြံရှေ့စားပင်တွေ
ရှေ့မှ ငွေသုံးရာပဲ ပေးရတယ်။

ရွှေတစ်ကျပ်သားမှ ငွေတစ်ရာဝန်းကျင်မျှပဲ ရှိတဲ့ခေတ်။

ထီတစ်စောင် ငွေနှစ်ကျပ်။

တစ်သိန်းဆုက အမြင့်ဆုံး။ တစ်သိန်းဆုပေါက်ရင် ခြုံထဲမှာ ချက်ချင်း
သူဌေး အခေါ်ခံရတဲ့ ခေတ်။

ငွေသုံးထောင်ကျော်ရှိရင် ခရမ်းသုံးခွ ဆွဲတဲ့ ပီလီဂျစ် သန့်သန့်ကို ဝယ်
နိုင်တယ်။

ပဲဆီ တစ်ဆယ်သား ငွေပြားလေးဆယ်။

ငါးသေတ္တာ ဘူးကြီးတစ်ဘူး ငွေတစ်ကျပ်နှင့် ဆယ်ငါးပြား။

ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ငွေတစ်မတ်ရှိလျှင် သီတာ သဘောဆိပ်ကနေ ပန်းဆိုး
တန်း အမျိုးသားပြတိုက်နှင့် ဆူးလေကို အသွားအပြန် ဘတ်(စ်)ကားစီးလို့
ရတယ်။

ကျွန်တော့်လစာက (၈၂) ကျပ်ပဲရတဲ့ အောက်တန်းစာရေး။

သို့သော် လစာငွေ (၈၂) ကျပ်နှင့် မိသားစု သုံးဦး အေးအေးဆေးဆေး
စားလို့ရတယ်။ ရွှေပါဝယ်စုလို့ ရတယ်။

စုထားတဲ့ ငွေနဲ့ ဒီအိမ်နဲ့ မြို့ကို ဝယ်လိုက်တာ။

ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့မှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေ
တာ။ လက်က နာရီကို မီးအုပ်ပြီးကြည့်တော့ ညဉ့် (၁၁) နာရီနဲ့ မိနစ်
နှစ်ဆယ်။

ကျွန်တော်လက်နှိပ်မီးနဲ့ ဓားကို အသင့်ပြင်ထားပြီး မြတ်ခါးဝကို အသား
ကြည့်နေလိုက်တုန်းမှာပဲ။

“အူ-ဝူး-ဝူး-ဝူး”

“အူ-ဝူး-ဝူး-ဝူး”

“အိန်-ဂိန်-ဂိန်-ဂိန်”

လမ်းထိပ်များက ခွေးအူသံကြားရတယ်။ ခွေးအူသံတွေ ပိုစိပ်လာတယ်။ ညဘက် တံခါးလာခေါက်တဲ့လူတော့ လာပြီနဲ့ တူရဲ့။

ကျွန်တော့်မားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး ခြံကို စူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတာမျိုး။

ခွေးသုံးလေးကောင်က ကျွန်တော် အိမ်ခြံရံလမ်းမပေါ်မှာ အူနေတာများ။ ဆွဲဆွဲဝင်ဝင် ယူနေကြတာ။

မီးမထိုးသေးဘူး။

အိမ်ခြံထဲ ဘယ်လိုဝင်လာလည်း သိချင်တာ။ ခွေးတိုးပေါက်က ဝင်လာတာလား။ ခြံတံခါး ကျော်ဝင်လာတာလား။

ဝါးလုံးမင်းတုပ် ခွဲပြီး တံခါး ဟဝင်လာတာလား။

ခြံတံခါး ခွေးတွေ အူနေတယ်။

အိမ်ရှေ့အိမ်က ကြမ်းကို ပုတ်ခြောက်လှန့်တဲ့ အသံကြားရတယ်။ လေးစွနဲ့ ပစ်တဲ့အသံလည်း ကြားရတယ်။

ခွေးတွေ ပြေးကုန်ကြပြီ။

အသံတွေ လုံးဝငြိမ်သက်သွားပြီ။

ခြံထဲကို ဘယ်သူမှ ဝင်လာတာ မမြင်ဘူး။

ကျွန်တော် ညဉ့် (၁၂) နာရီထိုးတဲ့အထိ စောင့်နေကြည့်တယ်။ ဘာမှ မတွေ့ရတော့မှ အိမ်ပေါ်ပြန်တက် တံခါးပိတ်လိုက်တယ်။

“ဘာတွေလည်း - မောင်”

“ဘာမှ မတွေ့ဘူး - မဝေ”

“ခွေးတွေကလည်း အူလိုက်တာ - မောင်ရယ်”

“အိပ်တော့ - မိန်းမ”

ကျွန်တော်တို့ အေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်များ။

နောက်နေ့ညလည်း ရောက်ရောက်တံခါးလာခေါက်ပြန်ပါရော။ ကျွန်တော် ခေါ်ပွဲသွားပြီများ။ ကျွန်တော် မိုးမွန်အောင် ဆဲပြီး မားဆွဲကာ လိုက်တယ်။

တွေ့ရင် အသေရတ်ပစ်မယ်။

ကြည့်တော့လည်း ခြံထဲမှာ ဘာမှ မတွေ့ရ။

မိုးလမ်းမားက အိမ်ရှေ့အိမ်က ခွေးပါရော။

မင်း မမြင်ဘူးဆို မလုံလည်း ဝါထို့ထဲ မြင်ဖူးတယ်။ ညောင်ပင်ပေါ်ကနေ ဆံပင်ထားချားနဲ့ မိန်းမတို့ ဝါထို့ထဲ ပျော်ချပြီး မျက်စိရှေ့မှာ ပျောက်သွားတာလည်း ဝါထို့ မြင်ဖူးတယ်။ မင်း အိမ်ရဲ့ တံခါးခေါက်ထဲက လူအစစ် မြင်နိုင်တယ်။ ကစွဲလောခေါက်တာနေ့မှာ။ ခုတ်နင်းသံဟာပင့်ပြီး ပရိတ်လေးတာလေး ရွတ်ထွေ။ မိုက်အပ်ရင် ကစွဲဝါလေ့ရှိတယ် ...

“ကိုယ့်က...”

“ဗျာ - ဦးကျောက်ခိုး”

“ညတုံးက ဘာတွေ ဆဲရေးကြိမ်းပါးနေတာတုံးကွ - ငါတူရ”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သုံးလေးရက် ကြုံနေရတဲ့ တံခါးခေါက်သံကြောင့် ပြောပြတယ်။

“လူလည်းမမြင်ရဘူးဦးကျောက်ခိုးရ။ သက်သက်မဲ့အိပ်ရေးပျက်အောင် လာဒုက္ခပေးတာဗျာ”

“ဦးကျောက်ခိုးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်နေတယ်”

“မောင်ပုဏ္ဏက”

“ဗျာ - ဦးခိုး - ပြောပါခင်ဗျ”

“အိမ်တက် ပရိတ်မရွတ်ဘူးလားကွယ့်”

“မရွတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့တုံး - ဦးခိုး”

“ငါတို့ မြန်မာလူမျိုးများ ဓလေ့က အိမ်သစ်ဝယ်ပြီး လူနေမယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးပင့် ဆွမ်းကပ်၊ သံပန်းဆန်ပန်းပေါက်ပြီး အန္တရာယ်ကင်းအိမ်တက် ပရိတ်ရွတ်တာမျိုး ရှိသကဲ့ကွယ့်။ လိုရမည်ရ ကုသိုလ်လည်း ရတာပေါ့။ အဲဒါလည်း လုပ်ပါလား”

“အင်း - အဆင်ပြေတဲ့နေ့ လုပ်ကြည့်မယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က တစ္ဆေသရဲလည်း သိပ်မယုံပါဘူးဗျာ။ အိမ်တွင်းအုန်းလည်း မဆွဲဘူး။ ဦးရှင်ကြီးလည်း မတင်ဘူး။ ရိုးရာမြှောက်တာတို့ ဘာတို့ လုံးဝ မလုပ်ဘူး။

ကျွန်တော်က ရုပ်ဝါဒကို ယုံကြည်တဲ့ လူပါ။

ဘုရားကျောင်းဆောင်တော့ မိန်းမအလိုလိုက်ပြီး ထားပါတယ်။

ဘုရားရှင်တော့ ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။

သို့သော် - ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သီလသွားမယူဖူးဘူး။

တတွေတော့ ဖတ်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရား ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။

တစ္ဆေသရဲတို့၊ ဗုန်းကဝေတို့ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး။

ယုံလည်း မယုံဘူး...

ဒါနဲ့ - ရပ်ကွက်ထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ လှည့်ပြီး စနည်းနာလိုက်တယ်။ ဒီဝန်းကျင်မှာ လူသွမ်းတွေ သယ်သူရှိလဲပေါ့။

ကြားရတာပဲဗျာ...

ခါးစိုက်နှိုက် ကံကြီးရှိတယ်။

သူရိုးငတင်ရှိတယ်။ သိန်းစား ငကြိုင် ရှိတယ်။

အရှူးဖိုးကျား ရှိတယ်။

လူရွတ်ကြီး ဦးအုန်းမောင်း ရှိတယ်။

လူပြောင်လူနောက် မောင်ရွှေဝန်း ရှိတယ်။

ဇာတ်ထဲက လူရွှင်တော်ကြီး ဦးကြာသပတေးဆိုတာ ရှိတယ်။

ထောင်ထွက် သဇော် ရှိတယ်။

ကာလသားခေါင်း ကိုမောင်ဆင်ဆိုတာ ရှိတယ်။

အားလုံးသောက်သောက်စားစား လူပေတွေချည်းပဲ။ ဒါနဲ့ - တက်လူရှင် ဇော်ကြီး ဦးကြာသပတေးကို အရက်တိုက်ပြီး တီးခေါက်ကြည့်ရတယ်။

“ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ လူပြောင်လူရွတ်တွေများသား မောင်ပုဏ္ဏကရ။ ဟိုကောင် ရွှေပန်းကလည်း လူပြောင်ပဲကွ။ သူရိုးမတွေ့ပဲ သူရိုး - သူရိုးအော် လို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဓားဆွဲ တုတ်ဆွဲ လိုက်ချဦးပြီ။ ဟုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အရှူးဖိုးကျားကလည်း မထင်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတံခါးခေါက်၊ အိမ်တွေ ထဲဝင် တံခါးခေါက်တာမျိုး လုပ်တတ်တယ်။ လုံခြုံစွာပေးရင် သူ့အဖေရှိလား မေးရော။ အိမ်ရှင်က ဒါ မင်းအဖေအိမ် မဟုတ်ဘူးလို့ပြောပြီး ဟောက်လွှတ်ရင် အိမ်မှားလို့ဆိုပြီး လုပ်ရောကွ”

“ဒါဆို အရူးဖိုးကျားများ လာလာတံခါးခေါက်ရောလားဗျာ”

“စောင့်ချောင်းလေကွာ”

“စောင့်ချောင်းတာပဲ မမိသေးဘူး”

“မင်းက လူသစ်လေး၊ ကာလသားခေါင်းလည်း အရက်လေး၊ အုန်းရည်လေး တိုက်ပြီး အကူအညီတောင်းပေါ့ကွာ”

ဦးကျောက်ဒိုး ပြောသလို အရူးဖိုးကျားလား။

လူကြောင် ရွှေပန်းလား။

ကာလသားခေါင်း အရက်တိုက်ပြီး စုံစမ်းရင်ရော၊

ဟုတ်ပြီ...။

ဒါနဲ့ ကာလသားခေါင်းကို မောင်ခင်ကို အရက်တိုက်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းတယ်။
ကိုမောင်ခင်က ပြောတယ်။

“ကိုပုဏ္ဏက”

“ပြော - ကိုမောင်ခင်၊ စုံစမ်းလို့ရလား”

“ဒီကောင်တွေက သူတို့ မဟုတ်ဘူးတဲ့ကွာ”

“ညတိုင်း တံခါးလာလာခေါက်နေတာ ကိုမောင်ခင်ရ”

“ငါတို့ စောင့်ကြည့်မယ်ကွာ၊ အရက်တော့ တိုက်ပေါ့”

“ရတယ်ဗျာ - လက်သည်မိရင် တော်ပြီ”

ကိုမောင်ခင်တို့ စောင့်ကြည့်ပေးတယ်။ စောင့်ကြည့်ပေးတဲ့ ကြားက
တံခါးခေါက်သံက (၁၁:၃၀) နာရီဆို ကြားရပြီး တံခါးထွင့်ရတယ်။

တံခါးဖွင့်ကြည့်ပြီးမှ တံခါးခေါက်သံ ရပ်တယ်။

တံခါးစေ့ပြီး အပြင်ကနေ စောင့်ချောင်းရင် လုံးဝ တံခါးလာမခေါက်
ဘူး။

ကာလသားခေါင်းက ပြောရော...

“ကိုပုဏ္ဏက”

“ဘာလဲဗျ - ကိုမောင်ခင်”

“ဒီအိမ်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင် မသောင်းချစ်ကို သိလား”

“သိတယ် - သူ့ဆီက နေ ဒီအိမ်နဲ့ မြို့ကို ဝယ်တာဗျ”

“မသောင်းချစ် ယောက်ျားတော့ ဒီအိမ်မှာ ဆုံးသွားတာ နှစ်လလောက်
ရှိပြီကွ”

“အဲဒါ - ဘာဆိုင်လို့တုံးဗျ”

“သူ့ယောက်ျားများ လာခြောက်နေရောလားကွာ”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ကျုပ်က တစ္ဆေသရဲတို့ နတ်တို့ မယုံကြည်ဘူးဗျ။
ခင်ဗျားရော တစ္ဆေသရဲတွေ ဖူးလား”

“တွေ့ဖူးတယ်ကွ။ ကိုယ့်လူကို ပြောရင် ယုံမှာ မဟုတ်တော့ မပြောတော့
ဘူး”

“ထန်းပင်ပေါ်ကနေ ခေါင်းမပါဘဲ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာတာ မင်း
မြင်ဖူးလား”

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ”

“မင်း မမြင်ဘူးလို့ မယုံလည်း ငါတို့က မြင်ဖူးတယ်။ ဧညာင်ပင်ပေါ်ကနေ
ဆံပင်စားလျားနဲ့ မိန်းမကြီး ငါတို့ ရှေ့ရန်ချပြီး ဖျက်စိရှေ့မှာ ပျောက်သွားတာ
လည်း ငါတို့ မြင်ဖူးတယ်။ မင်း အိမ်ရဲ့ တံခါးခေါက်သံက လူအစစ် မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ တစ္ဆေလာခေါက်တာနဲ့ မှာ၊ ရဟန်းသံဃာပင့်ပြီး ပရိတ်လေး ဘာလေး
ရွတ်ကွ။ လိုအပ်ရင် ကမ္မဝါ ဖတ်ခိုင်း”

“တစ်နေ့ မိမှာပါဗျာ၊ မိအောင် ဖမ်းပြမယ်ဗျ”

“ဖမ်းပေါ့ကွာ။ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲက ငမိုးတွေ လုပ်တာ မဟုတ်တာတော့
သေချာတယ်ကွ”

မနေ့ညတုန်းက ကျွန်တော်ရုံးမှာ ညဂျူတီကျတယ်။ လူဦးရေစာရင်းတွေ
မြို့နယ်အလိုက် ပြန်ပြုစုရလို့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အခြားဝန်ထမ်းတွေလည်း
ညဂျူတီပါဝင်ပေးရတယ်။

မိန်းမ လုပ်သူကိုလည်း ကြိုပြောရတယ်။

“မဝေ - မင်း အိပ်ရဲ့ရဲ့လား”

“အိပ်ရဲ့ပါတယ် - မောင်”

“အဖော်တစ်ယောက်တော့ ခေါ်အိပ်ပါကွာ”

မီးရောင်ရေခွက်တွေ ဆိုက်ရတာက ဆင်တူပဲပဲပဲပဲပဲပဲပဲ
ခပ်မိန့်မိန့် လှေထဲမှာ။ ညာလက်က စာရွက်ထဲညှိတဲ့
တာပေါ် ဆင်တူဆွဲအိတ်ကို ကိုင် လို့။ ဘယ်လက်မှာတော့
ခေါက်ဆွဲထုပ်ထစ်ထုပ် ဆွဲချက် ...

“ဘယ်သူ့ခေါ်အိပ်ရမှာတဲ့ - မောင်ရဲ့”

“မင်း ညီမဝမ်းကွဲ မရွှေယဉ်ကို ခေါ်အိပ်ပါကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ရွှေယဉ်တို့ အိမ်ဝင်ပြောလိုက်လေ”

အဲဒါမြို့ဟောင်းရပ်ကွက်က မရွှေယဉ်ကို သွားပြောရတယ်။

“အစ်ကို ညဂျူတီကျလို့ ဒီတစ်ည နင့်အစ်မနဲ့ အဖော် အိပ်ပေးပါ
ရွှေယဉ်”

“ရတယ် - အစ်ကို၊ ကျွန်မ လာအိပ်ပေးပါမယ် စိတ်ချနေ”

ညတုန်းက ရွှေယဉ် လာအိပ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော့်အလုပ်က ရန်ကုန်
မှာဆိုတော့ မနက်မိုးလင်းပြီးမှ သန်လျင်ကို သင်္ဘောနဲ့ပြန်လာရမှာ။

အဲဒီအချိန်တုန်းက သန်လျင် - ရန်ကုန်က နှစ်ထပ်သင်္ဘောတွေ ပြေးဆွဲ
နေတာ။ နောင်မှ သီတာသင်္ဘော ဝမ်းနှစ်လုံးကွဲတွေ ဆွဲတာ။

ညဘက် နောက်ဆုံးအခေါက်က ရန်ကုန်ကနေ ည (၉:၄၅) နာရီထွက်
တယ်။ သန်လျင်ကို ည (၁၀:၃၀) နာရီကျော် ညဉ့် (၁၁) နာရီလောက်မှ
သင်္ဘော ဆိုက်တာရယ်။

ရန်ကုန်ကို အလုပ်ဆင်းရတဲ့ ဝန်ထမ်းတိုင်း ညနောက်ဆုံးခေါက်နဲ့
လိုက်လာရင် သန်လျင်က အိမ်ကို အနည်းဆုံး ည (၁၀) နာရီကျော်မှ ရောက်
တယ်။

ညဂျူတီပြီးလို့ မနက်စောစော အခေါက်နဲ့ သင်္ဘောစီးပြီး သန်လျင်အိမ်
တိုပြန်ရောက်ရော ကြားရပါရောဗျာ။

အိမ်ပေါ်မှာလည်း အိမ်နီးနားချင်းတွေ လေးငါးခြောက်ယောက် ရောက်
လို့။

ကျွန်တော် ဝင်လာတာမြင်ရော ခယ်မရွှေယဉ်က ဝိုင်းပါရော။

“ဟ - လူတွေများလှချည်လား။ ရွှေယဉ် ဘာလို့ ငိုတာတဲ့။ နင့် အစ်မ
ရော”

“ရှိတယ် - အစ်ကိုရဲ့ အမလေးကြောက်လှုပ်တာတော် - ဟီး”

ရွှေယဉ် ငိုသံကြားလို့ ဇနီး မဝေ ရေခဲခွေးအိုးကိုင်ပြီး အတွင်းခန်းကနေ အော်လာပါရော ...။

“မဝေ ...”

“ရှင့်”

“ရွှေယဉ် ဘာလို့ ငိုတာတုံး”

“ဟဲ့ - မဝေ နင့်ယောက်ျားကို ပြောပြလိုက်လေ”

အသွားကြီးတစ်ဦးက ပြောလိုက်မှ မဝေ ရေခဲခွေးအိုးချပြီး ပြောတယ်။

ဖြစ်ပုံက ဒီလို ...။

ညက ရွှေယဉ် အဖော်လာအိပ်တယ်။

မအိပ်ခင် လက်ဖက်သုပ်စားပြီး ဆွေမျိုးတွေအကြောင်း ပြောကြတယ်။
ပြီးတော့ - မဝေက ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်ရှေ့မှာပဲ ညီအစ်မ နှစ်ဦးရယ်၊ သားလေး
ရယ် အတူအိပ်ကြတယ်။

မဝေက ရွှေယဉ်ကိုတော့ ညည တံခါးလာခေါက်တဲ့အကြောင်း ပြော
မပြဘူး။ တော်ကြာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေမှာ စိုးလို့။

မဝေအနေနဲ့လည်း သိပ်တော့ မကြောက်ဘူး။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီရောက်တာ ဆယ်ရက်ရှိပြီ။ (၇) ရက်တောင် အချိန်
မတော် တံခါးလာခေါက်တာ သိနေတော့ ရိုးသလို ဖြစ်သွားပြီ။

တံခါးလာခေါက်တယ်။ ဖွင့်ကြည့် ဘာမှမရှိ။

စောင့်ကြည့်၊ တံခါးလာမခေါက် ...

ခေါက်သံကြားရင် တံခါးဖွင့်ကြည့် ...။

တံခါးမဖွင့်ရင် ဆက်တိုက်ခေါက်နေသံ ကြားရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
တံခါးထဖွင့်ပြီးရင် ကိစ္စက ပြီးသွားရော။

ဘာကောင်မှ မတွေ့ရတော့ ရိုးသွားပြီ။

ကြောက်လည်း မကြောက်တော့ဘူး။

ညီအစ်မနှစ်ဦး နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားကြတယ်။ အိပ်ပျော်လို့
တောင်းတုန်း။

“အစ်မ - အစ်မ”

“အစ်မ ...”

ရွှေယဉ် လှုပ်နှိုးလို့ မဝေ နိုးသွားတယ်။

“ရွှေယဉ် - ဘာတုံး”

“အပြင်က တံခါးခေါက်သံ ကြားရတယ်”

“ဟင် ...”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“အစ်ကိုများ ပြန်လာတာလား မသိဘူး”

မီးခွက်ကို ထွန်းပြီး နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၁၁:၃၀) နာရီ။

ဘုရားရေ ...

အချိန်မှန် လာခေါက်နေတာပါလား ...။

“အစ်မ - အစ်ကိုနဲ့ တူတယ်။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရမလား”

“နေဦး - တံခါးခေါက်နေတာ ဘယ်သူတုံး။ မောင်လား ...”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“အစ်ကို ပုဏ္ဏကလားဟင်”

အပြင်က ပြန်ပြောသံ မကြားရဘူး။ မဝေလည်း မျက်စိမျက်နှာနည်းနည်း
ပျက်လာပြီ။

“မောင်လားဟင်”

“.....”

“အစ်မ - အစ်ကို မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်တော့၊ ဘယ်လိုလုပ်မတုံး”

“မဖွင့်နဲ့ထားလိုက်”

“လူဆိုးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မတုံး၊ ကျွန်မ အော်လိုက်မယ်နော်”

“မအော်နဲ့ - ထားလိုက်”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“ဒေါက် - ဒေါက် - ဒေါက်”

“ညီမ - အိပ်နေ - ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်မ ကြောက်တယ် - အစ်မ”

တံခါးခေါက်သံက ပိုစိပ်ပြီး ပိုပြန်လာတယ်။ မဝေကတော့ သိနေပြီ။ ဒါ -

ဘာမှန်းမသိရတဲ့ ညတိုင်း လာခေါက်တဲ့ တံခါးခေါက်သံ။

မဝေ အသာထလိုက်တယ်။

“အစ်မ ဘာလုပ်မလို့တုံး”

“တံခါးဖွင့်မလို့...”

“မဖွင့်နဲ့ - လူဆိုး ဓားပြ ဖြစ်နေရင်”

“လူဆိုး ဓားပြ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတံခါးဖွင့်လိုက်မယ်”

“အစ်မ နေဦး၊ ကျွန်မပါကြည့်မယ်”

ရွှေယဉ်က တံခါးပေါင်မှာရှိတဲ့ ဝါးတုတ်ကြီးကိုပြပြီး အသင့်ပြင်ထား

တယ်။ မဝေက မီးခွက်ကို မြှောက်ပြီး တံခါးချက်နှစ်ခုကို ဖြုတ်ချလိုက်တော့

တံခါးရွက် ပွင့်သွားရော။

“ဟင်...”

“အို...”

မီးရောင်ရှေ့မှာ တွေ့လိုက်ရတာက ဆံပင်ကုပ်ထောက်နဲ့ ခပ်ပိန်ပိန်

လူတစ်ဦး၊ ညာလက်က စာရွက်ထည့်တဲ့ တာပေါ်လင်လက်ဆွဲအိတ်ကိုကိုင်

လို့၊ ဘယ်လက်မှာတော့ ခေါက်ဆွဲထုပ်တစ်ထုပ် ဆွဲလျက်...။

အကျီက ရှုပ်အဖြူ လက်တိုဝတ်ထားရဲ့...။

လူစိမ်း၊ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးတဲ့ မျက်နှာစိမ်း...။

မဝေ မေးလိုက်တယ်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံ ရတယ်။

ပြီး - သူ့မျက်လုံးအစုံက မဝေတို့ နှစ်ဦးကို ကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူး။

အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်နေတာ။

“ရှင် - ဘယ်သူလဲ”

“ရှင် - ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

လူစိမ်းက ဘာမှမပြောဘဲ အိမ်ထဲကို ခပ်တည်တည် လှမ်းဝင်သွား

တယ်။

အလို - အတင့်ရဲလှချည်လား။

ရွှေယဉ်က တုတ်ကိုမြှောက်ပြီး ရိုက်ဖို့အသင့်...။

လူစိမ်းဟာ အိမ်ထဲကိုဝင်သွားတယ်။ ပြီး - စားပွဲပေါ်မှာ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို

ချလိုက်တယ်။

“မေးနေတယ် - ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“.....”

“အော်လိုက်မယ်နော် - ရှင် အခုအိမ်ထဲကထွက်”

သူက မဝေတို့နှစ်ဦးကို အံ့သြသော မျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး မဝေတို့ရှိရာကို

တစ်လှမ်းခြင်း လှမ်းလာနေတာ။ သူပုံစံက နင်တို့က ငါ့ကို ဘာလို့ နင်ထုတ်

တာလဲဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ လာနေတာ။

မိရွှေယဉ်က သတ္တိမစေဘူး။

ဝါးတုတ်ကြီးကို လက်နဲ့မြှောက်ပြီး အော်လိုက်တာတဲ့။

“ရှင် - ရှေ့တိုးနဲ့နော်၊ သွား - သွား - နော်”

“.....”

“ကဲဟာ...”

“စောင်း...”

“ရွှေယဉ်...”

ရွှေယဉ်လက်ထဲက ဝါးပိုင်းတုတ်က ဆံပင်ရှည်အင်္ကျီဖြူ လက်တိုဝတ်
လူစိမ်းရဲ့ခေါင်းပေါ်ကို ကျသွားတယ်။

ခေါင်းကွဲတဲ့ အသံမျိုး ကြားလိုက်ရပြီးနောက်...

အရိုက်ခံရတဲ့ လူစိမ်း မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားတာ။

“ဟင်...”

“သူ - သူ - ဘယ်ရောက်သွားတုံး”

“အမလေး - လာကြပါဦး။ လူ - လူ - သရဲ - သရဲ”

“လာကြပါဦးတော့ - သရဲ - သရဲတော့”

အိမ်နီးနားချင်းတွေ လက်နှိပ်မီးတွေ တုတ်စားတွေနဲ့ ဝိုင်းလာကြ။
မေးကြ၊ ရှာကြ၊ ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်စဉ်ကို ဝိုင်းမေးကြ။

“အဲဒါပဲ - မောင်”

“အစ်ကို ဟိုစားပွဲပေါ်မှာ - ကြည့်စမ်း”

“ကျွန်တော်စားပွဲပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခေါက်ဆွဲထုပ်စက္ကူနှင့်
ငှက်ပျောရွက် ပြန်ကြတွေ့ကို မြင်ရတယ်။

ခေါက်ဆွဲဖက်တွေက မှီတက်လို့...”

“အဲ - ဒါ - အဲ - ဒါ - တ - တစ္ဆေယူလာတဲ့...”

“မဝေ”

“ရှင်”

“တစ္ဆေဆိုတာ သေချာလား”

“သေချာပါတယ် - မောင်ရယ်။ ရွှေယဉ် တုတ်နဲ့ ရိုက်ချတော့ ဖင်ထိုင်
လျက်ကျပြီး ပျောက်သွားတာ။ ကျွန်မ တစ္ဆေကို ဒီတစ်ခါ လက်တွေ့မြင်ရ

တာပဲ။ ရွှေယဉ်သာ မေးကြည့်...”

“ကြောက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်မက လူဆိုးသူဆိုးဆိုပြီး အားကုန်
ရိုက်ချလိုက်တာ။ အမလေး နောက်ညတွေ ကျွန်မကို အိပ်မခိုင်းပါနဲ့ အိုရယ်။
တောင်းပန်ပါတယ်တော်”

“အေးပါ - ညီမရယ်။ ညီမကို အိပ်မခိုင်းတော့ပါဘူးကွယ်”

ဒီမှာ အသွားအိုတစ်ဦးက...

“မောင်ပုဏ္ဏက...”

“ဗျာ - အသွား”

“အိမ်တက်ပရိတ်ရွတ်၊ အမျှအတန်း ပေးဝေကြကွယ်”

“အသွား”

“ပြော - လူလေး”

“ဒီအိမ်က အရင်ကရော နုလို့ ဖြစ်တာပဲလားဟင်”

“အသွားတို့ ပြောသလိုသာ လုပ်လိုက်ကွယ်။ တို့များလည်း ပြန်ဦးမယ်
နော် - ကလေးတို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - အမေကြီးရှင်။ ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

အိမ်နီးနားချင်းတွေပြန်တော့ မဝေက မေးတယ်ဗျာ။

“မောင် - ဘယ်လိုလုပ်မတုံး”

“ဟူး - ဆန်းလိုက်တာကွာ”

“ဒီအိမ်ကို ပြန်ရောင်းမလား။ အိမ်တက်ပရိတ်ရွတ် ကောင်းမှုကုသိုလ်
ပြုအမျှပေးဝေမလား - ပြော”

“သင့်သလို လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ”

ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို ကျွန်တော် ပြန်မရောင်းချင်ဘူးလို့၊ ရေတွင်းက ရေလည်း ကြည်တယ်။ သန့်တယ်။ စားပင်လေးတွေလည်း ရှိတယ်များ။

ဒါနဲ့ - ကျွန်တော် မူလပိုင်ရှင် မသောင်းချစ်ကို လိုက်ရှာစုံစမ်းတော့ မသောင်းချစ်က ကျောက်တန်းမှာ အိမ်ထောင်ကျနေသတဲ့။ လင်မယား နှစ်ယောက်မသောင်းချစ်ဆီကို သွားတွေ့ပြီး အိမ်မှာပဲ (၁၀:၃၀) နာရီရောက်ရင် တံခါးလာခေါက်တဲ့ လူအကြောင်း ပြောပြတော့ ...

မသောင်းချစ် မျက်နှာမကောင်းရာဘူး ...

တစ်နေ့ညက မဝေတို့ဖြစ်ပုံကို ပြောပြတော့ ...

လူပုံပန်းသဏ္ဌာန် ပြောပြပါတဲ့ ...။

"လူက ပိန်ပိန်ပါးပါး ဆံပင်ရှည်က ကုပ်ထောက်လို့၊ အင်္ကျီအဖြူလက် တိုနဲ့ လက်ဆွဲအိတ်နဲ့ ခေါက်ဆွဲထုပ်ပါးကိုင်ပြီး ဝင်လာတာပါရင်"

ဒီမှာ မသောင်းချစ်က သေတ္တာထဲက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထုတ်ပြပြီး ...

"ဒီလူလား - ဒေါ်ခင်ဝေ"

ကျွန်တော့်မိန်းမက ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး အံ့သြသွားတယ်များ။

"ဟုတ်တယ် - ဒီလူပဲ - ဒီလူပဲ"

"ဟင် - အင်း - သူက အစွဲကြီးပြီး မကျွတ်နိုင်သေးဘူးကိုး"

"ဒီဓာတ်ပုံရှင်က အစ်မသောင်းချစ်နဲ့ ဘာတော်လဲဟင်"

"ကျွန်မ ယောက်ျားပါ"

"သူက ..."

"ရှင်တို့နေတဲ့ အိမ်မှာ ကွယ်လွန်သွားတာပါ။ ကျွန်မတို့ သားအမိကို ကိုထွန်းခင်က အရမ်းချစ်ရှာပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုထွန်းခင်က ရန်ကုန် စားဖျော်လုပ်ငန်းမှာ အစိုးရဝန်ထမ်းပါ။ ညမှပြန်လာလေရဲ့တယ်။ ပြန်လာရင် သဘောနောက်ဆုံးခေါက်နဲ့ ပြန်လာလေ ရှိတယ်။ အိမ်ရောက်ရင် ည (၁၁) နာရီခွဲပဲ။ ရောက်ရင် တံခါးခေါက်ပြီး နီးလေရဲ့တယ်။ ပြန်လာရင် ကျွန်မတို့

သားအမိစားဖို့ နေ့တိုင်း ခေါက်ဆွဲထုပ်၊ ဒံပေါက် ဝယ်လာလေရဲ့တယ်။ သူ့ မြောင်းမြကို ကုန်သွားပို့ရင်း မော်တော်မှောက်လို့ သေသွားခဲ့ရတာတယ်။ သေ ငြိမ့်ရက်လည်ပြီး သည့်တိုင် ညတိုင်း တံခါးလာလာခေါက်တယ်။ တံခါးဖွင့်ပြီး ကြည့်ရင် ပြန်လှည့်သွားတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်မြင်ရတယ်။ ပြန်သွားရန် ခေါက်ဆွဲ ကြော်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ သူ့မကျွတ်မလွတ်ဘဝ ရောက်နေမှန်း သိခဲ့ရတယ်။ သူ့ကို ရည်စူးပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြု အမျှအတန်းဝေလည်း သူ့ သာဓုမခေါ်နိုင်ဘူးနဲ့ တူပါရဲ့လေ။ မကျွတ်ဘူး။ ညတိုင်း တံခါးပဲ (၁၁:၃၀) နာရီ ရောက်ရင် လာခေါက်တယ်။ စေပါးတွေလည်း လာမအိပ်ရဲဘူး။ ဒါနဲ့ အမျိုး တွေဆီ ပြောင်းနေပြီး ရှင်တို့ကို ရောင်းလိုက်ရတာပါ။ သူ့ လာလာ တံခါး ခေါက်တဲ့ အကြောင်း မပြောခဲ့မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါရင့်။ အင်း - ဟီး - ဟီး"

"မသောင်းချစ် အိမ်ထောင်ပြုတော့ ဒီကို လာခေါက်သေးလား"

"ဟင် အင်း - သူက သူ့အိမ်ကိုရော အစွဲလမ်းကြီးနေနဲ့ တူပါရဲ့ရှင် - ဦး"

ကျွန်တော်တို့ မသောင်းချစ်အိမ်ကနေ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီများ။

ညတိုင်း (၁၁:၃၀) နာရီ ရောက်ရင် အိမ်တံခါး လာလာခေါက်တာ ချစ်ကွက်ထဲက လူကြောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ သေသွားတဲ့ မလေးချစ် ယောက်ျား ကိုထွန်းခင် ...။

ကျွန်တော် မရှိချိန်မှာ ဇနီးနဲ့ ခယ်မကို ကိုယ်ထင်မြဲပြီး ခြောက်တာလား။ အကုန်အညီ တောင်းချင်တာလား။

ကျွန်တော် ပရလောကရဲ့ ဆန်းကြယ်နက်နဲမှုကို ပြန်စဉ်းစားတယ်။ ဆက်ခံချင်လာတယ်။

လက်တွေ့ဖြစ်စဉ်တွေက သိပ်ဆန်းကြယ်နေပြီလေ။

"မဝေ ..."

“မောင်...”

“ကြောက်သွားပြီလားဟင်”

“အင် - မောင်အနားမှာရှိနေရင်တော့ မကြောက်ပါဘူး - မောင်း မောင်
အနားမရှိတဲ့ ညမျိုးကျရင်တော့”

“သွားကြစို့”

“အိမ်ပြန်မှာလားဟင်...”

“မဟုတ်ဘူး - ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားကြမယ်”

“ဟင်...”

“ရဟန်းသံဃာတွေပင့်ပြီး အိမ်တက်ပရိတ်နာမယ်၊ ပြီးရင် - အစွဲအလမ်း
ကြီးပြီး ဘဝကူးမကောင်းပုံရတဲ့ မူလအိမ်ရှင်တစ်ဦးကို ထွန်းခင်ကို ရည်စူးပြီး
ကုသိုလ်လုပ် အမျှဝေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မောင်ရယ် - မောင်က ဒီတစ်ခါတော့ အရမ်းတော်တဲ့ လူမွန်တစ်
ယောက် ဖြစ်သွားပြီပဲကွယ်၊ လာ - မြန်မြန်သွားကြစို့”

⇒ မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

- ညောင်ရေအိုးမြင်မက်က သားသမီးရတနာ ထွန်းကားအံ့။
- ညောင်ရွက်အိမ်ဦးခန်းကျသည်မက်က ရွှေဆင်းတုတော်ရအံ့။
- ညည်းညူသံကြားရသည်ကိုမက်က ချီးမွမ်းခံရအံ့။
- ရန်သူဒုက္ခရောက်အံ့၊ တစ်ခွန်လွှားသည်။
- ထီးရိုးကျိုးခြင်းကိုမြင်မက်က အိမ်ထောင်စက်သေအံ့။
- ထုပ်တန်းကျိုးသည်မက်က မကောင်း။

သုတော်ကောင်း
ညွှာ

သုတေသနကောင်းပုစ္ဆာ

မြပင်းယုန်

ဆရာတော်ကြီး ဦးအာစာရ ပျံလွန်တယ်ဆိုတော့ ကျောက်ကြီးတစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်ကုန်တယ်။ ဆရာတော်ကြီး ကျောင်းထိုင်နေတဲ့ကျောင်းဟာ ရွာနဲ့ငါးမိုင်လောက်ရှိမယ့် တောင်ပေါ်မှာရှိတယ်။ သူ့ကျောင်းကလေးက တောအုပ်ထဲက တောင်ကြားထဲ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့တယ်။

ဆရာတော်ကြီးကို အနီးအနားရှိ ရွာတွေမှာ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်လို ယုံကြည်ကြတယ်။ ဆရာတော်ကြီးနေတဲ့ တောအုပ်ဟာ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ပေါလုတယ်။ သစ်ကြီး၊ ဝါးကြီးတွေလည်း ထူထပ်တယ်။ အဲဒီမှာ တောကြီးတောင်ကြီးတွေလည်း ပေါများတယ်။

ဆရာတော်ကြီးဟာ လပြည့်ရက်မနက်ခင်းဆို တောထဲကနေ ရွာတွေကို ဆွမ်းခံကြွလေ့ရှိတယ်။ ဆရာတော်ကြီး ကြွလာပြီဆို ရွာသားတွေ သည်းသည်းလှုပ်ကို ပူဇော်ကြတယ်။ ဆရာတော်ကြီး ကြွလာတော့မယ်ဆို

ရွာထိပ်မှာ ပန်းတွေခင်းလို့၊ တချို့ကလည်း ပဝါတွေ၊ အဝတ်ထည်သစ်တွေ ဖြန့်ခင်းလို့ တအားကြိုဆိုကြတယ်။

ဆရာတော်ကြီး ကြွလာရင်လည်း တစ်ပါးတည်း ဆွမ်းချိုင့်၊ ဆွဲအိတ်တွေလည်း မပါဘူး။ ကြွလာရင်လည်း အိမ်တွေကြွတာမရှိဘူး။ ရွာထဲက လမ်းမတွေပေါ်ကြရင်း ဒကာ၊ ဒကာမတွေဝိုင်းလှူကြတာ၊ အနည်းအကျဉ်းပဲ အလှူခံလေ့ရှိတယ်။ ထူးဆန်းတာက ဆရာတော် ရွာတွေကိုကြရင် ဆယ်ရက်လောက်ကြာတယ်။ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် ဆွမ်းခံလေ့ရှိတယ်။ ဆွမ်းခံပြီးရင် ရွာအနောက်ခြမ်းမှာရှိတဲ့ သင်္ချိုင်းဇရပ်တွေမှာ သီတင်းသုံးလေ့ရှိတယ်။

အဲဒီသင်္ချိုင်းဇရပ်တွေမှာပဲ အိပ်တယ်။ တရားမှတ်လေ့ရှိတယ်။ ကျောက်ကြီးရွာ သင်္ချိုင်းဇရပ်က အရမ်းနာမည်ကြီးတယ်။ ညဆို ဘယ်သူမှ မသွားရဲဘူး။ ခြောက်တာလှန့်တာတွေ ရှိတယ်။ ဇရပ်ကလည်း တော်တော်ကို ကြောက်စရာကောင်းလှတယ်။ ဇရပ်ပေါ်မှာ ခေါင်းဟောင်းခေါင်းပျက်တွေလည်း ရှိတယ်။ လင်းဆွဲတွေလည်း ရှိတယ်။ ညညဆို လင်းဆွဲငှက်တွေရဲ့ ညည်းညူသံက တစ္ဆေသဘက်တွေ အော်သံအလားပဲ။ ဇရပ်ပတ်ပတ်လည်မှာ သစ်ပင်ကြီးတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီဇရပ်မှာ ဆရာတော် ညညဆို တစ်ပါးတည်း။ ရွာသားတွေက စိုးရိမ်တကြီး လိုက်သွားတော့ ဇရပ်ပေါ်မှာ ဆရာတော်တစ်ပါးတည်း တရားမှတ်နေတယ်။

အံ့သြစရာက ဆရာတော်ကြီးတို့ညဆိုအဲဒီဇရပ်ပေါ်မှာ အလင်းတန်းတွေ ထိန်လင်းနေတာပဲ။ အဲဒီမြင်ကွင်းတွေကို ကြည့်ရှုတဲ့ ရွာသားတွေဟာ ပါးစပ်အဟောင်းသားကိုဖြစ်လို့၊ အလင်းတန်းတွေက ခေါင်မိုးကို ဖောက်ထွက်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ရွာသားတွေက ရဟန္တာကိုယ်တော်ကြီးလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။

ဆရာတော်ကြီးကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မိန့်လေ့မရှိဘူး။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ မျက်နှာတော် အမြဲတမ်းသန့်စင်ရှိပြီး ဟန်မာနကင်းစင်လှတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာတော်ကို အမြဲတမ်း မျက်လွှာချထားလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်

ရွာသားတွေက ရှိသမျှတွေ လှူဒါန်းကြပေမယ့် ဆရာတော်ကြီးက လက်ခံ
လေ့မရှိဘူး။ အံ့သြစရာကောင်းတာက သီတင်းသုံးလေ့ရှိတဲ့ ဇရပ်ကြီး ပတ်
ပတ်လည်မှာ ခွေးကြီးသုံးကောင် စောင့်နေလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီခွေးကြီး သုံး
ကောင်က ဆရာတော် တရားမှတ်နေရင် ဘယ်ကောင်မှ ဇရပ်နား လာလေ့
မရှိဘူး။ မဟာတာလည်း ရင်ခေါင်းသံကြီးတွေနဲ့ မျက်နှာကြီးတွေက ခွေး
ဘီလူးတွေအတိုင်းပဲ။ ထူးဆန်းတာက ဆရာတော် အဲဒီဇရပ်က ကြွသွားပြီဆို
အဲဒီခွေးကြီးတွေ ပြန်ပျောက်သွားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီခွေးကြီးသုံးကောင်ဟာ
ဆရာတော်သွားရာပါလေ့ရှိပြီး တောအုပ်ဘက်ပြန်သွားရင်လည်း သုံးကောင်
စလုံး ပြန်လိုက်သွားလေ့ရှိတယ်။

ရွာသားတွေဟာ ဆရာတော်ကြီး တောအုပ်ဆီ ပြန်ကြွသွားရင် တိတ်
တဆိတ်နောက်က လိုက်ကြည့်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲပုန်းပုန်း ဆရာတော်
ကြီး မရောက်ခင် လမ်းတစ်ဝက်မှာ ခွေးကြီးတွေနဲ့ တိုးတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုမှ
တိတ်တဆိတ်လိုက်လို့မရဘူး။ ရွာသားတွေအတွက် အဲဒီခွေးကြီးသုံးကောင်
က နာနာဘာဝကြီးတွေလိုပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ရွာသားတွေက နောက်က
လိုက်လို့ကိုမရဘူး။

နောက်တစ်ခု ထူးဆန်းတာက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သင်္ကန်းပဲ။ သင်္ကန်း
အရောင်က အမြဲတမ်း ညိုညစ်ညစ်၊ အဲဒီသင်္ကန်း တစ်ထည်ပဲ နေ့ရောမိုး
ရော ဆောင်းပါ ခြုံထားတယ်။ အဲဒီသင်္ကန်းညိုကြီးကိုကြည့်ရင် အမြဲတမ်း
သစ်လွင်နေတယ်။ အနံ့အသက်မရှိဘူး။ မိုးရွာရင်လည်း မိုးမစိုဘူး။ တော်
တော့်ကို အံ့သြစရာပဲ။ ဆရာတော်ကြီး ကြွတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီတောအုပ်
ဆီကနေ ခွေးကြီးသုံးကောင် အူလေ့ရှိတယ်။ သဘောက အဲဒီအသံတွေက
ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရှေ့တော်ပြေးပဲ။

ရွာထဲရောက်ရင် ခွေးကြီးတွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့
ရွာက ဇရပ်မှာ သီတင်းသုံးပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီခွေးကြီးတွေ ပေါ်လာလေ့ရှိ
တယ်။ ပြောရရင် ဒီအဖြစ်တွေက အတော့်ကို အံ့သြစရာကောင်းတယ်။
ဆရာတော်ကြီး တောအုပ်ထဲမှာရှိရင် အလင်းတန်းကြီး သုံးလေးခုက
လင်းထိန်နေတာပဲ။

ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်မယ့်ရက်ကျတော့ အဲဒီ အလင်းတန်းကြီးတွေ
ပျောက်သွားတယ်။ ခွေးကြီးတွေရဲ့ အူသံလည်း မကြားရတော့ဘူး။ အဲဒီ
အဖြစ်ကြောင့် ရွာသားတွေဟာ စိတ်ထဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းကို ခံစားရတယ်။
ဒါကြောင့် တောအုပ်ထဲကို တိတ်တဆိတ်သွားကြည့်ကြတယ်။ ခွေးကြီး
သုံးကောင်လည်း မတွေ့ရဘူး။

ကျောင်းနားကပ်ကြည့်တော့ ဘာအသံမျှမကြားရဘူး။ အလင်းတန်း
ကြီးလည်း မတွေ့ရဘူး။ အသေအရာကြည့်တော့မှ ဆရာတော်ဟာ ဝါးကွပ်

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သင်္ကန်းကိုရောက်၊ မပြင်ရောက်တာနဲ့
ခေါင်းခြုံခြုံထားတယ်။ စာရောင်အောက်မှာဆိုတော့
သူ့အသွင်က ခင်းတံကြီးတစ်ကောင်လိုပါပဲ။ သရဲတစ္ဆေ
တွေလည်း သင်္ကန်းကြီးအနားတို့ မတပ်ရဲဘူးလို့ အယုံကြီး
ယုံနေတယ် ...

ပျစ်ကြီးပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီးအိပ်နေတာ။ မသင်္ကာလို့ တက်ကြည့်တော့ ဆရာတော်ဟာ ဝေဒနာ တော်တော်ကိုခံစားနေရတယ်။

ရွာသားတွေ အတော့်ကို တုန်လှုပ်ကုန်ကြတယ်။ ရွာတွေမှာလည်း အုတ်အော်သောင်းတင်း ဆရာတော်ကြီးရှိနေလို့သာ သေးကင်းရန်ကင်း အန္တရာယ်ကင်းပြီး စီးပွားရေး ကောင်းခဲ့ကြတာလို့ ယူဆကြတယ်။ ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူမှာကို အတော်စိုးရိမ်နေကြတယ်။ ကျောက်ကြီးရွာမှာ သူကြီးဦးရွှေသိန်းဆို အတော့်ကို တုန်လှုပ်နေတာ၊ ပါးစပ်က ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နဲ့။

“အဲဒါမှ ခက်ပြီးတော့ ဆရာတော်မရှိရင် တို့ရွာတွေ အန္တရာယ်ကျ ရောက်မှာကို စိုးရိမ်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် - ဘာကြီးရွှေသိန်း၊ ဆရာတော်က ရွာတွေကို မေတ္တာဓာတ်နဲ့ စောင့်ရှောက်နေတာဗျ”

“ဟုတ်ပါကွာ - ဆရာတော်ကြီးက ဝိဇ္ဇာမရှိပဲ။ သူတန်ခိုးကြောင့် ရွာတွေ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိခဲ့တာ သာလှရဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျ - ဆရာတော်ကြီးဟာ အတော့်ကို အံ့သြစရာကောင်းလှတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်တော့ ဆရာတော်ကြီးမှာ အလင်းတန်းကြီးတွေဗျ။ ခုတော့ - ဘယ်ပျောက်ကုန်ပြီလည်း မသိဘူး”

“ဪ - မင်းကလည်း ဆရာတော်ကြီး ကံကုန်တော့မယ်ဆိုတော့ နိမိတ်ပြတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါဗျာ - ဆရာတော်ကြီး ကျောင်းလေးမှာ ဘာမှကို မရှိတာ။ ဝတ်စရာ၊ လဲစရာ သင်္ကန်းကအစ မရှိဘူး။ အိုးတွေ ခွက်တွေလည်း မရှိဘူး။ သစ်သီးဝလံအချို့ပဲ တွေ့ရတာဗျ”

“အဲဒါပေါ့ကွာ - သင်္ကန်းလဲစရာမရှိဘူး ဆိုပေမယ့် ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သင်္ကန်းအရောင်က အမြဲတောက်ပနေတယ်။ အံ့သြစရာပဲဗျာ - ဒါထက် ဆရာတော်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆေးတွေဘာတွေ မကုကြဘူးလား”

“ကုပေးချင်သကွာ။ ဒါပေမဲ့ - ဆရာတော်ကြီးက လက်ခံပိုမလားမသိဘူး။ နောက်ပြီးတော့ - ရွေးကြီးသုံးကောင် အန္တရာယ်ကလည်း ရှိသေးတယ်”

“အခုမရှိတော့ဘူးဗျာ။ ဘယ်တွေရောက်ကုန်ပြီလည်း မသိဘူး။ ဆရာတော်ကြီးကျောင်းကို ဆေးဆရာကိုပေါက်စ ခေါ်ပြီးသွားမှထင်တယ်”

“အေး - အဲဒီအကြံကောင်းတယ်။ ပေါက်စက တိုင်းရင်းဆေးပညာ ကျွမ်းကျင်တယ်ကွ။ ခေါ်သွားကွာ - လိုတာရှိရင်ပြော၊ ရွာက အကုန်ပိုင်ပြီး ကူညီကြမှာကွ”

အဲဒီလိုပြောဆိုကြပြီးနောက် သာလှဟာ ရွာက တိုင်းရင်းဆေးဆရာကိုပေါက်စခေါ်ပြီး ဆရာတော်ကြီးရှိမယ့် တောအုပ်ကိုသွားကြတယ်။ ဆရာတော်ကြီးဟာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်က ထကိုမထဘူး။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှဲပြီး တရားမှတ်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်သွားတော့ ဆရာတော်ကြီးဟာ ပျံလွန်တော်မူနေပြီ။

အဲဒီသတင်း ရွာသားတွေလည်း ကြားရော တစ်ရွာလုံး သောကမြစ်လိုက်ကြတာ။ ရွာတွေလည်း ယူကျုံးမရ ခံစားနေကြတယ်။ နောက်ဆုံး ဆရာတော်ရဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ ဌာပနာပြီး အဲဒီတောအုပ်မှာပဲ ဓေတီတည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ရွာတွေကလည်း ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူပြီဆိုတော့ တမ်းတပြီး ငိုကြွေးလိုက်ကြတာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးအကြောင်းကို တသသနဲ့ ပြောဆိုနေကြတယ်။ အဲဒီစကားသံတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသူကတော့ ရွှေမြပဲဖြစ်တယ်။ ရွှေမြဟာ ထူးထူးဆန်းဆန်းလူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကံနာ၊ ဝဋ်နာလို့ပဲဆိုရမယ်။ ရွှေမြဟာ မိန်းမစိတ်ပေါက်နေတဲ့ ခပ်နွဲ့နွဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ပြောတာဆိုတာက အစတကယ့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ။

သူဟာ လူတွေကို ကြောက်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မကြောက်တယ်။ ပြောရရင် ဘာမဆိုကြောက်တဲ့ စိတ်ရှိတယ်။ ညဘက်ဆို အပြင်ကို

တစ်ယောက်တည်း မထွက်ရဲဘူး။ ခွေးအူသံဆို မိန့်မိန့်ကိုတုန်ရော၊ ရွာသားတွေကလည်း ရွှေမြဆို မိန့်မလျာတစ်ယောက်ပဲ သတ်မှတ်ထားကြတယ်။

ရွှေမြကလည်း ကြောက်လိုက်တာမှ သစ်ပင်စောင့်နတ်တွေက အစပဲ။ ရွာထဲမှာ လူသေရင် ရွှေမြနေစရာမရှိတော့ဘူး။ နေတာက အသွားနဲ့နေရတာ။ ရွာမှာပေါင်းလိုက်၊ မြက်ရိတ်နွားစာစဉ်း ဒါပဲလုပ်တာ။ မျက်နှာမှာလည်း မိန့်ကလေးတစ်ယောက်လို အမြဲတမ်း သနပ်ခါးပါးကွက်ကျား ကွက်ထားလေ့ရှိတယ်။

ရွှေမြက ဆရာတော်ကြီး သတင်းကြားတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ သူဟာ ဆရာတော်ကြီးကို တအားကိုးကွယ်တာ။ ပြောရရင် လက်ရှိသူ့ဘဝကို ဆရာတော်ကြီးတန်ခိုးနဲ့ ပြောင်းလဲချင်တာ။ အရာရာကိုကြောက်နေရတဲ့ဘဝကနေ လွတ်မြောက်ချင်တာ။ ခုတော့ - ဆရာတော်ကြီး သတင်းကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူဟာ ဆရာတော်ကြီးအတွက် ရည်စူးပြီး စေတီတည်ထားကိုးကွယ်မယ့် တောင်ကြားထဲကို ရောက်သွားတယ်။ ဆရာတော်ကြီးကျောင်းမှာ ဌာပနာပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းထားတာမြင်တော့ ရွှေမြဟာ အရိပ်အခြေကြည့်ပြီး ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သင်္ကန်းတော်ကို တိတ်တဆိတ်ခိုးယူလိုက်တယ်။ ရွှေမြရည်ရွယ်ချက်က အဲဒီဆရာတော်ကြီးရဲ့ သင်္ကန်းတော်ကို ရရင် သူ့ဘဝပြောင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆနေတယ်။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သင်္ကန်းတော်ပျောက်ဆုံးသွားတယ်ဆိုရင်ပဲ တစ်ရွာလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတယ်။ လာသမျှ ရွာသားတွေကလည်း တသသပြောဆိုနေကြတယ်။ ရွှေမြကတော့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သင်္ကန်းကို အရယူနိုင်ခဲ့တာမို့ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်နေတယ်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း အကြောက်တရားတွေ ပျောက်ပြယ်သွားပြီလို့ ထင်တယ်။ သူဟာ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သင်္ကန်းကြီးကို အားကိုးတကြီးနဲ့ ခြုံလေ့ရှိတယ်။ ရွာထဲမှာတော့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သင်္ကန်းကို လိုက်ရှာနေကြတယ်။ ရွှေမြဟာ အဲဒီသင်္ကန်းကြီး ခြုံလိုက်ရင် ကြောက်စိတ်လည်း ပျောက်တယ်။ ပြီးတော့ - ကိုယ်တောင်ပျောက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်။

ဒါပေမဲ့ - လူတွေ သိမှာစိုးတာကြောင့် သင်္ကန်းကြီး ခြုံခြုံပြီး ညမှာထွက်လေ့ရှိတယ်။ သူဟာ ညထွက်ရမှာ ကြောက်စေမယ့် သင်္ကန်းကြီးရလာတဲ့ နေ့ကစပြီး အမှောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားရဲလာရဲဖြစ်လာတယ်။ တစ်ညမှာတော့ အသွားဖြစ်သူ အတော်လေး နေမကောင်းဖြစ်နေတာကြောင့် ညကြီးမင်းကြီးမှာ ရွာအနောက်ဘက်ထိပ်က ဆေးဆရာကို ဝေါက်စကို ခေါ်ခိုက်လာတယ်။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သင်္ကန်းကိုလည်း အပြင်ရောက်တာနဲ့ ခေါင်းမြီးမြီးထားတယ်။ လရောင်အောက်မှာဆိုတော့ သူ့အသွင်က လင်းတကြီးတစ်ကောင်လိုပါပဲ။ သရဲတစ္ဆေတွေလည်း သင်္ကန်းကြီးအနားကို မကပ်ရဲဘူးလို့ အယုံကြီးယုံနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လမ်းတစ်ဝက်အရောက်မှာ မန်ကျည်းပင်အုံကြီးနောက်က ထွက်လာတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေကြောင့် ရှေ့ဆက်မလှမ်းရဲတော့ဘူး။ သတ္တဝါကြီးတွေကလည်း လရောင်အောက်မှာ ထိတ်လန့်စရာပဲ။ မျက်နှာမဲ့ခြောက်ခြောက်ကြီးတွေနဲ့ နာသီးဆိုလည်း ပါးစပ်က ပြလန်လန်၊ သွားစွယ်ကြီးတွေက စူးစူးဝေါ့ဝေါ့၊ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း အမွှေးရှည်ရှည်ကြမ်းကြမ်းကြီးတွေက တိုးလိုးတွဲလောင်း။

ဥပဓိရုပ်ကြီးတွေက ပြိတ္တာလိုလို၊ တစ္ဆေလိုလို ရုပ်လက္ခဏာကြီးတွေ မျက်လုံးနီနီကြီးတွေက သူ့ကို ကြည့်နေတာ။ မီးထတောက်မတတ် သူတို့ရဲ့ မျက်နှာမှာလည်း ဒေါသမီးတွေ တောက်နေသလိုပဲ။ သူ့ဆီကို တိုက်ခိုက်တော့မယ့်အသွင်နဲ့ အလှအယက် ပြေးလာကြတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း လျှာနီနီကြီးတွေတစ်လစ်၊ သွားရည်တွေကလည်း တများများနဲ့ ပြေးလာတယ်။ အားကြီးဟန်ကြီး။

ဘယ်လို သတ္တဝါကြီးတွေမှန်းကို မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ - သူတို့ဆီက
ဟောက်သံဟိန်းသံကြားမှ ဆရာတော်ကြီးဘေးမှာ ပါလာတဲ့ခွေးကြီး
သုံးကောင်မှန်း သိလိုက်ရတယ်။

အဲဒီခွေးကြီးတွေလည်း မြင်ရော။ ကြောက်စိတ်က တဟူးဟူးထလာ
တယ်။ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေလည်း ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ သင်္ကန်းမြဲထားတာ
လည်း သတိမရတော့ဘူး။ မျက်လုံးထဲမှာလည်း ဘာမျှကို မမြင်ရတော့ဘူး။
ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ပြေးတယ်။

အော်လိုက်တာလည်း ငယ်သံကိုပါရော။ ဇောချွေးတွေလည်း ရွဲလို့
ပြေးတာမှ တစ်ရွာလုံးကို ပတ်ရှာလည်ပြေးတာ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က သင်္ကန်း
ကြီးက လေထဲမှာ တလွှားလွှား။ သူ့အိမ်ပေါ်တက်ပြေးတာ လွှားခနဲပဲ။ အဘွား
ဖြစ်သူက သူ့အပြုအမူကို နားမလည်ဘူး။ သူကတော့ သင်္ကန်းကြီးခြုံလို့ သူ
မြင်နေရတာ ခွေးကြီးတွေက အိမ်ပေါ်အထိ ရောက်လာတာမို့ ရဲရဲမကြည့်
ဝံ့ဘူး။ ကြောက်လွန်းလို့ အသံတွေတုန်ပြီး တက်မတတ်၊ ချက်မတတ်
အဘွားဖြစ်သူက သူ့ကိုမေးတော့ ရွှေမြ စကားမေးတောင် မရဘူး။

“ဟဲ့ - ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ ဘယ်မှာလည်း ခွေးတွေ”

“ဈာ - ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လာနေပြီ”

“မင်းမဟုတ်တာတွေ ပြောနေပါလား”

“လုပ်ကြံပါဦး - အောင်မယ်လေး ကြောက်ပါပြီဗျ”

ခွေးကြီးတွေက သူ့ကို ခုန်ခုန်ပြီးအုပ်တာ။ သူ့အတင်းရုန်း၊ အတင်း
ထပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ လွှားခနဲခုန်ဆင်းတာ။ အစွားဖြစ်သူလည်း အူကြောင်
ကြောင်၊ အဲဒီအဖြစ်က တစ်ညလုံးပဲ။ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ ရွာပြင်ကို ရောက်
ရော။ လူတွေက ရွှေမြရဲ့အဖြစ်ကိုနားမလည်ကြဘူး။

ရွှေမြဟာ နောက်တော့ အိမ်နောက်ဘက်က တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်
ဆက်လာတယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပေကျုံလို့၊ အိမ်ပေါ်တက်တာနဲ့
ခြင်ထောင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်တော့တာပဲ။

ရွာကလည်း သင်္ကန်းပျောက်လို့ ဒေါင်းတောက်နေဆဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ
ရွှေမြကလည်း ကြောက်လွန်းလို့ ညကိုမအိပ်ရဲဘူး။ သူ့မျက်လုံးထဲ ခွေးကြီး
တွေက ဟိုကဒီကပေါ်လာပြီး သူ့နောက် အတင်းထိုးလိုက်တော့တာပဲ။
အော်လိုက်တာလည်း ဝက်ဝက်ကွဲ့။

ရွှေမြကို တစ်ရွာလုံးက သရဲသီလူးစီးတယ်လို့ကို ထင်နေတာ။ ရွှေမြ
မျှောလည်း ဘာကိုမျှ ရဲရဲမကြည့်ဝံ့တော့ဘူး။ ခွေးကြီးတွေရဲ့အသံဆိုးတွေ
တိုပဲကြားနေတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာလည်း ခွေးကြီးတွေပဲ။ ဒီလိုဖြစ်ရတာ
ဆရာတော်ကြီးရဲ့သင်္ကန်းကြီးကို ခိုးယူလို့ပဲ တွက်မိလာတယ်။ ဒါကြောင့် -
လူကြီးတွေမှာ ဖွင့်ပြောပြီး ဝန်ခံလိုက်တယ်။

“ဟေ့ - မင်းယူထားတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဘကြီးသိန်း”

“ဟာ - မင်း မလုပ်သင့်တာတွေပါလား။ ဒါဟာ သူတော်ကောင်းရဲ့
ထွင်းဥစ္စာတွေ”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဘကြီးသိန်းရယ်၊ ကျုပ်အမှားပါဗျာ။ ကျုပ်ကို ကယ်ပါ
ဦး။ ကျုပ် မျက်လုံးထဲမှာ ခွေးကြီးတွေပဲ မြင်နေတယ်။ နားထဲမှာလည်း ခွေး
အူသံတွေ ကြားနေရတယ်”

“ခက်တာပဲကွာ - ကဲ ကဲ မင်း အဲဒီသင်္ကန်းကြီး သူ့နေရာသူ ပြန်ထား
လိုက်၊ ဆရာတော်ကြီးကိုလည်း တောင်းပန်လိုက်ကွာ”

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့”

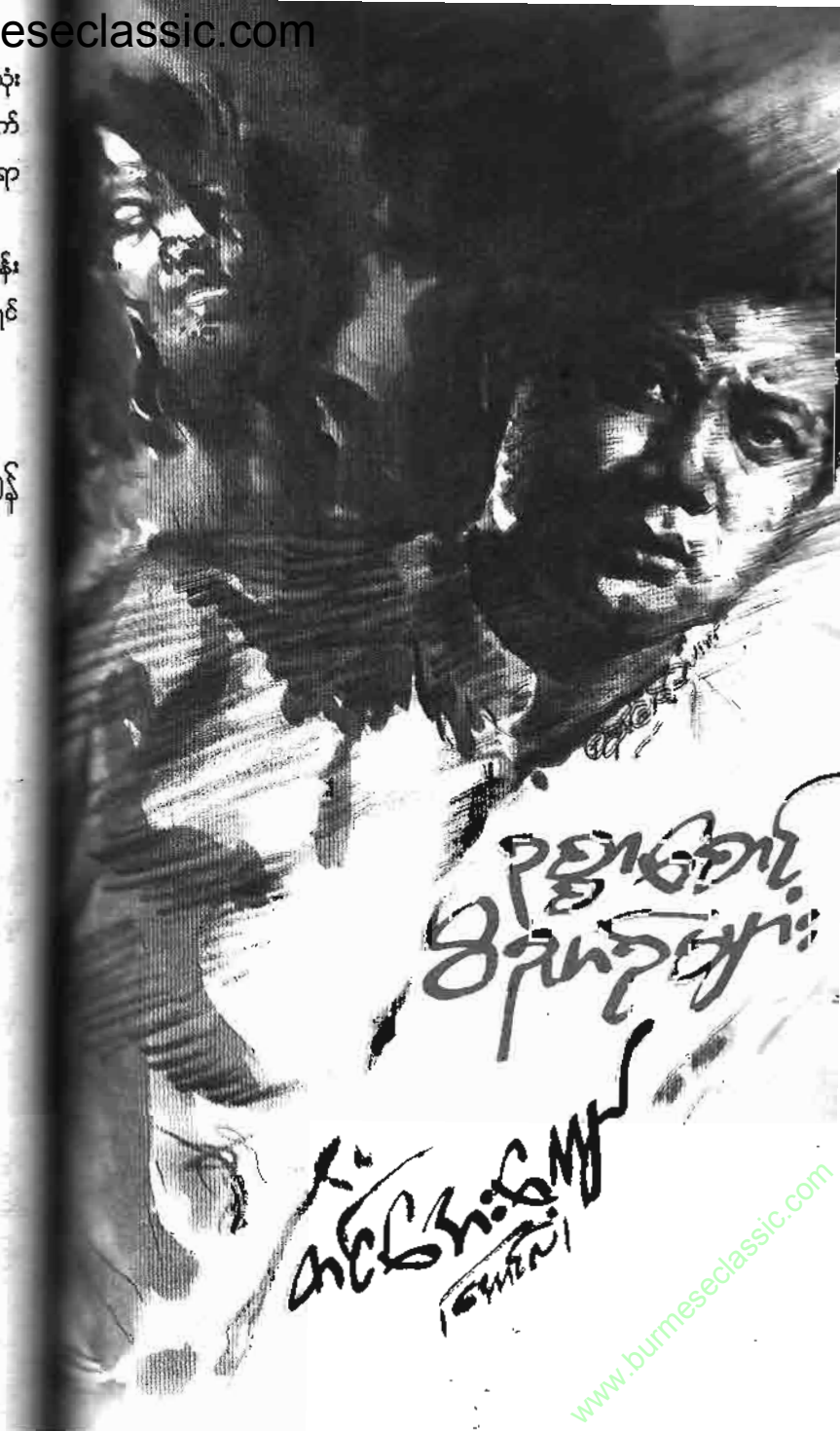
အဲဒီလိုပြောဆိုပြီးတဲ့နောက်မှာ ရွှေမြဟာ သင်္ကန်းကြီးကို ဌာပနာ
ထွင်းထားတဲ့နေရာမှာ တရိတသေ ပြန်ထားပြီး ဦးရုကန်တော့ တောင်းပန်
ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုအချိန်ကစပြီး ရွှေမြလည်း အကြောက်အလန့်ရပ်သွားတယ်။
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ခွေးမျက်နှာကြီးတွေ အသံတွေ၊ အူသံတွေကိုလည်း

မကြားတော့။ ရွာလူကြီး ဦးရွှေသိန်းတို့ လူစုလည်း ဆရာတော်ကြီးရဲ့အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဌာပနာပြီး အဲဒီတောင်ကြားမှာ စေတီတည်လိုက် တယ်။ ရွှေမြဟာ စေတီတည်တဲ့နေရာမှာ ပါဝင်ခဲ့သလို စေတီလည်းပြီးရော စေတီ စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။

သူဟာ အရာရာကိုကြောက်ရွံ့ခဲ့ပေမယ့် ဆရာတော်ကြီးရဲ့သင်္ကန်း ကြောင့် ကြောက်ရွံ့တာတွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီ။ အလုပ်နားချိန်ဆိုရင် တောအုပ်ကြားထဲက စေတီလေးဆီ ရောက်ရှိနေခဲ့ပေတော့တယ်။

⇒ မြလင်းယုန်

- တူရိယာပစ္စည်းများကို မြင်မက်ပါက လယ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်မည်။
- ဇောင်စီးရသည်ဟု မြင်မက်ကာ ကြီးပွားချမ်းသာမည်။
- မြင်းမ၊ ကြက်မ၊ ဥချိုင်းတို့ကို မြင်မက်ပါက လက်ထပ်မက်လာပြုရမည်။
- ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကို မြင်မက်ကာ အောင်မြင်ကျော်ကြား ဘုန်းကြီးမည်။
- မီးတောက်ကို မြင်မက်ကာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမည်။
- မီးစိုးကို မြင်ကာ မကောင်း။
- သွားကျိုးသည်။ ခေါင်းကဆံပင် ကျွတ်ကျသည်မက်ကာ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့မည်။ မီးပွားပျက်မည်။
- မှောင်မည်းနေသောတွင်းထဲကျခြင်း၊ လူသေမီးရှို့သည့်မီးခဲတွင်း၊ ပြာ ထဲသို့ ကျသည်ဟု မြင်မက်ကာ သေဆုံးမည့်နိမိတ်။
- ကျိုးကန်းများ စိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း။ ဓွေးများ၊ ဝက်ဝံများ မိမိကိုယ်စွာ ပေါကျလာသည်ဟု မြင်မက်ကာ သေဆုံးမည့်နိမိတ်။

ဥစ္စာစောင့်ဝိညာဉ်များ

တင်အေးကျော် (အောင်လံ)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ခန့်က ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစဖြစ်၍ မိဘများ၏ စီးပွားရေး အခြေအနေအရ ပညာဆက်လက်သင်ကြားနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေနေဆဲကာလများ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် မြို့ပေါ်တွင် ခေတ္တလာရောက် စခန်းချနေသော ဘူမိဗေဒလေ့လာရေး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် ယာယီဝန်ထမ်းတစ်ဦးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

မြို့ပေါ်တွင် ပင်မစခန်းထားရှိပြီး များသောအားဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်နှင့် နီးစပ်သော ကျေးရွာများတွင် ယာယီစခန်းချ၍ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရသည်။

ရုံးချုပ်မှ ပေးပို့လာသော စက်ဆီချောဆီ စသည့်ပစ္စည်းများနှင့် အရေးကြီးစာရွက်စာတမ်းများ လက်ခံရန် မြို့ပေါ်ရှိ ပင်မစခန်းကြီးတွင် ဝန်ထမ်းနှစ်ဦး အလှည့်ကျ တာဝန်ကြရသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အဖွဲ့ထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး အလုပ်လုပ်ရာတွင် သွက်သွက်လက်လက်ရှိသဖြင့် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အရာရှိနှစ်ဦးက သူတို့ သွားလေရာ ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။

ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စခန်းချကွင်းဆင်း ဆောင်ရွက်ရသည့် ရွာကြီးမှ ရေနံကြီးကျေးရွာကြီး ဖြစ်သည်။ ကြေးနီချောင်းကြီးက ရွာကို ပတ်စီးနေသဖြင့် အလွန်သာယာလှပပြီး ဦးရာသီကုန်သည်နှင့် ပေါ်လာသည့် သဲသောင်ပြင်များပေါ်တွင် စိမ်းစိုနေသော ကြက်သွန်စိုက်ခင်းများဖြင့် ပြည့်နေတတ်သည်။

အိမ်ခြေနှစ်ရာခန့်ရှိသော ရွာကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ရွာလုံး ရိုးသားကြသည့် တောင်သူများသာ ဖြစ်သဖြင့် ခင်မင်စရာကောင်းလှသည်။

ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းအတွင်း ယာယီရွက်ထည်တဲများထိုးကာ စခန်းချခဲ့ကြသည်။ စခန်းပြောင်းလာသည့်နေ့တွင် ဆရာတော်အား ဝင်ရောက်ကန်တော့သောအခါ ဆရာတော်က စိတ်မချေစွာ ကန့်ကွက်စကားမိန့်ကြားခဲ့သည်။

“ဒကာကြီးတို့ ရွက်ထည်တဲတွေက စိတ်ချရပါ့မလား။ အခုရက်ပိုင်း ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဟင်းမျိုးကြီးတစ်ကောင် သွားလာနေပြီး တစ်ခါတလေ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေတောင် ဝင်ဆွဲတတ်တယ်လို့ ကြားရတယ်။ အထူးသဖြင့် ညဘက်ပိုင်းတွေဆို ရွက်ထည်တဲတွေက မလုံခြုံနိုင်ဘူးထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဇရပ်ကြီးပေါ်ကို ပြောင်းနေကြပါလား။”

“တင်ပါဘုရား - အခုလို ခွင့်ပြုပေးတာကို တပည့်တော်တို့ ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့အဖွဲ့မှာ လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း လေးဦးလည်း ပါတယ်ဆိုတော့ ပြဿနာမဖြစ်အောင် သတိထားပြီး နေပါ့မယ်”

“အေးလေ - ဒါဆိုရင်လည်း သတိပီရိယတော့ ထားကြပေါ့ - ဒကာကြီးတို့”

ရေနံကြီးကျေးရွာတွင်တစ်လကျော်ခန့်ကြာခဲ့ပြီးကွင်းဆင်းရမည့်နေရာများနှင့်တဖြည်းဖြည်းဝေးလာသည့်အတွက်လုပ်ငန်းခွင်နှင့်အနီးဆုံးကျေးရွာသို့ပြောင်းရွှေ့ရန်စဉ်းစားကြရသည်။

“ကိုအောင်မြတ်ရေ-ကွင်းဆင်းရမယ့် နေရာတွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ဝေးလာပြီဗျ။ အသွားအပြန်နဲ့တင် တစ်နေ့တစ်နေ့ သုံးလေးနာရီလောက်အချိန်ကုန်နေရတယ်။ အနီးဆုံး အဆင်ပြေနိုင်မယ့်ရွာကို စဉ်းစားကြရအောင်”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အရာရှိနှစ်ယောက် မြေပုံချကြည့်ကာ စဉ်းစားကြသည်။

“ကွင်းဆင်းဖို့ ကျန်သေးတဲ့ ချောင်းရိုးတွေက စမ်းကြီးဝရွာဘက်မှာပိုများတယ်။ ချောင်းဖျားရောက်လေ များလေဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒီတော့ အခုကွင်းဆင်းရမယ့်နေရာ အလယ်လောက်ဆိုရင် စမ်းကြီးဝရွာက အဆင်ပြေနိုင်တယ်ဗျ။ ခင်ဗျား - သဘောကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ကိုလုအေး ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ အလုပ်လုပ်ရမယ့်နေရာ အလယ်လောက်ဆိုတော့ အသွားအပြန် အချိန်ကုန်သက်သာတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် စမ်းကြီးဝရွာကိုပဲ ပြောင်းကြတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီဘက်မှာ အကြီးဆုံးနဲ့ တောအထူဆုံးလို့ ပြောရမယ့် စမ်းကြီးရိုးနဲ့လည်း သိပ်မဝေးဘူး။ အဲဒီရိုးကြီးမှာတင် ကျွန်တော်တို့အနည်းဆုံးလေးငါးရက်လောက်ကြာနိုင်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ ခင်ဗျား မနက်ဖြန် ကွင်းဆင်းတဲ့နေရာ နေရာမလိုက်နဲ့တော့။ အလုပ်နားပြီး အဲဒီရွာဘက်ကို သွားလိုက်။ ကျေးရွာက သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးတွေကို အကြောင်းကြား အသိပေးပြီး တိုင်ပင်ခဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒါဆို မနက်ဖြန်မနက် စောစော ကျွန်တော် မောင်မြင့်အေးနဲ့ လုံခြုံရေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားမယ်”

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော ဦးအောင်မြတ် ခေါင်းဆောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စမ်းကြီးဝရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

နှစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် သွားပြီးမှ စမ်းကြီးဝရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ရွာက အိမ်ခြေတစ်ရာငါးဆယ်ခန့်သာ ရှိသော်လည်း မြေပုံအထွက်နှုန်းက ပတ်ဝန်းကျင်ရှိရွာများထက် အထွက်အားကောင်းပြီး စီးပွားရေး အဆင်ပြေသော ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ပေါများပြီး နှစ်ထပ်တိုက်အဆောက်အအုံများပင် တွေ့ရသည်။ ပါလာသည့် လုံခြုံရေးနှစ်ဦးက စမ်းကြီးဝရွာသို့ မကြာခဏ ရောက်ဖူးနေဟန်တူပြီး ရှေ့မှ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။

ရွာအလယ်ရှိ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးရှေ့အရောက် ခြံတံခါးရှေ့မှ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး - ဥက္ကဋ္ဌကြီး - ဦးဘအေး ဧည့်သည်မိတ်ဆက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ - လာပါပြီ - လာပါပြီ”

ခဏအကြာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး ခြံတံခါးကို လာဖွင့်ပေးသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး မရှိဘူးလား။ အရင်က ခြံဝင်းထရံတွေ ဘာတွေ မရှိပါဘူး။ အခုမှ တစ်ရွာလုံး ဝင်းထရံတွေ ဘာတွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲဗျ”

“အိမ်က အဘိုးကြီးရှိပါတယ်။ အိမ်အနောက်ဘက် ရောက်နေလို့ခေါ်သံ မကြားတာနေလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ် - ဆရာတို့ရေ၊ အရင်ကတော့ တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိဘဲ။ အခုတော့ ဝင်းထရံမလုပ်လို့ မရတော့ဘူးလေ။ ဆရာတို့လည်း ကြားမှာပါ။ အခု ဒီနယ်ဘက်မှာ ဟင်းမျိုးကြီး ရောက်နေတယ် ကြားလို့”

“အော် - ဟုတ်တယ် - ဟုတ်တယ် - ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိသွားတာပေါ့။ က - ဦးဘအေးကို ခေါ်လိုက်ပါဦးဗျာ”

အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး နံတန်းရှည်ပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် အိမ်အနောက်ဘက်မှ အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဧည့်သည်တွေပါလား။ အိမ်နောက်ဘက် နွားတင်းကုပ်ထဲ ရောက်နေလို့ခေါ်သံ မကြားမိလိုက်တာပါ။ ရေခွေးကြမ်းသောက်ကြပါဦး။ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲဗျာ။ ကျုပ် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

“ဒီက ဆရာတွေက ရေနံရှာဖွေရေးအဖွဲ့ကပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး - ဒီရွာမှာ ခဏ
စခန်းချပြီး ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ကွင်းဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာမို့လို့ ကျွန်တော်
တို့ လာအကြောင်းကြားတာပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ နေဖို့ အဆင်ပြေနိုင်
ပါတယ်။ ဆရာတော် ကျုပ်လိုက်ပြီး လျှောက်ပေးပါမယ်။ ရေဇွေးသောက်ကြ
ပါဦး။ အမြည်းတွေလည်း စားကြပါဗျာ”

ဦးဘအေး ဦးဆောင်ပြီး ရွာဦးကျောင်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းက ရွာအစွန်ဘက်တွင်ရှိသဖြင့် ရွာနှင့်သီးခြားလို ဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းဝင်းက အကျယ်ကြီးဖြစ်ပြီး အရိပ်ရသစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်
နေကာ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကျေးငှက်
သာရကာများ၏ အသံတွေကို ကြားနေရသည်။

ကျောင်းဝင်းအတွင်း အနည်းငယ် ဝင်မိတော့မှ အရင်ဦးဆုံး နှစ်ထပ်
တိုက် သိမ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရပြီး သိမ်ကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာတော့ တိုက်ခံ
နှစ်ထပ်ကျောင်းအိုကြီးနှင့် ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိသည်။

“ကဲ - ဆရာတော်ကို ဝင်ဖူးပြီး လျှောက်ကြရအောင်။ ဆရာတို့ ဝင်ကြ
ပါဗျာ”

သိမ်ထဲတွင် သီတင်းသုံးနေသော ဆရာတော်မှာ သက်တော် ခုနစ်ဆယ်
ခန့်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ် ခံညားကာ ကြည်ညိုဖွယ် ဖူးတွေ့ရသည်။

“ဒကာကြီး ဦးဘအေးပါလား။ ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ။ အော် - ဧည့်
သည်တွေလည်း ပါလာတာပဲ။ လာကြ - လာကြ”

“တင်ပါဘုရား - ဒီဆရာတွေက ရေနံရှာဖွေရေးအဖွဲ့ကပါ။ ဒီရွာမှာ ခဏ
စခန်းချပြီး လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ချင်တယ်ဆိုလို့ တပည့်တော် ခေါ်လာတာပါ
ဘုရား”

“ရပါတယ် - ဒကာကြီးတို့။ ဒါနဲ့ - လူဘယ်နှယောက်လောက်ပါသလဲ”
ဦးအောင်မြတ်က ဝင်လျှောက်သည်။

“လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း အပါအဝင် ဆယ်ငါးယောက်လောက် ရှိပါတယ်
ဘုရား။ နေရာထိုင်ခင်းအတွက်လည်း တပည့်တော်တို့မှာ မိုးကာရွက်ဖျက်
သည်တဲတွေ အပြည့်အစုံပါလာပါတယ်”

“ဒီလောက်ဆိုရင် နေရာအတွက်က ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကျုပ်နဲ့
ကိုရင်လေးသုံးပါးက ဒီမှာနေကြတာပါ။ ကမ္ဘီယာကြီးကလည်း ဇရပ်ထဲမှာ နေ
တာများပါတယ်။ နေချင်သပဆိုရင်တော့ သော့ပိတ်ထားတဲ့ ကျောင်းဟောင်း
ကြီးရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ ရွာမှာ အလှူအတန်းလုပ်ရင်သာ ကျောင်းဟောင်း
ကြီး အောက်ထပ်မှာ လုပ်ကြတာ။ များသောအားဖြင့်တော့ သော့ပိတ်ထား
တာများပါတယ်”

“တင်ပါဘုရား။ ဒါဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ တပည့်တော်တို့
နောက်နှစ်ရက်လောက်နေရင် စခန်းပြောင်းလာမှာပါ။ တပည့်တော်တို့ကို
ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး - ဘုရား”

“အေး - အေး - ပြန်ကြ - ပြန်ကြ”

နေထိုင်စရာလည်း အဆင်ပြေသွားပြီမို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဆရာတော်ကို
ဦးချကာ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ နောက်ရက်တွေကျမှ
အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အားလုံး အဆင်ပြေခဲ့သဖြင့် စိတ်လက်
ပေါ့ပါးစွာ စခန်းသို့ ပြန်ကြခဲ့ကြသည်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရေနံကြီးကျေးရွာမှ
ဆရာတော်နှင့်တကွ ရွာသူရွာသားများအား နှုတ်ဆက်ပြီး စမ်းကြီးဝကျေးရွာ
သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။

ရောက်သည်နှင့် ဆရာတော်အား ဝင်လျှောက်လိုက်ပြီး ကမ္ဘီယာကြီးမှ
ကျောင်းဟောင်းကြီးအား သော့လိုက်ဖွင့်ပေးသည်။

ကျောင်းကြီးမှာ အောက်ခြေအုတ်ပတ်ကား တပ်ထားပြီး အပေါ်ဘက် ကိုလည်း ရေနံချေးဝအောင် သုတ်ထားသဖြင့် နက်မှောင်နေသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ခိုးချေး၊ လင်းနီချေးနဲ့တွေ့က ဖုန်မှုန့်များနှင့် ရောပါလာသည်။ ဆရာ ဦးလှအေးက ကပ္ပိယကြီးအား မေးကြည့်လိုက် သည်။

“အဘက ဒီကျောင်းမှာ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား။ အတိကကော ဒီရွာကပဲလား။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း အမြင်မတော်တာတွေရင် ဆုံးမနိုင် ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဒီရွာသားပါ။ ဒီဆရာတော် ကျောင်းစထိုင် ကတည်းက ရောက်လာခဲ့တာဆိုတော့ တော်တော်ကြာပြီလို့ ပြောနိုင်တာ ပေါ့ဗျာ။ ဒီကျောင်းကြီးက တစ်ခါတစ်ရံ အလှူအတန်းရှိမှပဲ သုံးကြတာဆို တော့ သန့်ရှင်းရေးကတော့ တော်တော်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ကလေးတွေကို လိုအပ်တဲ့ တံမြက်စည်းတို့ ဘာတို့ ကျုပ်နဲ့ လိုက်ယူခိုင်းလိုက်ပါ”

ကျောင်းကြီးမှာ အပြင်ဘက်မှ မြင်ရသည်ထက် အတွင်းပိုင်းက ကျယ်ဝန်းလှပြီး ခိုချေးများ၊ လင်းနီချေးများဖြင့် ပေကျပ်ညစ်ပတ်လျက်ရှိသည်။ စစ်မဖြစ်မီက ဆောက်လုပ်ထားပုံရပြီး သုံးစွဲထားသည့် အုတ်များမှာလည်း ထုထည်ကြီးမား ရှည်လျားသည်ကို တွေ့ရသည်။

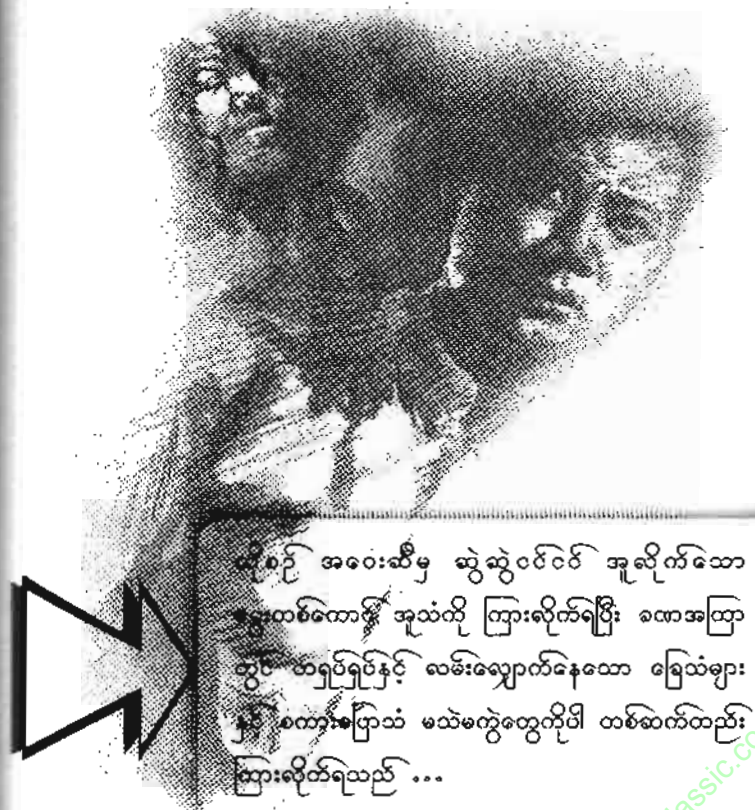
အခန်းဖွဲ့ထားခြင်းမရှိဘဲ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးကို ခန်းမကျယ်ကြီး တစ်ခုအဖြစ်သာ ထားရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး အခန်းရှင်းသူရှင်း။ နေရာထိုင်ခင်း၊ ချသူကချနှင့် အလုပ်ရှုပ်သွားတော့သည်။

အောက်ထပ်တွင် ပစ္စည်းများထားပြီး ညအိပ်ရန်အတွက် အပေါ်ထပ် တွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး နေရာယူကြသည်။ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး မျက်နှာ ကြက်မရှိဘဲ အုတ်ကြွပ်မိုးထားသည်။

ညရောက်သည်နှင့် ရေနံဆီသုံး အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးနှစ်လုံးကို အပေါ်ထပ်တစ်လုံး၊ အောက်ထပ်တစ်လုံး ထွန်းလိုက်ရာ ကျောင်းကြီးတစ် ကျောင်းလုံး လင်းထိန်နေတော့သည်။

တစ်နေ့လုံး ရွှေရပြောင်းရ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရနှင့် တစ်ဖွဲ့လုံး ပင်ပန်းနေ ကြသဖြင့် ညနေစာ ထမင်းစားပြီး ရေဒီယိုမှလာသော အစီအစဉ်များကို နားထောင်ကြကာ ညကိုးနာရီထိုးသည်နှင့် အောက်လင်းဓာတ်မီးများ ပိတ် ပြီး အိပ်ရာဝင်ကြတော့သည်။

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားရာမှ ရုတ်တရက် နားထဲတွင် လမ်းလျှောက် သံ စကားပြောသံများ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်နိုးသွားပြီး ထထိုင် လိုက်မိသည်။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ညကြည့်လက်တံက ဆယ့်နှစ် နာရီထိုးခါနီးပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆိုစဉ် အဝေးဆီမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော နွေးတစ်ကော့ကို အူသံကို ကြားလိုက်ရပြီး ခဏအကြာ တွင် ဆူရှပ်ရှပ်နှင့် ဆေးရွှေ့ကန်နေသော ခြေသံများ နှင့် စကားပြောသံ မသံမကွဲတွေကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသည် ...

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်နေကာ တစ်ခါတစ်ရံ ခွေးတစ်ကောင်၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သံနှင့် ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်၏ ဂီးခဲ အော်သံသာကြားရသည်။

သေချာနားစိုက်ထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြေသံများနှင့် စကား ပြောသံများက ကျောင်းကြီး၏ အောက်ထပ်မှလာသော အသံများဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ဘေးတွင် အိပ်နေသော အဖွဲ့သားတစ်ဦးအား အသာလှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

“အစ်ကို - အစ်ကိုသန်းထွန်း”

“ကိုမြင့်အေးလား - ငါလည်း နီးနေပြီကွ။ အောက်ထပ်က အသံသဲ့သဲ့ ကြားနေလို့ နားထောင်နေတာ။ သူစိုးဆိုရင် အကုန် ကုန်လိမ့်မယ်။ မင်းနဲ့ငါ အောက်ထပ်ဆင်းကြည့်ရအောင်။ ဓာတ်မီးကို အသင့်ကိုင်ထား။ လက်နက် တစ်ခုခုလည်း ပါမှကောင်းမယ်”

နှစ်ယောက်သားလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယ်စီကိုင်ကာ မြေပုံကားချပ်ခံလိပ် သော သစ်သားတုတ်တစ်ချောင်းစီဖြင့် ခြေသံဖွဖွနင်းကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

အောက်ထပ်ရောက်သည်နှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ပြိုင်တူထိုးကြည့် လိုက်ကြသည်။ တစ်ခန်းလုံး ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် လင်းထိန်သွားပြီး အနံ့ထိုး ကြည့်သော်လည်း လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရပါ။

အဝင်တံခါးမကြီးနှင့် ပြတင်းပေါက်များအား စစ်ဆေးကြည့်ရာတွင် လည်း တံခါးချက်များက ခြေရာလက်ရာမပျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

“ကျွန်တော် သေချာကြားလိုက်တာဗျ။ ခြေသံက တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်များတယ်။ စကားပြောသံတွေကိုလည်း မသိမကွဲ ကြားရတယ်။ ခုတော့ - ဘာမှမတွေ့ဘူးဆိုတော့ စဉ်းစားရတော်တော်ကြပ် နေပြီ”

“ညီလေးပြောတာ ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုလည်း သေသေချာချာကို ကြား လိုက်တာ။ ကဲ - ဘာမှမတွေ့ရင် အပေါ်ပြန်တက် အိပ်ရအောင်။ မနက် စောစော အလုပ်သွားရဦးမယ်ကွ”

အပေါ်ထပ်သို့ အသာတက်ခဲ့ကြပြီး အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲအိပ်လိုက်စဉ်မှာ ပင် အောက်ထပ်ဆီမှ အသံသဲ့သဲ့များကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ယခု ကြား လိုက်ရသည့် အသံတွေက စကားပြောသံများ မဟုတ်ဘဲ နာကျင်စွာ အော် ဟစ် ညည်းညူလိုက်သော အသံများဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော် ဓာတ်မီးကို လှမ်းဆွဲကာ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ညီလေး မသွားနဲ့တော့ကွာ။ အစ်ကိုလည်း ကြားတယ်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေတာအမှန်ပဲ။ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ - အသာစောင့်နားထောင်နေဦး”

ဆက်နားထောင်ကြသော်လည်း ဘာသံမှ ထပ်မကြားရတော့ဘဲ ငြိမ် သက် တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ နှစ်ယောက်သား နားထောင်ရင်း အချိန် အတော်ကြာတော့မှ အိပ်ပျော်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ - ကိုသန်းထွန်း၊ မောင်မြင့်အေး - ထကြတော့လေ။ မိုးလင်းနေပြီ။ မျက်နှာသစ် စားသောက်ပြီး သွားကြရအောင်”

ဆရာဦးလှအေး လာနှိုးမှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အမြန်ထလိုက်ပြီး လုပ်စရာရှိသည်များကို အမြန်လုပ် အဝတ်အစားလဲပြီး အဖွဲ့နှင့်အတူ ကွင်း ဆင်းရန် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းရောက်မှ ဦးလှအေးက ...

“မနေ့က တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားကြလို့ ထင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ နှစ် ယောက် အိပ်လိုက်ကြတာ။ ခါတိုင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ သူများတွေထက် စောစောနိုးတတ်တဲ့သူတွေက ဒီနေ့ကျမှ နိုးတော် ယူရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာ၊ ပင်ပန်းတာထက် မနေ့ညက တော်တော်နဲ့ မအိပ်ကြရလို့ မနက် မနိုးကြတာပါ”

ကိုသန်းထွန်းက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အရာရှိနှစ်ယောက်အား လွန်ခဲ့သော ညက တွေ့ကြုံခဲ့ရမှု အခြေအနေ အသေးစိတ်ကို ပြန်ပြောပြသည်။ ဦးလှအေး က သေချာနားထောင်ပြီးမှ ...

“ကိုသန်းထွန်းတို့ ပြောတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ပြည်လုံး နေရာတွေအစုံ၊ တောတောင်တွေအနှံ့ သွားလာနေရတတ်တော့ ဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေကို မကြာခဏ တွေ့ကြုံဖူးပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ။ ဒီကိစ္စကို ကျန်တဲ့အဖွဲ့သားတွေ ပယ်စေခဲ့ဦး။ တော်ကြာ သိကုန်ကြပြီး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်ရင် မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဗျ - ကိုသန်းထွန်း၊ ကိုလှအေး ပြောတာမှန်တယ်။ ဒီကိစ္စက ဟုတ်ရင်ကောင်းတယ်။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို စေတနာနဲ့ လက်ခံပေးထားတဲ့ ဆရာတော်ကို အားနာခွဲကောင်းတယ်။ ဒီတစ်ညတော့ ကျွန်တော်တို့ပါ မအိပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ”

တစ်နေ့ကုန် ကွင်းဆင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပြီး ညနေစောင်း မှောင်ရီပျိုးစ အချိန်ကျမှ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ရေဗိုးရိုး ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် နေ့လယ်ဘက်က ပင်ပန်းထားသောကြောင့် စောစောအိပ်ရာ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ညနေစာ စားပြီး လက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ်ခွက်စီ သောက်ထားသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ကြပါ။ အိပ်ရာထဲလှဲရင်း ဟိုတွေး သည်တွေးနှင့် နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ညဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးခါနီး နေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် အဝေးဆီမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော ဓွေးတစ်ကောင် အူသံကို ကြားလိုက်ရပြီး ခဏအကြာတွင် တရှုပ်ရှုပ်နှင့် လမ်းလျှောက်နေသော ခြေသံများနှင့် စကားပြောသံ မသဲမကွဲတွေကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ကိုသန်းထွန်းက ဓာတ်မီးဖြင့် ဦးလှအေးနှင့် ဦးအောင်မြတ်တို့၏ အိပ်ရာများဆီသို့ ဝေ့ယမ်းအချက်ပြလိုက်ရာ ပြန်အချက်ပြသော မီးရောင်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။

ခဏအကြာတွင် မချီမဆုံအော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်သော အသံများ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရပြီး ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

မနက်စောစော အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် ဦးလှအေး၊ ဦးအောင်မြတ်၊ ကိုသန်းထွန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ လေးဦး လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ညက အဖြစ်အပျက်အား ဓွေးဓွေးတိုင်ပင်ကြသည်။

“ကိုအောင်မြတ်တို့ကို ညကတည်းက ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားတာကို ပြောပြမယ်။ ကျွန်တော်တို့က လူငယ်လူရွယ်ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ ဆိုတော့ တစ်ခါတလေ အသောက်အစားလေးတွေနဲ့ မကင်းဘူး။ သောက်စားလာလို့ အနေအထိုင် အပြောအဆို မဆင်ခြင်ဘဲ မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အပေါ်စော်ကားသလို ဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူး။ မမြင်အပ်တဲ့ ပရလောကသားတွေဆိုတာ စော်ကားလို့မရဘူး။ လှည့်စားလို့လည်း မရဘူးဗျ”

“ဒါဆိုရင် ကိုလှအေး သဘောက ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာက ပြောင်းရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဒီကျောင်းကြီးထဲမှာတော့ ဆက်နေဖို့ မသင့်ဘူးဗျ။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ပြဿနာ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က မကြောက်မလန့်တတ်လို့ နေရဲပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလို ဖြစ်လာခဲ့ရင် အဲဒီအချိန်ကျ ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ အလုပ်တစ်ရက်နားပြီး စခန်းပြောင်းဖို့ လုပ်ရလိမ့်မယ်။ မောင်မြင့်အေးက ကျန်တဲ့အဖွဲ့သားတွေကို အလုပ်နားပြီး စခန်းပြောင်းဖို့ သွားပြောထားလိုက်။ ပြီးရင် ကျောင်းပေါ်လိုက်လာခဲ့။ ကဲ - အခု ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်ကို သွားလျှောက်ကြရအောင်”

ဆရာတော်အား လျှောက်ရန် သိပ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို မြင်သည်နှင့် ဆရာတော်က စကြဲလျှောက်နေရာမှ -

“ဒကာကြီးတို့ပါလား - လာကြ - လာကြ၊ ဒီနေ့ အလုပ်မသွားကြဘူးလား။ နေရထိုင်ရတာကော အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“တင်ပါဘုရား - ဒီနေ့အလုပ်တစ်ရက် နားထားပါတယ်။ အရှင်ဘုရားကို တပည့်တော်တို့ လျှောက်စရာရှိလို့ လာခဲ့ကြတာပါ”

“ကဲ - ဒါဆိုရင်လည်း ပြောကြ၊ ဒကာကြီးတို့ရဲ့အခက်အခဲကို”

ဦးလှအေးက လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ညအတွင်း တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်များအား ဆရာတော်ထံ လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“အော် - ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒကာကြီး။ ကျုပ်တို့လည်း အရင် အဲဒီကျောင်းကြီးမှာ သီတင်းသုံးနေတုန်းက မကြာခဏ ကြားဖူးပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် - ဒကာကြီးရဲ့ အခုအချိန်ထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခြောက်ခြင်း၊ လွန်ခြင်း မလုပ်ခဲ့တော့ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားတို့အုပ်စုက ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ ဆိုပြီး မကြောက်တတ် မလန့်တတ်ဘူး ထင်လို့ အဲဒီကျောင်းကြီးပေါ်မှာ နေခိုင်းခဲ့တာပါ”

“တင်ပါ့ဘုရား - မကြောက်တတ်ဘူးဆိုတာ မှန်ပေမယ့် တပည့်တော်တို့အဖွဲ့မှာက ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲဆိုတော့ တစ်ခါတလေ အသောက်အစားလေးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ အပေါ့အပါးစွန့်တာက အစ မဆင်ခြင်မိရင် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ပြဿနာ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ပါ - ဘုရား”

“အေးပေါ့လေ - ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ဒကာကြီးတို့ ဆန္ဒက ဘယ်လိုလုပ်ချင်တာလဲ”

“တပည့်တော်တို့ကတော့ ဒီကျောင်းဝင်းထဲက မြေကွက်လပ်မှာပဲ ယာယီရွက်ထည်တဲတွေ ထိုးပြီးနေချင်ပါတယ် ဘုရား။ တချို့တလေ ဧရပ်ကြီးပေါ်မှာ နေချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဆရာတော်က နေခွင့်ပြုဖို့ လျှောက်ချင်ပါတယ် - ဘုရား”

“ဒါဆိုရင်လည်း ဒကာကြီးတို့ အဆင်ပြေသလို လုပ်ကြပေါ့။ ကျုပ်စွင့်ပြုပါတယ်”

“ဒါထက် ဆရာတော်ဘုရားကို မေးချင်တာ တစ်ခုရှိပါတယ် - ဘုရား။ ညတုန်းက ကြားလိုက်ရတဲ့ ခြေသံတွေက အများကြီးဖြစ်တဲ့အပြင် အော်ဟစ်ညည်းညူသံတွေကလည်း တစ်သံတည်း မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား။ ဆရာတော်သိထားတာများရှိရင် မိန့်ကြားပေးစေလိုပါတယ် - ဘုရား”

“အင်း - ပြောရရင်တော့ ဒီလိုတဲ့ ဒကာကြီးတို့ရဲ့ ကျုပ်လည်း နောက်ပိုင်းကျမှ ဒီရွာထဲက သက်ကြီးဝါကြီး လူကြီးတွေ ပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာပါ။

စစ်ကြီးဖြစ်လာတော့ မြို့ပေါ်က စက်သူဌေး မိသားစုဟာ စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကို ရှောင်ဖို့ ဒီရွာကို ရောက်လာကြတယ်တဲ့။ ဒီရွာမှာက သူတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းရှာတွေနဲ့ ဆွေမျိုးမကင်းတဲ့ သူတွေရှိနေတော့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေကြတယ်လေ။ မိသားစုကလည်း သုံးယောက်တည်းဆိုတော့ စားဝတ်နေရေးကလည်း စိတ်ပူစရာ မလိုကြဘူး”

“ဒီကျောင်းကြီးက အရင်ကတည်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းပဲလား - ဘုရား”

“မဟုတ်ဘူး - ဒကာကြီးရဲ့ အရင်တုန်းက ဒီရွာမှာ တော်တော်ချမ်းသာတဲ့ မြေယာပိုင်ရှင် သူဌေးတစ်ယောက်ပိုင်တဲ့ အိမ်ကြီးတဲ့၊ မြို့ပေါ်ကနေ စစ်ဘေးဒဏ်ကို ရှောင်လာတဲ့ စက်သူဌေး မိသားစုနဲ့လည်း ဆွေမျိုးမကင်းကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ စုပြီးနေကြတယ်။ အဲဒီလို အဆင်ပြေနေကြတုန်း လခိုက်တဲ့ ညတစ်ညမှာတော့ အိမ်ကိုဝင်ပြီး ဓားပြတိုက်တာ ခံခဲ့ရတယ်။ တိုက်ရတဲ့ အကြောင်းကလည်း ရှိတယ်လေ။ မြို့ပေါ်က ပြေးလာတဲ့ စက်သူဌေး မိသားစုမှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ပါလာတယ်ဆိုပဲ။ မိဘဘိုးဘွားအဆက်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းလွှဲပြောင်း လက်ခံထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြပြီး တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် စစ်ကြီးပြီးသွားလို့ တိုင်းပြည် အေးချမ်းသွားတဲ့အခါကျရင် ရတနာတွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး ဘုရားတည်ကျောင်းဆောက်သာသနာပြုရအောင် ရည်ရွယ်ထားကြတယ်တဲ့။ အဲဒီကိစ္စကို သူတို့ မိသားစုအပြင် အရင်က စက်မန်နေဂျာ လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူယုံတစ်ယောက်ပဲ သိကြတယ်”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီလူယုံက သစ္စာဖောက်ပြီး လာတိုက်တာလား ဘုရား”

“မှန်တာပေါ့ - ဒကာကြီးရယ်။ ဧဇတ်ကလည်း မကောင်း။ စစ်ကြီးကလည်း ဖြစ်နေပြီး အုပ်ချုပ်ရေးက ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ လောဘဖောတိုက်လာတဲ့ သူ့အတွက် အချိန်ကောင်းပဲပေါ့။ ဒီရွာတစ်ဝိုက်က လူဆိုးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အဲဒီရတနာတွေကို လာတိုက်ကြတာ”

“ရတနာတွေကို ရသွားကြသေးလား - ဘုရား”

“ဘုရားတည်ကျောင်းဆောက်သာသနာပြုရအောင်ရည်ရွယ်ထားတာဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ထုတ်ပေးပါ့မလဲ။ တစ်အိမ်လုံး အားရအောင် ဖွဲ့နောက်ရှာတာ၊ မတွေ့တော့ လူတွေကို နှိပ်စက်ပြီး မေးတော့တာပေါ့။ နောက်ဆုံး နှိပ်စက်တာ မခံနိုင်တော့လို့ အိမ်ရှင်က ရွာသားတွေကြားအောင် အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းတော့ နောက်ဆုံး ရွာသားတွေဝိုင်းမလာခင် တစ်အိမ်လုံးကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့”

“တော်တော်လည်း ရက်စက်တဲ့လူတွေပါလား - ဘုရား”

“ဒီလိုနဲ့ စစ်ကြီးပြီးသွားလို့ တိုင်းပြည်အေးချမ်းသွားတဲ့ အချိန်ကြတော့ ပိုင်ရှင်မရှိတော့တဲ့ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ခြံကြီးကို ရွာကလူကြီးတွေ တိုင်ပင်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းအဖြစ် လှူဒါန်းခဲ့တယ်လို့ သိခဲ့ရတယ်”

“နောက်ပိုင်းကျတော့ ရတနာတွေကို ရှာကြည့်ကြသေးလား - ဘုရား”

“အရင်ကတော့ ရှာချင်ရှာကြမှာပေါ့ - ဒကာကြီးရယ်။ ကျုပ်ရောက်လာမှတော့ တစ်ခါမှ လာမရှာကြတော့ပါဘူး။ ခက်တာက ဒီပစ္စည်းတွေဟာ သာသနာပြုဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ထားတာဆိုတော့ ရှာတိုင်းလည်း ဘယ်တွေနိုင်ပါ့မလဲ”

“အရှင်ဘုရားအနေနဲ့ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ သူတွေအတွက် ရည်စူးပြီး အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့ပါသေးလား ဘုရား”

“မဝေဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ - ဒကာကြီးရယ်။ သူတို့အတွက် ရည်စူးပြီး အလှူအတန်းလုပ် အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့တဲ့အပြင် တစ်ရွာလုံးကလည်း အလှူအတန်းလုပ်ရင် ဒီကျောင်းကြီးမှာပဲ လုပ်တတ်ကြတော့ အမြဲအမျှအတန်း ဝေတာပေါ့။ မရဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

“ဒါဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့များ ခုချိန်ထိ မကျွတ်မလွတ်ကြသေးတာလဲ - ဘုရား”

“ဒီကတော့ ကျုပ်အထင်ပြောရရင် ခုချိန်ထိ ရှာမတွေ့သေးတဲ့ ရတနာတွေက သာမန်သုံးစွဲဖို့ သက်သက်မဟုတ်ဘဲ သာသနာပြုဖို့ ရည်ရွယ်ထား

တာဆိုတော့ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူတို့နဲ့ ဘဝရေစက်ပါတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဦးက ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပြီး ဘုရားတည်ကျောင်းဆောက် သာသနာပြု အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီဘဝဆိုးကနေ လွတ်မြောက်နိုင်ပါ လိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်ကလည်း ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန်ဆိုတာ တိတိကျကျ ပြောနိုင်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ အတိတ်ဘဝတွေက ဝဋ်ကြွေးတွေ ရှိခဲ့ကြလို့ အခု ပြန်လည်ပေးဆပ်နေကြရတယ်လို့ ကျုပ် ယူဆမိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီပစ္စည်း တွေ မသမာသူတွေလက်ထဲ မရောက်အောင် သူတို့ စောင့်ရှောက်နေကြ ရဦးမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကုန်ဆုံးနိုင်တဲ့ မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ တစ်နေ့နေမှာ တော့ သူတို့အားလုံး လွတ်နိုင်ကျွတ်နိုင်မယ်လို့ ကျုပ် မျှော်လင့်ပါတယ် ဒကာကြီးတို့ရယ်”

ဆရာတော်က ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြမိန့်ကြားလိုက်တာကြောင့် ကျွန် တော်တို့အားလုံး စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် နေရာပြောင်းရန် သိမ်ကျောင်း ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။

ဆရာတော်မိန့်ကြားခဲ့သည့် လွတ်မြောက်နိုင်မည့် မျှော်လင့်ချက် မနက် ဖြန်ဆိုသည်ကတော့ ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန်လည်းဆိုတာ တိတိကျကျ ကျွန် တော်တို့လည်း မသိနိုင်ကြပါ။

➤ တင်ဒေးကျော် (ဒောင်လံ)

- ချောင်း၌ ငါးဖမ်းရသည်မကံက တိပေါက်အံ့၊ ငွေရအံ့။
- ချောက်ကမ်းပါးကိုမကံပါက အကော်အခဲကြုံရအံ့။
- ချစ်သူနှင့် ချစ်ကေားပြောရသည်မကံပါက တရားတပေါင်ဖြစ်ပြီး ချစ်သူနှင့် သေပွဲဝင်ရသည်မကံက မုချလက်ထပ်ရအံ့။
- ငါးရသည်၊ ငှက်ကြွေးရသည်မကံက လာဘ်ရအံ့၊ အဆင်ပြေအံ့။

ဒဂုန်ရွှေမျှား

နာနာဘာဝ ဝတ္ထုတိုများ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

နာနာဘာဝ
ဝတ္ထုတိုများ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

နေထွက်ဘုရင်မ

နေထွက်
ဘုရင်မ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

QUEEN OF DAWN by SIR AIDER HAZARD

www.burmeseclassic.com

သျှိုက်နုနုရှင်ရှင် ချစ်စရာ ရှစ်ခွင်ကျော် (ဖော်ဖော်စိ)

မိုးမိုး 2015

www.burmeseclassic.com

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်။

ကျွန်တော် မောင်ဘိုကြီး ခုနစ်တန်းအောင်လို့ရယ်ဆိုပြီး
အဖေ အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးပါတယ်။

“သားကို ရန်ကုန်ဘုရားစုံ ပို့မယ်၊ ရုပ်ရှင်ပြမယ်”

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေလည်း စာမေးပွဲအောင်လို့ဆိုပြီး
သူတို့ မိဘတွေက ပဲခူး-ရန်ကုန်-မန္တလေးမြို့ ကြီးတွေကို
အပျော်ခရီးအဖြစ် ဗဟုသုတအဖြစ် လိုက်ပို့ကြလို့ ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်ကြပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ အပျော်ခရီးကို အပြန်ဖောက်သည့်
ပြောပြကြပေမယ့် ကျွန်တော် အားမကျခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆန္ဒနဲ့
မကိုက်ညီလို့ပါပဲ။

ကျွန်တော့်ဆန္ဒက ပဲခူးရိုးမတောတောင်ကြီးတွေထဲ သစ်၊ ဝါး၊ ထင်း၊ လှည်းတွေနဲ့အကြုံလိုက်ပြီးတောတောင်သဘာဝအလှစံစားချင်စိတ်၊ ဗဟုသုတ ရှာမှီးလိုတဲ့စိတ်ကို ချိုးနှိမ်မရလို့ပါပဲ။ ရင်ထဲဖြစ်နေတဲ့ ဆန္ဒအမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြီး ခွင့်ပြုချက်တောင်းတဲ့အခါ အဖေက ...

“သေချင်လို့လား - လုံးဝ ခွင့်မပြုဘူး”

ရယ်လို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ညင်ညင်သာသာနဲ့ တုံ့ပြန်ပြီး အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြလိုက်တာကြောင့် ဆေးဝါးအစုံအလင် ရိက္ခာအပြည့်အစုံနဲ့ စိတ်ချရတဲ့ လှည်းကြုံရှာပြီး ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

အသွားမတော် တစ်လှမ်းလို့ ဆိုရမလား။ မိဘမေတ္တာ စူးတယ်ပဲ ခေါ်မလား။ သေချင် စိန်မစားနဲ့ သဲဝါကိုသွား။ သဲဝါငှက်များ အရှင်မထားအဆိုနဲ့ အညီငှက်ဖျားမိပြီးအပြင်းဖျားတော့တာပါပဲ။ အိမ်အရောက်မြန်ပေလို့သာပါ။ နာရီပိုင်းနောက်ကျရင် အသက်ရှင်ခွင့် ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။

အသက်မသေပေမဲ့ သတိလစ်မေ့မြောပြီး ကျွန်တော် လိပ်ပြာလွင့်စဉ် သွားလို့ကျွန်တော့်အဖေကျွန်တော့်အစ်မသောကမီးတွေဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ကုန်ပါတယ်။

ကောင်းကင်ယံမှာ လေအဟုန်နဲ့ လွင့်မျောနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မြစ်ကြီးတစ်စင်းရဲ့အရှေ့ဘက် စေတီပုထိုးဆင်းတု သာသနိက အဆောက်အအုံတွေပေါများလှတဲ့ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုရဲ့ တောင်ဘက်အစွန်ဆုံးက စေတီတစ်ဆူ ခြေတော်ရင်းကို ရောက်ရှိဖူးမြော်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ကြည့်ရင်း စေတီကြီးရဲ့တောင်ဘက်ပေါင်မုန့် လှီးဖြတ်ထားသလိုပဲ ကျနေတဲ့နေရာကို လေမှာ လွင့်မျောရင်း လိုက်ဂူကြီးထဲ ရောက်သွားပါတယ်။

လိုက်ဂူကြီးထဲမှာတော့ မြင်မြင်သမျှ ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်လင်းလက်ပြီး ကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့ အတိပြီးတဲ့ နတ်ဘုံ နတ်နန်းကြီးကို အံ့မခန်း မြင်တွေ့ရပါတယ်။

“ဟင်...”

အဆန်းတကြယ် မြင်ကွင်းတွေ ရင်သပ်ရှုမောကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့် အသားအရေတွေ တသွေးတမွေးနုပျိုနေသလို ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာပဲ အိမ်ရှေ့မင်းသားလို မင်းညီမင်းသားတစ်ပါးလို ဖြစ်နေပါလား။

“ညီတော်”

အသံကြားရာ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်လိုပဲ မင်းညီမင်းသား ဝတ်စုံနဲ့ တစ်ယောက်အငြိမ့်မင်းသမီးလို ဘုရင့်သမီးတော်လို အဝတ်အစားတွေနဲ့ ခပ်ရွယ်ရွယ် အမျိုးသမီး သုံးယောက်က ကျွန်တော့်ကို အပြုံးနဲ့ လက်တမ်းကြိုနေပါတယ်။

“မိကြွေ”

“ဟုတ်တယ် - ညီတော်၊ လူ့ဘဝက မိကြွေ၊ အခုဘဝမှာတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ နမူနာတော် နန်းမြထွေးပေါ့”

ကျွန်တော် မိကြွေကို တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်နေမိပါတယ်။

“ညီတော် - အစ်ကိုကြီးတို့ မနေချင်ဘူးလား”

မိကြွေရှိတဲ့နေရာ၊ မိကြွေနေတဲ့ကမ္ဘာ ကျွန်တော် နေချင်ပါတယ်။ အကြောင့် နေချင်ပါတယ်လို့ ပြောမယ့် စကားလုံးဟာ နှုတ်ဖျားက ထွက်ကျမလာဘဲ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့ရင်း တစ်စုံတစ်ရာက ပွေ့ချီသယ်ဆောင်ရာကို လွင့်မျော လိုက်ပါသွားပါတယ်။

လာလမ်းအတိုင်းအပြန် မြစ်ကြီးတစ်စင်းရဲ့ အနောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တဲ့အခါ မြေပြင်မှာချပြီး မြဲလွှာကြီးကို ဖယ်ရှားလိုက်ချိန်မှာတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်က သေဆုံးသွားတဲ့ ကျွန်တော့်အဖေ ဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အမေ့ကို ကြည့်လိုက်၊ နောက်ကြောင်းကို ကြည့်လိုက်
ဒို့ဟာ ဖြစ်နေစဉ်မှာ အမေ့ပုံဟာ ပုံဆိုးပန်းဆိုး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်လိုက်၊
အမေ့ပုံ ပြန်ပေါ်လိုက်နဲ့မို့ ကြောက်လန့်ပြီး ကိုင်းတောကြီးတွေတိုး ခယောင်း
လမ်းက ပြေးလွှားနေရပါတယ်။

“အမေ - အမေ - မလုပ်ပါနဲ့ - အမေ”

“အဖေ - လာပါဦး၊ မောင်လေး သတိရလာပြီ၊ အမလေး - ငါ့မောင်လေး
မသေတော့ဘူး၊ အဖေ မောင်လေး မသေတော့ဘူး”

“သား - ရေသောက် - ရေသောက် ရော”

ကျွန်တော် အဖေပေးတဲ့ ရေခွက်ကို ဆွဲယူပြီး အားပါးတရ သောက်ချ
လိုက်ပါတယ်။ အစ်မ - ခပ်ပေးတဲ့ ရေခွက်ကြီးထဲက ရေတွေနဲ့ မျက်နှာသစ်
လိုက်လို့ လန်းဆန်းသွားပါတယ်။

အဖေနဲ့အစ်မအနီးကပ်ပြုစုလို့အသက်ရှင်ခွင့်ရတယ်လို့ဆိုနိုင်ပေမယ့်
ကျွန်တော့်ဆန္ဒ မပြည့်ဝသေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒက မိကြွေးနဲ့တွေ့ရလို့ပါ။
အချိန်အတော်ကြာ အဖေ ကျွန်တော့် အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီး အိမ်ရှေ့
ဘက်ထွက်သွားချိန်မှာတော့ ...

“မမ - ကျွန်တော် မိကြွေးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

လို့တောင်းဆိုပါတယ်။

“တွေ့မှာပေါ့ - မောင်လေးရယ်၊ မောင်လေး - မြန်မြန်နာလန်ထသွား
အောင် ဆေးမှန်မှန်သောက်၊ အစားများများစားနော်၊ ကျန်းမာရေးကောင်း
လာပြီဆို မမကိုယ်တိုင် မိကြွေးတို့အိမ် လိုက်ပေးမယ်နော် မောင်လေး”

အစ်မပြောတာလည်းမှန်ပါတယ်။ ပိန်ချိုးချိန်ပြီး ကမ္ဘာ့ဌာန်းရုပ်ပေါက်နေ
တဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံကို မြင်ရရင် မိကြွေးစိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျန်းမာ
အောင် ကြိုးစားပြီး သွားတွေမှ ဖြစ်မှာပါ။

သွားတွေမှ ဆိုတာက အဖေ့ကြောင့်ပါ။

“သား - မင်းအရွယ် မငယ်တော့ဘူး၊ မင်းလူပျိုပေါက်ဖြစ်နေပြီ၊ မိကြွေး
ကလည်း အပျိုကြီးစားစား ဖြစ်နေပြီ”

ဟုတ်ပါတယ်။ အဖေ စကားလုံးနဲ့ ပစ်လိုက်တဲ့ မြားက ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက်ဟာ ငယ်စဉ်ဆော့ကစားတတ်တဲ့ အရွယ်ကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်လောက်အောင် သံယော
ဇဉ်တွေ ချည်နှောင်ထားကြတာပါ။ ဘယ်လိုမှ ဖြတ်မရတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့
တစ်နေ့တစ်ချိန် အိုးချင်းထား၊ အိုးချင်းထိအဆင့်မျိုး မရောက်စေချင်တဲ့ မိဘ
မေတ္တာနဲ့ ပိတ်ပင်တားဆီးခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်ပေးပါတယ်။

ခက်တာက ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် အိုးချင်းထိခံမှ ထိရော
ဆိုတဲ့ ဆန္ဒရှိပါတယ်။

မိကြွေးတို့ မိဘတွေဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
လယ်နဲ့၊ ယာနဲ့၊ ကျွဲနဲ့၊ နွားနဲ့ တောသူဌေးတွေပါ။ မိသားစု စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့
ရိုးသားမှု၊ ကြိုးစားမှုတွေနဲ့ ရပ်တည်နေကြတာပါ။ မိကောင်းဖခင်သားသမီး
တွေပါ။

မိကြွေးဆိုရင်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် လှတဲ့
အလှပိုင်ရှင်လေးပါ။ ကြွေရုပ်ကလေးလို လှလို့ မိကြွေးရယ်လို့ မှည့်ခေါ်ထား
တာပါ။

မိကြွေးမိဘတွေဘယ်လောက်ပဲချမ်းသာချမ်းသာမိကြွေးဘယ်လောက်
ပဲလှလှ အဖေ ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လည်း
ဆိုတော့ မိကြွေးဟာ မွေးရာပါ စကားမပြောတတ်တဲ့ အ.အမလေးဖြစ်နေလို့
ပါပဲ။

မိကြွေသာ စကားပြောတတ်မယ်ဆိုရင် သာလိကာ ငှက်ကလေး ကတောင် အရှုံးပေးရမလောက်ပါ။ စကားမပြောတတ်လေတော့ သူ့လက် ချောင်းလေးတွေ၊ သူ့ခြေဟန်လက်ဟန်တွေကပဲ ပြောနေရပါတယ်။

မိကြွေမှာ အစ်ကိုမြောက်ယောက်ရှိပါတယ်။ နံပါတ်ခုနစ်မြောက် အထွေးဆုံးလည်းဖြစ်တဲ့ မိကြွေတစ်ယောက်တည်း မိန်းကလေးဆိုတော့ အစ်ကိုတွေက တုန်နေအောင် ချစ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - မိကြွေ လက်ဟန် ခြေဟန်နဲ့ ဘာတွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်အစ်ကိုမှ မသိကြပါဘူး။ နားမလည်ကြပါဘူး။

အစ်ကိုတွေမပြောနဲ့ မွေးထုတ်တဲ့ မိဘနှစ်ပါးကတောင် ဘာတွေပြော လို့ ဘာတွေဆိုနေတယ်ဆိုတာ နားမလည်ကြပါဘူး။

မိကြွေ ဘယ်သူ့ကို ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ နားလည်တဲ့သူ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီတစ်ယောက် ကတော့ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ မောင်ဘိုကြီးပါ။

မိကြွေဘက်ကလည်း ခြေဟန်လက်ဟန်မပါဘဲ ကျွန်တော့် ပါးစပ်လှုပ် ရုံနဲ့ နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဆော့ကစားတတ်တဲ့အရွယ်ကတည်း က ကျွန်တော်နဲ့ပဲ အဖော်ပြုခဲ့ရတာကြောင့်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

အရှင်းဆုံးပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ မိကြွေအတွက် မိကြွေ မိသားစု တစ်စလုံးကို စကားပြန် လုပ်ပေးရတဲ့သူပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မိသားစုတစ်စလုံးက မိကြွေလောက် တန်းညှိပြီး မချစ်နိုင်ပေမဲ့ မိသားစု လိုပဲ လက်ခံထားလို့ မိကြွေတို့ အိမ်ဂေဟာဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကွန်းစိုရာ မိကြွေတို့အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကစား ကွင်းပါ။ အိမ်ရှေ့ကွက်ပေါ်ကြီးအောက်က ကွပ်ပျစ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်ရဲ့ အပန်းဖြေရာပါ။ မိကြွေတို့အိမ် မီးဖိုချောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်ရဲ့ စားရိပ်သာလေးပါ။

ကျွန်တော် ငါးနှစ်သားအရွယ်မှာတော့ မိကြွေအတွက် အချိန်ပြည့် အဖော်မပြုနိုင်တော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော်က ကျောင်းစတက်ပြီး စကားမပြောတတ်တဲ့ အ.အမလေး မိကြွေကတော့ ကျောင်းမနေရရှာပါ ဘူး။

သနားစရာလည်းကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်နေချိန်ဆို အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ငှက်ကြီးထိုင်ပြီး ကျောင်းပြန်ချိန်ကို မျှော်နေတတ်ပါတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရွယ်တူကလေးတွေနဲ့ ဆော့ပါဆိုလည်း လက်မခံပါဘူး။ ကျွန်တော် ကျောင်းကအပြန် ဝယ်ချမ်းလာတဲ့ မုန့်တွေဆို အငမ်းမရ စား သောက်တတ်ပါတယ်။

ဒါလောက်ခိုင်မာတဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးနဲ့ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ထားမှတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ဥပက္ခာ ပြုရက်ပါ့မလဲ။

“မမ - မောင်လေး လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီလေ”

အစ်မ သဘောပေါက်မှာပါ။

“မောင်လေး”

“ဘာလဲ - မမ”

“မမ ပြောရမှာ ပါးစပ်ထဲက မထွက်ဘူးကွယ်”

စကားမစခင်ကတည်းက အစ်မ မျက်နှာ ညိုနေပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြည့်နေဆဲမှာပဲ ပြိုတော့မယ့်မိုးလို မည်းမှောင်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ကျန်းမာရေးကောင်းလာတာ ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ ပြနေရလဲဆိုတာ မခန့်မှန်းနိုင်လို့ ရင်ထိတ်ထိတ်ပါ။

“မောင်လေး စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော်”

“ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ - မမရယ်”

“မောင်လေး၊ တောက ငှက်ဖျားပိပြီး ပြန်လာတာတည်းက မိကြွဟာ တို့ အိမ်ရှေ့မှာ စောင့်နေတယ်။ တို့အိမ်က ထွက်လာတဲ့ လူမှန်သမျှ မောင်လေးသတင်းကို မေးတယ်။ စကားမပြောတတ်တဲ့ လူဆိုတော့ ခြေဟန် လက်ဟန်နဲ့ပြောတာ ဘယ်သူမှ နားမလည်ကြဘူးလေ။ သူ့ခံဘာ သူ့တစ်အိမ်တည်း အတူနေ အစ်ကိုတွေတောင် နားမလည်တာဟယ်”

ပြောရင်းနဲ့ပဲ အစ်မမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ တွဲစိုနေပါတယ်။

“မောင်လေး - ပြန်ရောက်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ ကိုယ်တွေ တအားပျိုး တဟီးဟီးနဲ့ အဖျားတုန်တက်ရာက ခေါက်ခနဲ ဇက်ကြီးလည်ပြီး သတိလစ်မေ့မြောသွားတာကို မောင်လေး သေပြီဆိုပြီး မမလေ ရင်ထုပြီး အသံကုန် ဟစ်ငိုမိတယ်”

“အဲလို ငိုတော့ ဘေးအိမ်တွေကလည်း အပြေးအလွှား ရောက်လာကြတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မိကြွတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ရှိနေတယ်လေ။ အခြေအနေ ရိပ်စားမိမှာပေါ့”

“မမကတော့ မိန်းမသားချင်းဆိုတော့ မိကြွစိတ်ကို ခန့်မှန်းလို့ရတယ်။

မိကြွ - မောင်လေးကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတာ ကြာပြီ”

လိုရင်းရောက်အောင် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ နားထောင်ပေးရပါတယ်။

“အဲလို - အချစ်စိတ်နဲ့ပဲ သူ့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတုံး ထုပ်တန်းမှာ ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ကြိုးဆွဲချသေကြောင်း ကြုံလိုက်တယ်လေ”

အော် - မိကြွရယ်။ နင် မရှိတော့တဲ့ ဒီရပ်၊ ဒီရွာ၊ ဒီနေရာ ငါ ဆက်ရှိနေလို့ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါတော့မလား - မိကြွ။

၁၂-၁၂-၁၉၆၁။

ပဲခူးခရိုင်၊ တိုက်ခိုက်ရေးရဲ (အရန်ရဲ) မောင်ဘိုကြီး ပါဝင်တဲ့ ရဲတပ်စုလေးဟာ ပဲခူးခရိုင် ရဲဝန်ရုံး လက်နက်တိုက်မှာ သေနတ်တွေထုတ်၊ ဝေါကို ကားနဲ့သွား။ တူးမြောင်းအတိုင်း မော်တော်နဲ့ မြစ်ကျိုးရွာကြီးကို စီးနင်းပြီး ညအိပ် ရပ်နားပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မြစ်ကျိုးကနေ လက်ပံရွာကို ခြေကျင်လျှောက်ပြီး လက်ပံရွာ ရောက်တဲ့အခါ ကမ်းကြီးဆိပ်ကအပြန် မော်တော်နဲ့ သူရဲသမိန်ရွာကြီးကို ခရီးနှင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်စု စခန်းထိုင်ရမယ့် ရွာကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လက်ပံရွာကနေ ရေဆန်အတိုင်း တအိမ်နဲ့ ဆန်တက်ရင်း အညာစုရွာကိုကျော်၊ ညောင်ခြေထောက်ကျွန်းကို ကွေ့ပတ်ပြီးချိန်မှာတော့ သူရဲသမိန်ရွာကို အဝေးက လှမ်းမြင်ရတဲ့အပြင် စစ်တောင်းမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်း၊ ပေါင်းလောင်းတောင်ကြောနဲ့ ထုံးဖြူဖြူ စေတီကို ဖူးမြော်ရတဲ့အချိန်မှတော့ ကျွန်တော့် စိတ်အစဉ်ဟာ ချာချာလည်သွားသလိုပါပဲ။

ကျွန်တော် ရောက်ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးတဲ့ မြင်ကွင်းရယ်လို့ အသိရှိနေပေမယ့် ဘယ်တုံးကဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့ အခြေမပေါ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့တပ်စုကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ ခင်ဦးမောင် အမည်ရှိတဲ့ မော်တော်ဟာ ခရီးဆုံးဖြစ်တဲ့ သူရဲသမိန်ရွာနဲ့ အပြင်နီးလာလာလေ။ ပီပီပြင်ပြင် တွေ့ရတဲ့ ပေါင်းလောင်းတောင်တန်းကြီးရဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို ပုံနဲ့တည်ထားတဲ့ ရုပ်ပွား၊ ဆင်းတု၊ စေတီ၊ သာသနိက အဆောက်အအုံတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ အသိက လူ့ဆော်နေပါတယ်။

ကျွန်တော် လူဝင်စား မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်မှာ နတ်မျက်စိ မရှိပါ။

ပထဝီမြေပြင်အနေအထားဘယ်သို့ဘယ်ပုံရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်
ကိုပြောပြသူတစ်ယောက်မရှိပါ။
သို့ဆိုပါလျှင်...

ကျွန်တော့်ထို့ တစ်ဖက်သတ်အချစ်နဲ့ အသက်စွန့်သွားတဲ့
မိမိကြွနဲ့ တစ်စုံတည်း တူရင်းသို့ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲ
ရွတ်ခနဲ ထွက်သွားတာပါ။ မိမိကြွနဲ့ သိစေချင်သို့ အချိန်
အတော်ကြာ ထိုက်ထပ်ပြတဲ့ သဘောပဲထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
မိမိကြွနဲ့ တမ်းတမ်းတတ ခေါ်လိုက်တာနဲ့ပဲ ခြင်္ကေဝေးထဲ
ပျောက်သွားပါတယ်...

သူရဲသမိန်ရွာ...

ပဲခူးခရိုင်၊ ဝေါမြို့နယ်၊ စစ်တောင်းမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းနဖူးမှာတည်
ရှိတဲ့ အိမ်ခြေ (၁၃၀၀) ကျော်ရပ်ကွက်ကြီး (၁၃) ကွက်နဲ့ ခွဲစည်းပြီး တောင်နဲ့
မြောက်အလျားလိုက် တန်းနေပါတယ်။

စစ်တောင်းမြစ်ရဲ့အရှေ့ဘက် သူရဲသမိန်ရွာနဲ့ ယှက်နာချင်းဆိုင်မှာတော့
ပေါင်းလောင်းတောင်လို့ခေါ်တဲ့ ရေဝေတောင်တန်းကြီး ရှိပါတယ်။

ပေါင်းလောင်းတောင်တန်းကြီးပေါ်မှာတော့ စေတီ၊ ပုထိုး၊ ဆင်းတုတော်
မှဒြာမျိုးစုံနဲ့ ရုပ်ပွားတော်တွေ နေရာအနှံ့အပြားမှာ တည်ရှိနေကြောင်း သိရ
ပေမဲ့ မြို့ပျက်၊ ငုတ္တီ၊ မြေပြင်ညီအထိ ဖျက်ဆီးနေပြီး ချုံနွယ်၊ မြက်ရိုင်းတွေ
တောင် ဇုံးလွှမ်းနေလို့ သူရဲသမိန်ဘက်ကမ်းက ကြည့်ရင် မြောက်ဘက်အစွန်
နဂါးလိမ်ဘုရား ကွမ်းဆိပ်ရွာတောင်ဘက် ဝဠာအောင်မြစေတီလို့ ဘွဲ့မည်
တွင်တဲ့ မုဆိုးမတောင်ကုန်းစေတီနဲ့ တောင်ဘက်အစွန်ဆုံးမှာတော့ အပြင်
ကျိုက်ဒေးသုတ်၊ တောင်ခြေခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခြေတော်ရာတို့လောက်သာ
ရင်ပြင်တော်ကနေ ထီးတော်၊ စိန်ဇူးတော်၊ အင်္ဂါရပ်နဲ့ ပြည့်စုံတာ ဖူးတွေ့ရပါ
တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ပဲခူးခရိုင်ရဲ့တိုက်ခိုက်ရေး (ယ) တပ်ခွဲနဲ့ တပ်ခွဲရုံးတပ်စု
တည်နေရာကတော့ တစ်ကျောင်းတည်းသာရှိတဲ့ ရွာလယ်တိုင်တစ်ရာ
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း (ဘုန်းတော်ကြီးသင် တွဲဖက်အ.လ.က ကျောင်း)ရဲ့
အနောက်ဘက်ကိုက်နစ်ရာအကွာ ကျိုက်သွန်စေတီတော်မဟာရံတံတိုင်း
မြောက်ဘက်မှာပါ။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲရုံးတပ်စု မြောက်ဘက်မှာ (၁၀) ရပ်ကွက်၊ ကျွန်
တော်တို့စခန်းတောင်ဘက်နဲ့ကပ်လျက်ပေနှစ်ရာပတ်လည်မဟာရံတံတိုင်း
စက်ထားတဲ့ကျိုက်သွန်စေတီတောင်ဘက်မုခ်တည်တည်ဆဲယုဝါးပေအကွာ
လောက်မှာ မချစ်စုသရက်ပင်တွေ အုပ်ဆိုင်းနေတဲ့ အုတ်ရေတွင်း တောင်

ဘက် ပေတစ်ရာလောက်မှာ သောက်သုံးနေရကန် တောင်ဘက်တစ်ဆက် တည်း (၁) ရပ်ကွက်လို့ခေါ်တဲ့ တလိုင်းကုန်း တည်ရှိပါတယ်။

ဇာတ်အိမ်ခွဲ ဇာတ်လမ်းတည်နေရာကို အသေးစိတ် ခြယ်မှုန်းတင်ပြ ရခြင်းကတော့ အကြောင်းရှိလို့ပါ။

၁၉၆၂ - ခုနှစ်ရဲ့ နေ့ဥတုဟာ ပူပြင်းခြောက်သွေ့လှပါတယ်။

ဆယ်ရပ်ကွက်လို့ခေါ်တဲ့ တလိုင်းကုန်းရပ်ကွက် အိမ်ခြေတစ်ရာကျော် သောက်သုံးနေအဖြစ် သုံးစွဲတဲ့ ကျိုက်သွန်စေတီတောင်ဘက်က ရေကန်ဟာ ရေတွေ ခန်းခြောက်ပြီး ကန်ကြမ်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပပ်ကြားအက်တွေမှ မြင်မကောင်းအောင်ပါ။

ရေကျချိန် ရေသေရက်မှာ စစ်တောင်းမြစ်ကြီးရဲ့ ကြည်လင်အေးမြတဲ့ ရေချိုကို သောက်သုံးလို့ အဆင်ပြေပေမယ့် ရေတက်ရက်၊ ရေထရက်ဆိုရင် တော့ အမြင့် နှစ်ပေခွဲ သုံးပေလောက်ရှိတဲ့ ဒီရေလှိုင်းကြီးနဲ့အတူ ဝင်လာတဲ့ ရေတွေကတော့ ပင်လယ်ရေတွေ ပါလာလို့ ငန်ညှိနောက်ကျီလို့ နေပါတယ်။

ကဆုန်လပြည့်ရက်တွေဖြစ်လို့ စစ်တောင်းမြစ်ရေ သုံးလို့မရ၊ ကန်ရေ ကလည်း ခန်းခြောက်နေတာကြောင့် တစ်တွင်းထဲသာရှိတဲ့ ဘုရားတောင် ဘက်မုခ်အတွက် မချစ်စရာသရက်ပင်တွေ အုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ အုတ်ရေတွင်းကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေနဲ့ တလိုင်းကုန်းရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတွေ အလှအယက် ခပ်ယူသုံးစွဲရပါတယ်။

လေးထောင့်ပုံးနှစ်လုံးပါ ရေတစ်ထမ်းရရှိဖို့အရေး နာရီဝက် တစ်နာရီ ကြာ အချိန်ပေးရပါတယ်။ အုတ်ရေတွင်းက စိမ့်ထွက်တဲ့ စမ်းရေကို စစ်ပြီး ခပ်ယူ ရလို့ပါ။

မောင်ဘိုကြီးတို့ ရဲဘော်တွေ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ အလုပ်တွေနဲ့ ရေခပ်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်တာကြောင့် ညသန်းခေါင်သန်းလွဲကိုပဲ ရွေးပြီး အလုပ်ပျက် အအိပ်ပျက် အပင်ပန်းခံ ခပ်ယူကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲရုံးနဲ့ လက်အောက်ခံတပ်စုမှာ လူပျိုလူလွတ်ရဲဘော် ခုနစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ တစ်လစာ ရိက္ခာအတွက် အချိုးကျထည့်ပြီး ထမင်း ချက်၊ ရေခပ်၊ ထင်းစွေအလုပ်ကို အလှည့်ကျနဲ့ ဆောင်ရွက်ကြပါတယ်။

တပ်ခွဲရုံး လူပျိုရဲဘော်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မြင့်စိုးကတော့ ခုနစ်ပေ ပတ်လည်အကျယ်ရှိတဲ့ အခန်းထဲမှာ ခုတင်တစ်ယောက်တစ်လုံးနဲ့ အိပ်စက် ပြီး ချစ်ထွန်းကတော့ ရုံးခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အိပ်စက်ပါတယ်။

ကဆုန်လပြည့်ည ...

မြူတိမ်ကင်းစင်လို့ အလင်းရောင်စွမ်းအား တိုးမြင့်နေတဲ့ စန္ဒာလမင်း ကြီး အလင်းရောင်ကြောင့် သူရဲသမိန်ရွာကြီးရဲ့ အိမ်အဆောက်အအုံတွေနဲ့ သစ်ပင်ဝါးပင်တွေရဲ့ အနားလှိုင်းတွေဟာ မျက်စိပသာဒရိလှပါတယ်။ အပ်ကျ ရင်တောင် ကုန်းကောက်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ အလင်းရောင်မျိုးပါ။

ကဆုန်လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ အထူးညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်လောက် မှာတော့ ရေခပ်အလှည့်ကျတဲ့ ကျွန်တော် မောင်ဘိုကြီးဟာ စည်ပိုင်းနှစ်လုံး ထဲက လက်ကျန်ရေနဲ့ အနယ်တွေ မွှေနှောက်ပြီး သွန်မှောက်၊ လေးထောင့်ပုံး နှစ်လုံး ရေငင်ပုံးတစ်လုံးနဲ့ ရေခပ်ဖို့ လုပ်ငန်းစပါယ်။

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းမြင့်စိုးကတော့ မပြီးပြတ်သေးတဲ့ အလုပ်တွေကို မှန်အိမ်အလင်းရောင်နဲ့ လုပ်ကိုင်နေဆဲပါ။

ရေငင်ပုံးလက်က ဆွဲ၊ ရေထမ်းပုံးကို ပန်းမှာထမ်းပြီး ကျိုက်သွန်စေတီ မြောက်ဘက်မုခ်ကဝင်၊ စေတီအရှေ့ဘက် လက်ျာရစ်ဝိုက်ပြီး တောင်ဘက် မုခ်နဲ့ ခြေဆယ်လှမ်းလောက်အကွာ တောင်ဘက်မုခ်ပေါက်မှာ သွားခနဲ ဖြင့် လိုက်ရတာကတော့ ...

မိန်းမချောလေး သုံးယောက်ပါ။

ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေထဲပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ရေပုံးတွေပစ်ချပြီး ထွက်ပြေးရင်တော့ သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သရဲဘောကြောင်တယ်လို့ အပြစ်ဆိုကြတော့မှာပါ။

လူသားဆန်ဆန် ဆင်ယဉ်ထုံးဖွဲ့ထားပေမယ့် လူသားစင်စစ်ကေန်မဖြစ်တာတော့ သေချာပါတယ်။ သန်းခေါင်သန်းလွဲ ဘုရားဖူးလာဖို့ ဘယ်မိဘကမှ ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျိုက်သွန်စေတီရဲ့ အရပ်လေးမျက်နှာ မှစ်ပေါက်တွေမှာ ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်မဝင်နိုင်အောင် ထွာဆိုင်သာသာနဲ့ အမြင့်သုံးပေခွဲလောက်ရှိတဲ့ ပျဉ်းကတိုးငုတ်တိုင် နှစ်တိုင်စီ စိုက်ထားပါတယ်။

ကိုယ်ထင်ပြတယ်ဆိုတာ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ပါ။ ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းမှာ ကတော့ မိနစ်တွေတောင် ကျော်လွန်နေပါပြီ။

ပျဉ်းကတိုးငုတ်တိုင်နှစ်တိုင်မှာ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ခြေထောက်တွဲလောင်းချထားပါတယ်။ အလယ်တစ်ယောက်ကတော့ ရပ်လျက် အနေအထားနဲ့ပါ။

သုံးယောက်သား ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြနေပါတယ်။

သူတို့အပြုံးက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်စိတ်တွေ လွင့်ပြယ်စေပါတယ်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ပါးစပ်တပြင်ပြင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ချင်ပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးတာပါ။

ကျွန်တော် ရှေ့သုံးလေးလှမ်းတိုးပြီး မြင်သာအောင် ကြည့်ပါတယ်

“မိကြွေ”

ကျွန်တော့်ကို တစ်ဖက်သတ်အချစ်နဲ့ အသက်စွန့်သွားတဲ့ မိကြွေနဲ့ တစ်ပုံစံတည်း တူလွန်းလို့ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတာပါ။

မိကြွေမှန်း သိစေချင်လို့ အချိန်အတော်ကြာ ကိုယ်ထင်ပြတဲ့ သဘောပဲ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မိကြွေလို့ တမ်းတမ်းတတ ခေါ်လိုက်တာနဲ့ပဲ မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားပါတယ်။

မိကြွေကို တအံ့မြင်ရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်မသာမယာဖြစ်လို့ ရေခဲတဲ့ အလုပ်ကို ဆက်မလုပ်ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ပါတယ်။ ရေငင်ပုံးလေးထောင့်ပုံးထမ်းတံပိုးကို သိမ်းဆည်းရင်း ဆေးကြောသွန်စစ်ပြီး မှောက်ထားတဲ့ ပေပါနစ်လုံးစီ မျက်စိရောက်သွားချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး အံ့သြလွန်းလို့ မြောက်တက်သွားသလိုပါပဲ။

ပေပါနစ်လုံးမှာ ရေတွေ ပြည့်လျှံနေပါတယ်။

ကျွန်တော် မခပ်ဘဲ ဘာကြောင့် ရေတွေ ပြည့်လျှံနေရလဲ။ သိုက်နန်းရှင် ချဲ့ချစ်သူဘဝ ရောက်တော့မယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော အဆန်းတကြယ် ဖြစ်ရပါ။

“ဟေ့ကောင် - ဒီအချိန် မခပ်ဘယ်အချိန်ခပ်မှာလဲ။ ကိုယ့်အလှည့်ကိုယ်တာဝန်ကျေအောင် လုပ်နော်”

“ဟေ့ကောင် မြင့်စိုး၊ မင်း ပေပါတွေ သွားကြည့်ဦး”

“မင်း သွားတာ မိနစ်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတာ သွားကြည့်စရာ လိုလား”

“သွားကြည့်ပါဆိုကွာ”

အဲဒီနေ့ည မြင့်စိုးသာ သက်သေမရှိရင် ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြေရမှန်း မသိတော့ပါ။

နယုန်လပြည့်နေ့ည ...

မိုးဦးကျစောလို့ရေမြေမြေတော၊ တောင်သဘာဝတွေဟာ စိမ်းလန်းစိုပြေနေပါတယ်။ မစိုပြေတာကတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်မှာပါ။

မနေ့ညနေက ကိုဘိုမြင့် အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ အမြန်ကြေးပေးပြီး ချုပ်ခိုင်းထားပါလျက် အချိန်မီ မပြီးရကောင်းလားလို့ ဆိုင်ရှင်နဲ့ စကားများပြီး ဒေါသအရှိန် မပြေသေးလို့ ညဉ့်နက်သည်အထိ အိပ်လို့မပျော်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော် ချုပ်ခိုင်းထားတဲ့ ဝတ်စုံဟာ ဘာကြောင့် အလောသုံးဆယ် ဖြစ်ရလဲဆိုတော့ မနက်ဖြန် နယုန်လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သားအရန် လုပ်ပေးဖို့ပါ။

ကျွန်တော့်မှာ ပွဲတက်ဝတ်စုံတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီဝတ်စုံတွေ ဝတ်ပြီး သတို့သားအရန်လုပ်ရင် မင်္ဂလာမောင်မယ်နှစ်ယောက်လုံးကို ဖော်ကားရာ ရောက်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို မင်္ဂလာမောင်မယ်နှစ်ယောက်လုံးက အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတွေဖြစ်လို့ သတို့သားလောင်းက အင်းလေးပုဆိုး၊ သတို့သမီးလောင်းက တက်ထွန်ပိတ်စလက်ဆောင်ပေးထားလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မတည်ငြိမ်တဲ့ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် စာတွေဖတ်၊ စာတွေရေးဆွဲပြီး သားနှစ်ချုပ်၊ လချုပ်စာရင်းဇယားတွေ ပြန်စစ်ရင်းသန်းခေါင်ကျော်လောက် မှ အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

မိန်းမပျိုသုံးယောက် ...

ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမပျိုသုံးယောက် ခေါ်ဆောင်ရာ လေဟုန်စီးပြီး လိုက်ပါသွားပါတယ်။ ကဆုန်လပြည့်နေ့ညက သူ့ရဲသမိန်ရွာ၊ ကျိုက်လွန်စေတီတောင်ဘက် မုခ်ပေါက်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးသုံးယောက်ပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့လေးယောက် ပေါင်းလောင်းတောတန်းကြီးရဲ့ တောင်ဘက်အစွန် ကျိုက်ဒေသုတ်စေတီကစလို့ မြောက်ဘက်အစဉ်လိုက် ဆင်းတုတော်စေတီ ပုထိုးတော်တွေကို လိုက်လံဖူးမြော်ကြပါတယ်။ သာသနိကအဆောက်အအုံတိုင်းဟာ ဘုရားဖူးခရီးသည်တွေ စဉ်ဆက်မပြတ် လာရောက် ဖူးမြော်ထားသလို အနေအထားနဲ့ မြင်တွေ့ရသလို ဂေါပကအဖွဲ့ကုသိုလ်တော် ပြုပြင်မွမ်းမံထားမှု၊ ဘုရားပရဝုဏ် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် ဖန်တီးထားမှုကြောင့် ဖူးမြော်လို့ အားမရနိုင်အောင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့လေးယောက်လုံး လက်ချည်းဗလာနဲ့ လာရောက်ဖူးမြော်ပြီး စေတီတစ်ဆူ၊ ဘုရားတစ်ဆူ ရောက်တိုင်းမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်၊ မုန့်၊ ဆွမ်း ဆက်ကပ်ဖြစ်တာ သတိထားမိပါတယ်။

ကျိုက်ဒေသုတ်စေတီတော်ကနေ မြောက်ဘက်အစဉ်လိုက် ဘုရားဖူးခရီးစဉ်ကတော့ မြေကျင်ခရီးစဉ်ပါ။ တောင်ဆင်းတောင်တက်တွေမှာတော့ အမျိုးသမီးအငယ်ဆုံးလေးက ကျွန်တော့်ခါးကိုဆွဲ၊ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုတွဲခို၊ စကားမရှိ စကားရှာပြောဆိုရင်း လိုက်ပါခဲ့ပါတယ်။

ဝဠာအောင်မြင်စေတီလို့ခေါ်တဲ့ မုဆိုးမဘုရား ကုန်းတော်ပေါ်ရောက်ချိန်မှာတော့ နေမွန်းတည့်နေပြီဖြစ်လို့ ဗိုက်ဆာလာပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတောင်မရှိတဲ့နေရာ စွန့်စားလို့ မဖြစ်တဲ့အတွက် ဆာဆာနဲ့ပဲ သည်းခံနေရပါတယ်။

“အစ်ကို - ကုန်းတော်ပေါ်လိုက်ကြည့်ချင်လို့ အဖော်လိုက်ပေးပါ”

အငယ်ဆုံး အမျိုးသမီးလေးရဲ့ ဆန္ဒလိုက်လျောခွင့်ပြု၊ မပြု ကျန်အစ်မနှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးနဲ့ တောင်းခံကြည့်ပါတယ်။

“လိုက်သွားပေးလိုက်ပါ - မောင်လေးရယ်”

အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ခွင့်ပြုချက်ပါ။

“မြန်မြန်သွား၊ မြန်မြန်ပြန်လာဟေ့၊ ဗိုက်ဆာပြီ - ထမင်းစားကြမယ်”

အမျိုးသမီးအလတ်ရဲ့ဆော်သြမှုပါ။

ထမင်းစားကြမယ်ဆိုမှပဲ ကျွန်တော့်ဗိုက်က ပိုဆာလောင်လာပါတယ်။

“ဟယ် - အစ်ကို ပိန္နဲသီးနဲ့ မွှေးလိုက်တာ”

စေတီအရှေ့တောင်ထောင့်ဘက်ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်နာခေါင်းဝကိုပါ ပိန္နဲသီးအမှည့်နဲ့ တိုးဝင်လာလို့ ရှာကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ပင်စည်နဲ့ ကိုင်းခွကြားတွေမှာ မြတ်သိပ်နေအောင် သီးနေတဲ့ ပိန္နဲပင်ကြီးကို မြင်တွေ့ရပါတယ်။

ပိန္နဲပင်ရှိရာသို့ ကျွန်တော် ရှေ့ဆောင်သွားပြီး ခါးတောင်းမြှောင်အောင် ကျိုက်လိုက်ပါတယ်။ အပင်ပေါ်အသီးမှည့်တက်ရှာပြီး ဆွတ်ဖို့ပါ။

“ဟယ် - အစ်ကို၊ ဒီမှာ - ဒီမှာ”

ပင်ခြေခြေကြီးပေါ် မေးတင်ပြီး သီးနေတဲ့ထဲက ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း အသီးကြီးတစ်လုံးမှာ ယင်ကောင်စိမ်းကြီးတွေ အုံ့ခဲနေပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆွတ်ချူထမ်းပိုးပြီး အစ်မနစ်ယောက်ရှိရာကို ပြန်လာချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတောင် ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်တဲ့ မြင်ကွင်းပါ။

ငှက်ပျောဖက်တွေပေါ်က အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေတဲ့ထမင်း။

ဝင်းဝင်းဝါနေတဲ့ ရွှေဖရုံသီးဟင်း။

မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့နေတဲ့ ပဲငါးပိကြော်။

စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ပဲ စကားတွေစောင်ခွဲပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ ပြော ဖြစ်တယ်ဆိုတာက မိန်းမပျိုတွေကချည်း ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆာဆာနဲ့ပဲ ကုန်းလွေးနေမိပါတယ်။

မိန်းမပျိုသုံးယောက် နာမည်တွေက နန်းမြရင်၊ နန်းမြခင်၊ နန်းမြထွေးပါ တဲ့။ ကျွန်တော် မှတ်သားလိုက်ပါတယ်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ အချို့တည်းခိုအတွက် ပိန္နဲသီးမှည့်ကြီးကို ဇရပ်တိုင်နဲ့ရိုက်ခွဲပြီး စားကြပါတယ်။ နန်းမြထွေးကတော့ ကျွန်တော်ခွံကျွေး မှာ စားမယ်ပါတဲ့။ အစ်မတွေ ရှေ့မှာ သင့်တော်ပါ့မလား။

“ခွံကျွေးပါဆိုတော့လည်း ခွံကျွေးလိုက်ပေါ့ကွယ်”

ခွင့်ပြုချက်ရပြီဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ခွံကျွေးပါတယ်။

“အား - မကိုက်နဲ့လေ - နာတယ်”

အိပ်မက်သံသရာက ကျွန်တော် နီးထချိန်မှာတော့ လေးနာရီထိုးနေပါပြီ။ ကျွန်တော် ဆက်မအိပ်ချင်တော့လို့ အိပ်မက်ဖြစ်စဉ်ကို တွေးနေပါတယ်။

အိပ်မက်ထဲက အမြင်အားလုံးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မစိမ်းပါဘူး။ ဘယ် တောင်ကုန်းရောက်ရင် ဘယ်လိုပုံစေတီ၊ ပုံထိုး၊ ဆင်းတုတော်တွေမှာ အစဉ် လိုက်သိနေပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုသိလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ရပါပြီ။ ကျွန်တော် ငှက်ဖျားမိ အပြင်းဖျား။ သတိလစ်မေ့မြောစဉ်က လိပ်ပြာလွင့်ပြီး ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ နေရာတွေပါ။ မှတ်မိသွားပါပြီ။

ဆန်းတာကတော့ လက်တွေ့ဘဝ၊ ကျွန်တော့် လေ့လာမှတ်သားမိသမျှ ဟာပေါင်းလောင်းတောင်ပေါ်မှာ စေတီပျက်၊ ဘုရားပျက်တွေချည်းပဲ။ ချုံနွယ် တွေ၊ မျက်ရိုင်းတွေ ဖုန်အုပ်နေလို့ ဘယ်သူမှ မရောက်ဖူးကြဘူးဆိုတဲ့ သာသနိက အဆောက်အအုံတွေဟာ အားလုံးသစ်လွင်၊ တောက်ပ၊ သန့်ရှင်း သပ်ယပ်ပြီး ဘုရားဖူးခရီးသည် စဉ်ဆက်မပြတ် လာရောက်ဖူးမြော်တဲ့ အနေ အထားတွေချည်းပဲ မြင်တွေ့ရပါတယ်။

ပြီးတော့ - နန်းမြထွေး။

ကျွန်တော် နန်းမြထွေးရဲ့ အတွေ့အထိ၊ အပြောအဆိုတွေကို သာယာ တတ်လာပါတယ်။ မျက်စိထဲ ဖျောက်မရအောင် စွဲလမ်းမိသလိုပါပဲ။

“ဟေ့ကောင် - ဘိုကြီး၊ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“ငါ မအိပ်ချင်တော့လို့ပါ - မြင့်စိုးရာ”

ကျွန်တော် မြင့်စိုးကို ပြောနေဆဲမှာ နာခေါင်းထဲ ပိန္နဲသီးမှည့်အနံ့တိုးဝင် လာပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် - ဘိုကြီး၊ ငါတို့အခန်းထဲ ပိန္နဲသီးနဲ့ ရတယ်ကွ”

မြင့်စိုးပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူခေါင်းအုံးဘေးက ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးရှာပါတယ်။ မရှိတဲ့အရာကို ရှာနေတော့လည်း ပင်ပန်းရုံပေါ့ကွာလို့ စိတ်ထဲက ပြောမိပါ တယ်။

“ဟာ - ဟေ့ကောင်”

“ဘာလဲကွာ - မင်းကလည်း အလန်တကြား”

မြင့်စိုး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြား စားပွဲပေါ်က စက္ကူအိမ်ကိုဆွဲယူပြီး ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်ပါတယ်။

တက်ထွန် အဖြူရောင် လည်ခေါင်းတုံး ရှုပ်အကျီတစ်ထည်။

အင်းလေးပုဆိုး ကျူထရ်ကွက်အစိမ်းရောင်တစ်ထည်။

အပ်ချုပ်ဆိုင်နာမည်ပျက်မှာစိုးရိမ်လို့လာပို့တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဝတ်စုံကိုကြည့်ရင်း မြင့်စိုး မျက်နှာမှာ အံ့သြစိပ်တွေ ပြနေပါတယ်။ အိပ်မက်နဲ့ လက်တွေ့ဘဝ ထင်ဟပ်ခံထားရတဲ့ ကျွန်တော်အတွက် ပြောမပြတ်တတ်အောင်ပါပဲ။

ဝါဆိုလပြည့်ကျော်တစ်ရက် ...

“ငါ့မင်းကို စကားတွေ အများကြီး ပြောစရာရှိတယ်။ ဘိုကြီး မေးစရာတွေလည်း ရှိတယ်။ မင်း ငါ့ကိုတော့ မလိမ်မညာဘဲ အမှန်အတိုင်း ပြောစေချင်တယ်ကွာ”

“မင်းနဲ့ ငါကြားမှာ လိမ်တာ ညာတာ ထိမ်ချန်တာ မရှိပါဘူး - မြင့်စိုးရာ”

ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း မြင့်စိုး ပြုံးပါတယ်။ မယုံကြည်တဲ့ အပြုံး။ မသင်္ကာတဲ့ အပြုံးပါ။

“ဘာပြုံးတာလဲ - ဟေ့ကောင်”

“မလိမ်မညာ မထိမ်ချန်ဘူးဆိုလို့ပါ။ မင်း ငြင်းလို့မရတဲ့ အချက်တွေကို ငါ နောက်မှ ပြောမယ်။ လောလောဆယ် ငါ မင်းကို သတိထားကြည့်တယ်။ ကဆုန်လပြည့်ကျော်လောက်ကစပြီး မင်း ငှူတူတူ ငေါင်တောင်တောင်နဲ့

တွေ့နေဝေးနေတယ်။ တစ်ခုခု စွဲလမ်းနေသလိုပဲ။ မသင်္ကာစရာတွေလည်း တော်တော်များများ တွေ့ရတယ်။ ပထမအကြိမ်က ဆုန်လပြည့်ညရေတိုင်ကို နှစ်လုံး ရေပြည့်နေတယ်။ အဲဒါ မင်း ခပ်ထည့်တာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ နယုန်လပြည့်နေ့မှာတော့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာပဲ ကွက်ပြီး ပိနဲ့သီးအမှည့်နဲ့ရတယ်။ ငါ ရှာတယ် မတွေ့ဘူး။ မရှာတဲ့ပစ္စည်းကတော့ စားပွဲပေါ်မှာတွေ့တယ်။ တက်ထွန်အကျီနဲ့ အင်းလေးပုဆိုး ဝါဆိုလထဲမှာတစ်ခါ၊ လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ထင်တယ်။ တို့အခန်းထဲမှာ စကားဝါပန်းနဲ့ရတယ်ကွာလို့ ငါပြောတော့ မင်း မလုပ်မလဲနဲ့ ဟိုရှာဒီရှာ ရှာတယ်။ မင်း မတွေ့ဘူး။ ဘယ်တွေ့မှာလဲ ငါ ဝှက်ထားတာပဲ။ အင်မတန် ရှေးဆန်တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည်။ အထဲမှာက စကားဝါပန်းလေးနှစ်ပွင့်၊ ငါ မရှိတုန်း မင်း ရှာတာတွေပြီး သိမ်းလိုက်တယ်။ အဲဒါမင်း ငါ့ကိုလိမ်တာ၊ ညာတာ၊ ထိမ်ချန်တာ မဟုတ်လို့ဘာလဲ။ အေးလေ - ထားပါတော့”

“အဲဒီပစ္စည်းတွေဟာ မင်း သွားမယူဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ မင်းကို ဘယ်သူက ပေးတာလဲ။ ငါ သိပ်အံ့သြတယ်ကွာ။ အဆန်းတွေချည်းပဲ။ သဒ္ဓါလွန်ရင် တကုန်ကျန်ဖြစ်တတ်တယ် - ဟေ့ကောင်”

“မင်းတို့ မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပေး။ ဘိုးတော်တွေ မင်းကို စောင့်ရှောက်သူတွေ၊ သူတော်ကောင်းတွေ၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပေးတယ်ဆိုရင်တော့ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပေမဲ့စုန်း။ ကဝေ၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ပရလောကသားတွေက ပေးတယ်ဆိုရင်တော့ မင်း အသက်ဆုံးရှုံးအောင် ဆိုးကျိုးတွေ ပေးလာနိုင်တယ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ တားမြစ်ချင်တယ်”

သူငယ်ချင်းမြင့်စိုး အမှန်စကားတွေပဲ ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ မှားသည်မှန်သည် ဘာတစ်ခုမှ ပြောဆိုခြင်းမရှိပဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေပါတယ်။ ကျွန်တော် စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်နေတဲ့ နန်းမြထွေးဘဝကို အစမထွက်စေချင်လို့ပါပဲ။

တောင်စွန်းလေးမှာ ထွေးလို့ ရှေးတိုးအမှတ်အသားပြုထားတဲ့ ရှေးဆန်
ဆန် လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ စကားဝါပန်းလေး နှစ်ဖွင့်ဟာလည်း နန်းမြထွေး
ပေးထားတာပါ။

ဝါဆိုလကွယ်နေညွှတ်အိပ်မက်ဖြစ်စဉ်မှာ ပေးလိုက်တာပါ။

အဲဒီနေ့က မုဆိုးမကုန်းတော်ပေါ်က ဝဠာအောင်မြစေတီရဲ့ အနောက်
တောင်တောင် ပေတစ်ရာအကွာလောက်က စကားဝါပင်ယံထက်မှာ စကား
ဝါပန်းတွေ လိုင်လိုင်ပွင့်နေပါတယ်။ ကုန်းတော်တစ်ခုလုံး မွှေးကြိုင်လို့ပါ။
ထွေး အလိုရှိတယ်ဆိုလို့ အပင်ပေါ်တက်ဆုတ်ခြေချမေးပါတယ်။ ညီအစ်မ
သုံးယောက် လူတော်လို့ ကြေမ္မာကုန်လို့ ကျွန်တော် ဝုတ်ယူလာတဲ့ပန်း၊
နန်းမြထွေး တောင်းဆိုလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပန်ဆင်ပေးရတဲ့ ပန်းလေး
နှစ်ဖွင့်ပါ။

ကျွန်တော် စစ်သုံးမျက်နှာသုတ်ပဝါလေးတောင် အမှတ်တရ ပေးခဲ့ပါ
ဆိုလို့ ပေးခဲ့ရပါတယ်။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော် လပြည့်လကွယ်ရယ်မမဟုတ်ပဲ ကျွန်တော်
တမ်းတတဲ့ အချိန်တိုင်းလို အိပ်မက်မြင်မက်ပြီး လက်တွေ့ဘဝအထိ မိလာ
တဲ့ စိန်၊ နီလာ၊ မြ၊ ပတ္တမြားလက်စွပ်လေးကွင်းရှိနေကြောင်းသာ မြင့်စိုး
သိသွားရင် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မောင်းတီးကြေငြာတော့မှာ သေချာပါတယ်။

သဒ္ဓါလွန်ရင် တကယ်ကျွန် ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ ပရလောကသားတွေဆို
ရင် အသက်အန္တရာယ် ထိခိုက်နိုင်အောင် ဆိုးကျိုးတွေပေးနိုင်သတဲ့။ ကျွန်
တော် ရှေ့တိုးသင့်သလား၊ နောက်ဆုတ်သင့်သလား၊ မြင့်စိုးကတော့ နောက်
ဆုတ်စေချင်မှာပါ။

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် ရှေ့တိုးတော့မှာပါ။
ကျွန်တော်အပေါ်မနန်းမြရင်၊ မနန်းမြရင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း နားလည်မှု
တွေ ပေးထားကြပါပြီ။

လက်ကိုင်ပဝါ၊ စကားဝါပန်း၊ ပွဲတက်ဝတ်စုံ၊ လက်စွပ်လေးကွင်း ပေး
တယ်၊ ကမ်းတယ်ဆိုတာ ချစ်သူရည်းစားတွေရဲ့ အချစ်သင်္ကေတပါ။ ကျွန်
တော်နဲ့ နန်းမြထွေး သမီးရည်းစားဘဝ မရောက်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်
ပါးစပ်က ဖွင့်ဟခြင်းမရှိသေးလို့ မဖြစ်တဲ့သဘောပါ။

ပေးတိုင်သူ ကျွေးတိုင်းစား တစ်လမ်းအောင်းတဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်
ကျွန်တော်လည်း ရှက်လှပါပြီ။

“နန်းမြထွေးကို တွေ့ရင်ရင် မုဆိုးမတောင်ကုန်းကို လာခဲ့နော်”
ကျွန်တော် နားထဲမှာ နန်းမြထွေး အသံ ပဲ့တင်ထပ်နေပါတယ်။ ကျွန်
တော် အချိန်ကာလကုန်သတ်မှုရှိတဲ့ အိပ်မက်ကို မစောင့်နိုင်တော့ပါဘူး။
နန်းမြထွေး ချိန်းဆိုရာလက်တွေ့ဘဝနဲ့ သွားတွေပြီး ဖွင့်ဟတောင်းဆိုတော့
မှာပါ။

ဝဠာအောင်မြစေတီလို့ခေါ်တဲ့ မုဆိုးမတောင်ကုန်းပေါ်ကနေ စီးမိုး
မြင်ရတဲ့ သူရဲသမိန်ရွာရဲ့ အလှဟာ ရပ်လုံးကြွပြီး အသက်ဝင်လှပါတယ်။
ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်းနဲ့ ကွေ့ဝိုက်စီးဆင်းတဲ့ စစ်တောင်းမြစ်ကြီးရဲ့ ရေစီး
သံဟာ သာယာငြိမ့်ညောင်းပြီး နားဝင်ပီယရှိပါတယ်။ ဝဠာအောင်မြစေတီရဲ့
ဆည်းလည်းသံလေးကလည်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုကို ပေးစွမ်းလျက်ပါ။

“အစ်ကို”
“မနန်းမြထွေး”
လက်တွေ့ပစ္စက္ခဘဝက နန်းမြထွေး စစ်စစ်ပါ။
“ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ အစ်ကိုရယ်”
“မနန်းမြထွေးလို့”
“သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ၊ ထွေးလို့ ခေါ်ပါ အစ်ကိုရယ်”

“ထွေး”

“အစ်ကို”

“ထွေး - ဒီနေ့ သိပ်လှနေပါလားဟင်”

ထွေး အပြုံးနဲ့ တုံ့ပြန်ပါတယ်။

“အစ်ကို - ဒီနေ့ ပေးစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ။ အစ်ကိုမှာ ထွေးကို ပေးစရာ အဖိုးတန်လက်ဝတ်ရတနာတော့ မရှိဘူးကွယ်”

“ထွေး - မမက်မောပါဘူး၊ ထွေး လိုချင်တာက ...”

မှတ်ထား - ဒါ ဆေးကြိမ်ဆေးကြိမ် ခေါ် တယ်။ ရွှေမှာလို့ ရိုက်ရ တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ - မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ခပ်ဗျားတို့ ရွှေမှာ၊ နာနာ ကျင်ကျင် မခံစားရပါဘူး။ တကယ်ခံစားရမှာက သူ့ ထိုက် ဆက်တွေ၊ သူ့ အစွဲတွေပဲ။ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်ကြ ဗျာပ ...

“အချစ်မဟုတ်လား၊ အစ်ကို ထွေးကို အချစ်တွေပေးပါရစေ ထွေး လက်ခံပါ”

ထွေး ခေါင်းညှိတ်ရင်း၊ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်မိုးတွေ ရွာသွန်းလာပါ တယ်။

“ဝမ်းနည်းစရာ၊ စိတ်မကောင်းစရာဆို သလို တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ထွေးရယ်၊ အစ်ကိုစကားကို မရုပ်သိမ်းပါရစေနဲ့”

“ထွေး - ဝမ်းသာလို့ပါ။ တကယ်တော့ ထွေးဟာ လူ့ဘဝမှာထဲက အစ်ကို ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ရသူပါ”

“ဟင် - ဒါဆို ထွေးဟာ လူ့ဘဝက”

“အသက်ပေးချစ်ခဲ့ရတဲ့ မိကြွေပါ”

“အော်”

“အစ်ကို”

“ပြောပါ - ထွေး”

“ထွေးကို အစ်ကို တကယ်ချစ်တာပါနော်”

“မမေးပါနဲ့ - ထွေးရယ်၊ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်တာပါ”

လို့ ပြောပြီး ထွေးကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး ထွေးပါးပြင်ကို အနမ်းမိုး တွေ ရွာချလိုက်ပါတယ်။

“အစ်ကို ကတိတစ်ခု ပေးပါနော်”

“မတောင်းခင်ကတည်းက ပေးပြီးသားပါ”

“အစ်ကို - အသက်ဖိစီးနဲ့”

“ဘိုကြီးပျောက်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ မင်းနဲ့တစ်ရုံးတည်းတစ်ခန်းတည်း အတူနေပြီး မင်း မသိဘူးဆိုတာ ငါ လက်မခံဘူး မြင့်စိုး”

တပ်ခွဲမှူး မြင့်စိုးကို အော်ဝေါက်မေးမြန်းပါတယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ရူးချင်တယ်။ သွပ်ချာပါဒလည်အောင်ကို ရူးချင်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရှာတာပဲ။ ရှာတာမှ မြေလှန်ရှာတာ။ ဒီတောင်ရှိနေမှန်းသိရက်နဲ့ မမြင်ရလို့ ရှာနေတာ။ ဒီကောင် ဒီမှာပဲ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘာအထောက်အထားနဲ့ ပြောရလဲဆိုတော့ ဗိုလ်ကြီး - ဒီမှာကြည့်”

လို့ဆိုပြီး တီအေး ဒီအေတောင်းခံလွှာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းလွှာ ကျွန်တော် လက်ရေးမူတွေကို ပြပါတယ်။

ကျွန်တော့်လက်ရေးမူအစစ်တွေပါ။ နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်ရမယ့်လုပ်ငန်း ဆောင်တာတွေကို အချိန်ကိုက် မလစ်ဟင်းအောင် ရေးသွင်းနေပါတယ်။ မြင့်စိုးသာမက တပ်ခွဲမှူး တပ်စုမှူးကအစ ရဲဘော်တွေ ကျွန်တော့်ကို နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာနေကြတာ ကျွန်တော့်အမြင်ပါ။ “ဘိုကြီးရေ” လို့ တစာစာ ခေါ်နေတာလည်း ကျွန်တော် ကြားနေရလို့ ကျွန်တော် ဒီမှာပါလို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ထူးပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို မမြင်မတွေ့ကြပါ။ ကျွန်တော့်အသံကို ဘယ်သူမှ မကြားကြပါ။

“ငါ သတိထားမိတယ် - မြင့်စိုး၊ ဒီကောင် ငှူတူတူ၊ ဝိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ ငွေဖောက်နေတာ တစ်လလောက်ရှိပြီ”

“ဘယ်ကလာတစ်လကတော့မလဲ - ဘိုကြီးရယ်။ ကဆုန်လကတည်းက ခုဆိုရင် သုံးလလောက်ရှိနေပြီ”

မြင့်စိုး သူသိသမျှ ကြားသမျှတွေ တင်ပြနေစဉ်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တထိတ်ထိတ်ပါ။ တွေးပေးထားတဲ့ သဲလွန်စတွေ ပေါ်ကုန်မှာစိုးရိမ်လို့ပါ။

မြင့်စိုးတော်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း ပစ္စည်းတွေ ရှိတဲ့အကြောင်း ဖုံးဖိထားနိုင်လို့ပါ။

“မြင့်စိုး - ဒါဆိုရင် ပယောဂဆရာနဲ့ ကုမှ ဒီကောင် သိုက်အစွဲ၊ ပယောဂအစွဲ ချွတ်လို့ရတော့မှာ။ ဒီကောင် တို့မြင်ကွင်းထဲ ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ လိုတယ်။

တပ်ခွဲရုံး ထုတ်တန်းမှာ ကြိုးဆွဲချသေရမလား။ အဆိပ်သောက်ပြီး သေရမလား။ သေနတ် နားထင်တွေပြီး ဖြုတ်ချလိုက်ရမလား အမျိုးမျိုး သေကြောင်းကြုံစည်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် မြင့်စိုးအပါအဝင် ဆရာသမားတွေ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေကို နှုတ်ဆက်ဖို့ သတ္တလောကကြီးထဲ ပြန်ရောက်ချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် တွေ့နဲ့ မျိန်းဆိုပြီး ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ပြောပြလို့ ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုတဲ့အတွက် ထင်သာမြင်သာတဲ့ဘဝကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ကောင်းသောရောက်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရဖို့ ဆိုးကျိုးတွေ ရင်ဆိုင်ရဖို့ ပြန်ရောက်ရခြင်းပါ။

တပ်ခွဲရုံးကို နေအိမ်လို အခန်းတွေ ဖွဲ့ထားတဲ့ ဘုရားခန်းမှာတော့ အလင်းတိုင် အငွေ့အသက်တွေ ပြန့်လွင့်နေပါတယ်။ ဗယောင်းတိုင်တွေရဲ့ အလင်းရောင်က တစ်ခန်းလုံး လင်းနေပါတယ်။

ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့မှာတော့ အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲသုံးပွဲခင်းကျင်းပြီး ကလပ်တစ်ခုပေါ်မှာ ဆေးတော်၊ စုတ်တော်၊ နောက်ကလပ်တစ်ခုပေါ်မှာက အနီရောင်ဆေးခြယ်ထားတဲ့ကြိတ်လုံးတစ်လုံး ကလပ်နှစ်ခုကြားမှာကစောင်းကားနေတဲ့ လွယ်အိတ်တစ်လုံး အစီအရံချထားပါတယ်။

အုန်းငှက်ပျောပွဲအနီးဆုံးနေရာမှာ သျှောင်တစောင်းထုံးပြီး အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ထိုင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကုမယ့် ပယောဂဆရာပါပဲ။

ပရိသတ်ကတော့ ဘုရားကျောင်းဆောင်နဲ့ မဆုံအောင်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်ဘေးနှစ်ဖက်မှာက သန်မာထွားကျိုင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကပ်ထိုင်နေပါတယ်။ သက်ဦးနဲ့ သန်းညွန့်ပါ။

ပယောဂဆရာဟာ ဘယ်ရပ်ဘယ်ရွာမှာ ဘယ်လိုသိုက်အဆက်နဲ့ သေလုမြှောက်ပြီးဖြစ်နေတဲ့ လူနာကို ဘယ်နှရက်တည်းနဲ့ ပျောက်အောင် ကုသခဲ့ကြောင်း၊ ဒီနေ့အထိ လူနာ ဘယ်နှယောက် အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း အချိန်အတော်ကြာ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ သမားဝက်ပြုကြွားလုံးတွေ ထုတ်ပါတယ်။

အားရအောင်ပြောဆိုပြီး တောပိုင် တောင်ပိုင် ရှိရှိသမျှ နတ်တွေ၊ ဝုန်းကဝေ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ ပရလောကသားတွေအားလုံး သူ့ထံ လာခစားကြဖို့ အမိန့်ပေးကြဖို့ အမိန့်ပေးပါတယ်။

“ကဲ - လူနာရှင် မိဘနှစ်ပါးကတော့ တပ်ခွဲမှူးနဲ့ တပ်ခွဲမှူးက တော်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

တပ်ခွဲမှူးဇနီးမောင်နှံ ပြိုင်တူပြောပါတယ်။

“လူနာကို ဆေးကုဖို့ အပ်နှံကြောင်း ပရိတ်သတ်ကြားအောင် ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ - အပ်ပါတယ်။ အားလည်း ကိုးပါတယ်။ ပျောက်အောင်လည်း ကုပေးပါ ဆရာရယ်”

“စိတ်ချ - စိတ်ချ၊ အောင်ဒင်ကုတဲ့ လူနာ မပျောက်မရှိပဲ”

လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘုရားရှိခိုးခိုင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ - ဆရာကို ကန်တော့ဆိုလို့ ရှိသေကျိုးနွံစွာပဲ ကန်တော့ပါတယ်။

အောင်ဒင်အမည်ရှိတဲ့ ပယောဂဆရာဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အုပ်မိုးကိုင်ပြီး ညို - အဝနဲ့ ဂါထာတွေ ရွတ်ဆိုပြီး ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေ ပူးဆိုပူ။ ကပ်ဆို ကပ်နဲ့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးပါတယ်။

“မင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့နေရာ သက်ဆိုင်သူတွေကို အာရုံပြထား”

စခန်းတောင်ဘက်က ကျွိုက်သွန်စေတီကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အာရုံပြထားပါတယ်။

“ငါ ဆရာမေတာ တစ်ခုချင်း ဖြေစမ်း၊ မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် မောင်ဘိုကြီးပါ”

“မင်း ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တော် သူရဲသမိန်စခန်းထဲကပါ”

“မင်း နားမှာ ဘယ်သူတွေရှိလဲ”

“စခန်းထဲက ရဲဘော်တွေရှိပါတယ်”

“ဟား - ဟား - ဟား - ငါ့ကို စမ်းနေပြီကွ။ ဒါမျိုး လုပ်လို့ ရရိုးလားကွာ။ အောင်ဒင် ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့။ ငါ သုံးကြိမ် မေးမယ်။ သုံးကြိမ်လုံး ကျွန်တော် ဘိုကြီးပါ။ သူရဲသမိန်စခန်းထဲကပါ ဖြေလို့ကတော့ သေပြီမှတ်”

လိုကြိမ်းမောင်းပြီး သုံးကြိမ်သုံးခါမေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘက်ကလည်း သုံးကြိမ်လုံး မပြောင်းမလဲ ဖြေဆိုပါတယ်။ ဒါကို စိတ်တိုပြီး ကလပ်ပေါ်က ဆေးနီသုတ်ထားတဲ့ ကြိမ်လုံးကို ဆွဲယူလိုက်ပါတယ်။

“မှတ်ထား - ဒါ ဆေးကြိမ်လုံးလို့ ခေါ်တယ်။ လူနာကို ရိုက်ရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ - မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ လူနာ၊ နာနာကျင်ကျင် မခံစားရပါဘူး။ တကယ်ခံစားရမှာက သူ့သိုက်ဆက်တွေ၊ သူ့အစွဲတွေပဲ။ ဆတ်ဆတ်မိအောင် နာကျင်ကြမှာပါ”

“သုံးကြိမ်ပြည့်သွားပြီနော်။ လေသံ မပြောင်းရင်တော့ ဆော်ပြီ”

“မင်း - ဘယ်သူလဲ”

“မောင်ဘိုကြီးပါ”

“ရွမ်း - ဖြန်း”

“မင်း - ဘယ်ကလဲ”

“သူရဲသမိန်စခန်းကပေါ်”

“ခွီး - ဖြန်း”

“မင်းနားမှာ ဘယ်သူတွေ ရှိလဲ”

“သက်ဦးနဲ့ သန်းညွန့် ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော့် လက်မောင်းတွေကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ချုပ်ကိုင်ပြီး ပယောဂဆရာအောင်ဒင် စိတ်ကြိုက် ရိုက်နှက်နိုင်အောင် ထိန်းပေးထားတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ရည်ညွှန်းပြောလိုက်ခြင်းပါ။

“ဒါလောက်တောင် ခေါင်းမာတဲ့ကောင်”

လို့ ကြိမ်းမောင်းပြီး တရွှမ်းရွှမ်း တဖြန်းဖြန်းနဲ့ ရိုက်တော့တာပါပဲ။

“အမလေး - ကယ်ကြပါဦး၊ အရပ်ကတို့ရဲ့”

ကုလားမောင်ညွန့် မိန်းမ နတ်ကတော် မဌေးဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်ခါတုန်လှုပ်ရင်း ပရိသတ်ကို တိုးဝင်လာပါတယ်။ မနုဿလူသား စစ်စစ် မဌေးဖြစ်ပေမယ့် အသံကတော့ ချစ်ရတဲ့ ထွေးရဲ့အသံပါ။

“အစ်ကိုထွေး သေရပါတော့မယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါ”

သေချင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် နာကျင်ခြင်းကို ကြုံကြုံခံနိုင်ပေမယ့် ထွေးကိုပါ ကူးစက်လာပြီဆိုရင်တော့ မခံစားနိုင်တော့ပါဘူး။ သည်းခံမှု စွမ်းအား မရှိတော့ပါဘူး။

“မြမြ ထိန်းထားနော်၊ ကြမ်းမှ ရမယ်ဆိုတာ အားလုံးအမြင်ပဲ”

“ပြောခိုင်းနေပြီလေကွာ”

“မပြောဘူး”

“မပြောရင် ဆော်တယ်ကွာ၊ ဖြန်း - ရွှမ်း - ဖြန်း”

“ပြောခိုင်းနေပြီလေကွာ”

“မပြောဘူး”

“မပြောရင် ဆော်တယ်ကွာ၊ ဖြန်း - ရွှမ်း - ဖြန်း”

“တော်ပြီ - ရပ်တော့”

ကျွန်တော့် အော်ဟစ်တားမြစ်သံကြောင့် လန့်ချုပ်ကုန်ပါတယ်။

“မတော်ဘူးကွာ - ရွှမ်း - ဖြန်း”

“ဝုန်း”

“ကလဲ့”

“ဂလွမ်း”

“ဟ - ထိန်းထားလေ၊ ဘာလို့ ထွက်ပြေးကုန်တာလဲ”

“လုပ်ကြပါဦး၊ ဝါဆံပင်တွေဆွဲပြီး ထိုးကြိတ်၊ ကန်ကြောက်နေပြီ၊ စင်ဗျား တို့လူနာကို ဆွဲကြဦးလေ၊ ဘာလို့ ပြေးကုန်ကြတာလဲ”

ကျွန်တော် ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော့်တပ်ခွဲမှူးက လူလွတ်ပြီး အကြောင်းကြားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - အဖေ ချက်ချင်းလိုက်မနာနိုင်ဘဲ တစ်ရက်နောက်ကျပြီး ရောက်လာလို့ ကျွန်တော် နဲ့ ပယောဂဆရာရဲ့ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ကြိုတင်မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဖေသာရှိနေလို့ကတော့ ဒီလိုအောက်လမ်းနည်းတွေနဲ့ ဓာတ်ကြမ်းကိုင်ပြီး ကုတာလက်ခံမှာ မဟုတ်သလို ကျွန်တော်လည်း အသားအနာခံရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်တော့ ပယောဂဆရာဟာ ကျွန်တော့် ဘကြီးဘဌေးအရွယ်ပါ။ ကျွန်တော့် အသားအနာခံနိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ချစ်သူထွေးပါ မဆီမဆိုင် ရိုက်နှက်ခံရလို့ ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး ကန်တော့ပွဲတွေ ကန်ကြောက်၊ ပယောဂ ဆရာ သျှောင်ထုံးကို ဆွဲတိုင်နဲ့ဆောင့် ထိုးကြိတ်မိခြင်းပါ။

ကျွန်တော် ဘယ်ညာနှစ်ဖက်ကို ထိန်းချုပ်ထားတဲ့ ဗလကြီးနှစ်ယောက် ပိန်းချိုးချိန်အားပြတ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ထိန်းချုပ်လို့မရတာဟာ အလင်းဖြစ်

ချိန်က ကျွန်တော်ရယ်လို့ အသိမရှိတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ မမြင်ရတဲ့ အစောင့် အရှောက်တွေက ပူးကပ်နေတယ် အထင်ရှိပြီး ကြောက်လန့်စွာနဲ့ လွှတ်ပေး လိုက်တာလို့ ဆိုပါတယ်။

“ငါ့သား မင်း သိပ်မှားသွားပြီ”

အဖေ အပြစ်ဆို စကားနဲ့ စပါတယ်။

“ကိုယ့် ဘကြီး ဘထွေးအရွယ်ကို ဒါလောက် မလုပ်သင့်ဘူး။ ပြီးတော့ သားရဲ့ ဆရာသမား အကြီးအကဲတွေရဲ့ စေတနာကိုလည်း ဖောက်ကားရာ ရောက်တယ်။ လူမိုက်သားရမ်းကားသလို ဖြစ်နေပြီး အဖေပါ ထိခိုက်နေပြီ”

ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ ကျွန်တော် ဆိတ်ဆိတ်ပဲနေလိုက်ပါတယ်။ ည အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာတော့ စကားတစ်မျိုးနဲ့ စပါတယ်။

“သား - ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သားရဲ့ ဆရာ တစ်ဦး မှားနဲ့ တပ်ခွဲမှားကတော်ကရော၊ သူငယ်ချင်း မောင်မြင့်စိုးကရော ပြောပြလို့ အဖေ သိတန်သလောက် သိပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ - ကာယကံရှင် ဖြစ်တဲ့ ငါ့သား ကိုယ်တိုင် ပြောပြတာ အဖေ နားထောင်ချင်တယ်”

ဆိုလို့က ဆုန်လပြည့်နေ့က ဖြစ်စဉ်နဲ့ အစချီပြီး နောက်ဆုံး ပယောဂဆရာ နဲ့ ကုသရတဲ့အထိ မခြင်းမချန် ပြောပြပါတယ်။ ထွေး ကျွန်တော့်ကိုပေးတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာနဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုပါ ထုတ်ပြပါတယ်။ အလုံးစုံသိမှ အဖေ ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်အောင်လို့ပါ။

“ဒီပစ္စည်းတွေ အကုန်ပဲလား။ စုံကော စုံရဲ့လား”

“အစုံပါ - အဖေ”

အဖေ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်နဲ့ ညိတ်နေပါတယ်။ မသင်္ကာတဲ့ သဘော ပါ။

“စကားဝါပန်းလေးတွေ ပဝါလေးတွေ ရောဆို”

မြင့်စိုး ကတိမတည်တော့ပါ။ အေးလေ - မိဘဆိုတော့လည်း ပြောပြမိ မှာပေါ့။ တခြားလူမပြောတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။

“နွမ်းခြောက်ကုန်လို့ ပန်းရော၊ ပန်းထုပ်တဲ့ ပဝါရော စစ်တောင်းခြင်းထဲ မျှောလိုက်ပြီ အဖေ”

ရှေ့ဆက်လို့မရအောင် ယတိပြတ်ပြောပြလိုက်တာပါ။ အဖေ အပါအဝင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်ဖော်ပြသဖို့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး။

အဲဒီနေ့ညက အဖေ ပုံပြင်တွေ ပြန်ပြောင်းပြောပြလို့ ကျွန်တော်ဟာ ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ခံစားမိပါတယ်။ ညဉ့်နက်လို့ အိပ်ချင် ကြောင်းပြောတဲ့အခါ ခွင့်မပြုဘဲ ပရိတ်တရားတော်တွေ ရွတ်ပြ။ အဓိပ္ပာယ် တွေရှင်းပြပါတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ရင် အိပ်မက်မက်ပြီး ပြန်လည် ဆက် သွယ်မှာပဲလို့ အထင်နဲ့ ကာကွယ်တဲ့သဘောပဲ ဖြစ်မှာပါ။

တစ်ညတာခရီးကို အဖေရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပရိတ်တရားတော်တွေ နာခံရင်း တန်ဖိုးရှိစွာ ကုန်လွန်စေခဲ့ပါတယ်။

“တို့သား အဖ ခရီးထွက်ရမယ်”

အဖေဟာ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး စကားစပါတယ်။

“ဘယ်ကိုလဲ - အဖေ”

“ပဲခူးကို...”

“ဘာကိစ္စလဲဟင်”

“ဘာကိစ္စရမှာလဲ - သားကို ဆေးကုဖို့ပေါ့”

“သားမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိပဲ”

“အဲဒါ သားတစ်ယောက်တည်းက ပြောတဲ့စကား။ သား ပတ်ဝန်းကျင် ကရော၊ အဖေကိုယ်တိုင်ကပါ အသိ၊ အမြင်၊ အကြားနဲ့ ပြောရရင် သိုက်ဆက် သိုက်စွဲ ရောဂါရှိနေတယ်လို့ လက်ခံထားကြတယ်။ အဖေ ပြောတာ လက်ခံ ပါ သားရယ်။ ငါ့သားက အခြေအနေ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်စေချင်လို့ အဖေမှာ အလုပ်အကိုင်တွေဖြစ်ပြီး လာခဲ့ရတာပါ”

ပျော့ပျောင်းတဲ့ လေသံ မေတ္တာရပ်ခံတဲ့ စကားကိုတော့ ကျွန်တော် ငြင်းဆန်ဖို့ မသင့်ပါဘူး။

“အဖေကတိတစ်ခုတော့ပေးပါ”

“ဘာကတိလဲ”

“ထွေးနဲ့မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ကတိ”

“အေး-ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုအဖေရွေးမလောင်းကိုမြင်ချင်တယ်ခေါ်ပေး”

“ခေါ်လို့မရဘူး၊ အဖေ”

“သား...”

“ဗျာ...”

“အဲဒါသားမှာစွဲကပ်နေတဲ့ရောဂါပဲ”

အဖေပြောထားတဲ့အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုပဲခူးရောက်ရင်အရှေ့မြို့ထောင့်ကျောင်းလို့ခေါ်တဲ့မြို့အစွန်ညာဘက်သနပွင်လမ်းကဘုန်းကြီးကျောင်းပါ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဟာအဖေပဉ္စင်းခံပေးထားတဲ့ဆရာတော်ပဲဖြစ်ပြီးကျွန်တော့်ပယောဂဝေဒနာကိုကုသဖို့ပါ။

ပဲခူးဘူတာရောက်လို့မြင်းလှည်းစီးလုံးငှားပြီးဦးတည်ရာခရီးစဉ်ကတော့ဆန်ကျင်ဘက်အနောက်အရပ်ပါ။

“အဖေပြောတော့အရှေ့မြို့ထောင့်ကျောင်းဆို”

“အေးပါ-ရွှေသာကျောင်း၊ မဟာစေတီ၊ ရွှေဂူလေးဘုရားတွေဖူးမြော်ကြည့်ညိုလိုက်ရင်သားရဲ့စိတ်တွေကြည်နူးလန်းဆန်းသွားအောင်လို့ပါ”

အဖေမေတ္တာ၊ အဖေစေတနာကိုလေးစားလို့စကားမစတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့သားအဖပထမဦးဆုံးဖူးမြော်ရတာကတော့ပြုပြင်တည်ဆောက်ဆဲမဟာစေတီတော်ကြီးပါ။ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးတွေပူဖော်ပြီးလက်ျာရစ်လှည့်ပါတယ်။ ဘုရားကြီးဌာပနာအတွက်ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေကိုအလှူခံတဲ့ဂေါပကရုံးရှေ့ရောက်တဲ့အခါ။

“သား-သားရဲ့လက်ဝတ်ရတနာတွေဟာသားချစ်သူလက်ဆောင်ပေးတာအမှန်ပဲနော်”

“သားရဲ့လစာရှစ်ဆယ်ကျော်လေးနဲ့ဒါလောက်အစိုးထိုက်တန်တဲ့ရတနာတွေဝယ်နိုင်ပါ့မလားအဖေ”

“အေးလေ-သားရဲ့ချစ်သူဟာမနုဿလား။ အမနုဿလားဆိုတာသားအသိဆုံးပါ။ အဲလိုပရလောကသား၊ ဘုရားသိုက်အစောင့်အရှောက်တွေကပေးတဲ့ပစ္စည်းဆိုတော့ဘုရားပစ္စည်းနဲ့သားချစ်သူပစ္စည်းခွဲခြားဖို့ခက်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေဘုရားပစ္စည်း၊ ဘုရားပြန်လှူတာကုသိုလ်ရပါတယ်။ အကယ်၍ဘုရားပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲသားချစ်သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင်လည်းလက်ရှိဘဝကနေကောင်းရာမှန်ရာသုဂတိဘုံကိုရောက်သွားမှာပါ။ အကျိုးဆောင်ပေးတဲ့သားလည်းကုသိုလ်ရမှာပါ”

“အဖေ-ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မဟာစေတီတော်ကြီးဌာပနာဖို့လှူလိုက်ချင်တယ်”

“ထွေးကိုအသိပေးပြီးမှလှူချင်တယ်အဖေ”

“လာပြန်ပြီလား-ဒီထွေး”

“သားဘဝမှာထွေးကလွဲလို့ဘာမှမရှိဘူးအဖေ”

“မရှိတဲ့အထဲမှာအဖေပါပါသွားပြီသား”

“အဖေကတော့အနန္တဂိုဏ်းဝင်ပဲအဖေရာ-ဦးထိပ်ပန်ဆင်လျက်ပါ”

“ဒါဆိုအဖေစကားနားထောင်လေ။ လှူပြီးမှပဲပြောလိုက်ပါ။ ကောင်းတာလုပ်တာပဲသားရယ်”

ကျွန်တော့်အလိုဆန္ဒကိုအထိုက်အလျောက်လိုက်လျောနေပေမယ့်အဖေမျက်နှာမှာတော့စိုးရိမ်စိတ်၊ သံသယစိတ်တွေထင်ဟပ်နေပါတယ်။ အဲဒါကတော့ကျွန်တော်စိတ်မှမုန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။

ကျွန်တော့်ချစ်သူထွေးပါကုသိုလ်ရမယ်လို့ဆိုတာကြောင့်ကြည့်ပြီးကျေနပ်စွာနဲ့ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

ပဲခူးအနောက်ဘက်ခြမ်း၊ ကျိုက်ပွန်လေးပျက်နာဘုရားရွှေသာလျောင်း
ဘုရား၊ ရွှေဂူလေး မဟာစေတီဘုရားစုံစူးမြော်ပြီး ရွှေမော်ခေဘုရားဈေး
ဝင်ပါတယ်။ ထွေးပေးထားတဲ့ ပုဆိုးတွေကို စပ်လိုက်ကာ ချုပ်ပြီး “မောင်ဘို
ကြီး - မနန်းမြထွေးကောင်းမှု” လို့ ကမ္ဘည်းတင်ဖို့ အပ်နှံခဲ့ပါတယ်။

ဘုရားစုံစူးမြော်ခွင့် လက်ဝတ်ရတနာတွေ လှူဒါန်းခွင့်ရတဲ့ ကုသိုလ်
ကောင်းမှု အလုံးစုံကို ပြန်လည်ခံစားရင်း ဝမ်းသာကြည်နူးမှုကြောင့် စိတ်
ကြည်လင် လန်းဆန်းစွာ အရှေ့မြို့ထောင်ကျောင်းကို ဦးတည်ခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းမကြီးအပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းရှေ့မှာ အသင့်တွေ့ရတဲ့ ဆရာတော်
ကို ဖူးမြော်ကန်တော့ပြီး ...

“အကြောင်းကိစ္စရှိလား - အကာကြီး” လို့ အမေးရှိတာကြောင့်၊

“တင်ပါ - ဘုရား၊ သား၊ မောင်ဘိုကြီးကိစ္စပါ”

လို့ အစချီးပြီး ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို လျှောက်ထားပါတယ် ဆရာတော်
ဟာ၊ အချိန်အတော်ကြာ စဉ်းစားပြီး မိန့်ကြားလိုက်တာကတော့၊

“အင်း - ဒီအတိုင်းဆို ဘုရားက ကုမူရတော့မှာပဲ”

“တင်ပါဘုရား တပည့်တော် သားကို အပ်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ကြားဝင်ပြီး ဆရာတော်ကို လျှောက်ပါတယ်။

“ဘုရားက ကုတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲဘုရား”

“ဘဝပြောင်းဖို့ ပြောတာ”

“ဟာ - ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ တပည့်တော် ဘဝ ပြောင်းချင်နေတာပါ
မြန်မြန်ပြောင်းပေးပါ ဘုရား”

“သား - မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ဘုန်းကြီးက ဘဝပြောင်းပေးမယ်
ဆိုတာ သားကို လူ့ဘဝကနေ ဘုရားသားတော်ဘဝ ရောက်အောင် သင်္ကန်း
ဆီးပေးဖို့ ပြောနေတာ”

“ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဝတ်ရမှာလဲ - အဖေ”

“မင်းရောဂါပျောက်တဲ့အထိပဲ”

“သားမှာ ဘာရောဂါရှိလို့လဲ”

“မင်းရဲ့မတည်ငြိမ်တဲ့စိတ်တွေ၊ မှုမမှန်တဲ့စိတ်တွေ၊ မင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ
အားလုံးဟာ ရောဂါလက္ခဏာတွေပဲ”

မင်းငါအသုံးအနှုန်းတွေဟာ အဖေမထိန်းသိမ်းနိုင်တော့တဲ့ ဒေါသတွေ
ပါပဲ။

“လူပြန်ထွက်ရင် အဖေ - ထွေးနဲ့ ပေးစားပါနော်”

“အေးပါကွာ - မင်းရောဂါပဲ ပျောက်အောင် ကုစမ်းပါ”

“ပျောက်ရင် တကယ်ပေးစားနော်”

“အေး - အေး”

ကျွန်တော် မောင်ဘိုကြီး လူ့ဘဝကနေ ဦးပဏ္ဍိတ ဒုလ္လဘရဟန်းဘဝကို
ခုနစ်ရက်ပဲ မျှော်မှန်းခဲ့ပေမယ့် တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ ဆရာတော်ရဲ့
တရားဟော တရားပြ ဆုံးမဩဝါဒ တရားရေအေးတွေ သောက်သုံးခွင့်ရလို့
ဆယ့်တ တစ်မီး ငြိမ်းအောင် ဆယ့်တစ်ရက် ဝတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အစိုးရဝန်ထမ်းရဲတပ်သားလေးဖြစ်နေတာကြောင့် ခွင့်ပြုရက် မလွန်စေ
ချင်လို့ပါ။

ဒုလ္လဘရဟန်းဘဝကနေ လူ့ဘဝပြန်ရောက်တဲ့အခါ စိတ်ကြည်လင်
လန်းဆန်းပေါ့ပါးပြီး စိတ်သစ်၊ လူသစ်နဲ့ ဘဝကို ပြန်စခဲ့ပါတယ်။ ယနေ့ဆိုရင်
ကျွန်တော် မောင်ဘိုကြီး လူ့ဘဝသက်တမ်း ခုနစ်ဆယ်တန်းဝင်လာပြီဖြစ်လို့
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်က ပရလောကသား သိုက်နန်းရှင်တွေနဲ့
ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့တာတွေ၊ အစဖော်မရလောက် ရှိနေပါပြီ။

ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ပြတ်ပေမယ့် ...

အလုပ်အားရက်တစ်ရက် ကုန်ကြမ်းလိုလိုဒိုင်ယာရီအဟောင်းတွေ ပြန်
လှန်လှောရင်း ၁၉၆၃ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလဆန်း ရောက်တဲ့အခါ သွားခနဲ
ပေါ်လာတာကတော့ ...

ထီးသုံးနှုန်းသုံး လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့ စကားဝါပန်းခြောက်လေးနှစ်ပွင့်
ဖြစ်နေလို့ ဒီဇာတ်လမ်း ရေးသားတင်ဆက်လိုက်ရခြင်းပါ။

စာကြွင်း

၂၀၀၃ - ခုနှစ်၊ စာရေးသူ ကျွန်တော် မောင်ဘိုကြီး ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ရန်
သင်္ကြန်ကာလမှာ သူရဲသမိန်ရွာကို ရောက်ဖြစ်ပါတယ်။ အညာစုရွာအလွန်
ညောင်ခြေထောက်ကျွန်းကို တွေ့ခိုက်ပြီးတဲ့အခါ မြင်တွေ့ရတဲ့ ပေါင်းလောင်း
တောင်ကြီးဟာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးအလား သစ်လွင်တဲ့ စေတီပုထိုးတွေနဲ့
သာသနာရောင်ဝါထွန်းလင်းနေပါတယ်။

လက်ညှိုးထိုးမလွဲ မြို့ပျက်၊ ငုတ်တိုစေတီ၊ ပုထိုး၊ ဆင်းတုတော်တွေကို
ပြုပြင်တဲ့ နယ်မြေစံနဲ့ ရန်ကုန်ရောက် ပေါင်းလောင်းအသင်းသူအသင်းသား
တွေရဲ့ဘာသာ၊ သာသနာအပေါ် သက်ဝင်ယုံကြည်မှု ကုသိုလ်ဒါနတွေပါပဲ။

➤ ရှစ်ခွင်ကျော် (ဟောင်တော်သီ)

လဝန်းလေးနဲ့ တူတယ် မေ့ကိုလားကွယ်

တက္ကသိုလ် အပန်းငယ်

“အောင်သပြေ” ခြံကလေးသည် ရန်ကုန် - မန္တလေး အမြန်လမ်းမကြီး နံဘေးတွင် ရှိသည်။ လှည်းကူးမြို့အဝင် ကျွန်းကလေးကျေးရွာနှင့် တစ်မိုင် မျှဝေး၏။ အောင်သပြေဆိုသည့်အတိုင်း သပြေပန်းပင်များ၏ အလယ်တွင် ၁၀ x ၁၅ ပေ ယှဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံး ဆောက်ထား၏။

“အောင်သပြေ” ခြံအတွင်းရှိ နေအိမ်တွင် ညစဉ်လိုလို တေးသီချင်းများ ကြားနေရသည်။ အင်းစိန်၊ ထောက်ကြံ့နှင့် လှည်းကူးမြို့မှ ဂီတဝါသနာရှင်များ လာရောက်စားကျက်ချရာ နေရာဖြစ်၏။ ဂီတဝါသနာရှင်များက ဆိုကြ၊ တီးကြ နှင့် ည (၈:၀၀) နာရီအချိန်မှ လူစုခွဲကြသည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်မှာ ကိုခင်လတ် ဖြစ်ပြီး အဆိုပညာကို အတော်ပင် ဝါသနာပါ၏။ သီချင်းမဆိုရလျှင် အိပ် မပျော်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဆို၊ က၊ ရေး၊ တီး ပြိုင်ပွဲကျင်းပချိန်ဆိုလျှင် ကိုခင်လတ်တစ်ယောက် ဂီတပိုးထသည်။ အတီးသမားခေါ်ပြီး နေ့စဉ် သီချင်းတိုက်သည်။ ပြီးလျှင်

မြိုင်ပွဲတွင် အဆိုဘာသာရပ်၌ ဝင်ပြိုင်၏။ ဆုရရှိခဲ့သည့်အခါလည်း ရှိပါသည်။ နေပြည်တော်၌ ကျင်းပသော ဆိုး၊ က၊ ရေး၊ တီး ပြိုင်ပွဲအဆင့်ထိတော့မရောက်။ တိုင်းအဆင့်တွင် ပြတ်ကျကျန်ခဲ့သည်။

ကိုခင်လတ်မှာ ဂီတဝါသနာပါသော်လည်း ပုတီးကိုအမြဲစိပ်၍ ဘုရား စာရေးကို ကြည်ညိုသူ ဖြစ်သည်။ အချို့က “ဘိုးတော်” ဟုပင် တလေးတစား ခေါ်ကြ၏။ ဘိုးတော်ကလည်း ဆေးကုသခြင်းနှင့် ယတြာချေခြင်းလုပ်ငန်းများ ကိုဆောင်ရွက်ပေးတတ်သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ဆေးကုသသည့်ပညာကို ဝါသနာပါသဖြင့် အဘိဓမ္မာတောင်သာအဖွဲ့တွင် သင်တန်းတက်ပြီး ဆရာဖြစ် လက်မှတ်ရထားသူ ဖြစ်သည်။ သမထနှင့် စရက စွမ်းအားပေါင်း စပ်လိုက် သောအခါ အောင်မြင်မှုမှာ ပို၍ ပို၍ ဖြစ်လာသည်။

ကိုခင်လတ်၏ ဆရာဖြစ်သူမှာ ဘိုးတော်လှမြင့် ဖြစ်သည်။ ဘိုးတော် လှမြင့်မှာလည်း ဓဇေယျမဟုတ်၊ သားအိမ်ကင်ဆာနှင့် နို့ကင်ဆာရောဂါများ တို့ယူပစ်သလိုပျောက်အောင်ကုနိုင်သည်။ သူလက်ကိုင်ထားသည့်ဆေးမှာ “ဆေးသားတော်ကြီး” ဖြစ်၏။ “ဆေးသားတော်ကြီး” မှာ နှစ်ပေ အရှည်ရှိပြီး လုံးပတ် သုံးလက်မရှိသော သစ်ကိုင်းဆေးတောင့်ကြီး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ဓာတ်ဆေးများနှင့်လည်း ကူညီကုသပေး၏။

“အောင်သပြေ” ခြံနှင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကြားတွင် မော်တော်ကား ဝပ်ရှော့တစ်စု ရှိသည်။ ပေလေးဆယ်ခြောက်ဆယ်ခြံကို ဂိုဒေါင်သဖွယ် ခြံပြည့်ဆောက်ထား၏။ အိမ်သားများက ထပ်မံတွင်နေကြပြီး အောက်ထပ် တွင် ကားများကို ပြင်သည်။ ရန်ကုန် - လှည်းကူး၊ အင်းစိန် - လှည်းကူးနှင့် ဘုရင့်နောင် - လှည်းကူးလှိုင်းကားများကို အဓိကထား၍ ပြင်ရသည်။ အချို့ကားများကို ရက်ခြား၍ ပုံမှန်ပြင်ပေးရသည်။ အချို့ကားများကိုတော့ လပေးစနစ်နဲ့ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ခြံမှာလည်း ၄၀ x ၆၀ ပေ အကျယ်အဝန်းရှိပြီး ပန်းပင် များကို စိုက်ပျိုးထားသဖြင့် “ပန်းမြိုင်လယ်” ခြံဟု အမည်ပေးထားသည်။ “ပန်းမြိုင်လယ်” ခြံတွင် ၁၀ ပေ ပတ်လည်သွပ်မိုးယှဉ်ကာ အိမ်လေးတစ်လုံး

သာဆောက်လုပ်ထားပြီး ရုံးဖွင့်ရက်များတွင် ထိုအိမ်လေး၌ ညအိပ်ရသည်။
ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်ပါက ရန်ကုန်သို့ ပြန်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း အနုပညာသမားဖြစ်သဖြင့် ကိုခင်လတ်နှင့်
အပေါင်းအသင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ညတိုင်း "အောင်သပြေ" ခြံသို့ ရောက်ခဲ့သည်။
ကိုခင်လတ်၏ ဆရာဖြစ်သူ ဘိုးတော်လှမြင့်နှင့်ပါ ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်သည်။
ဘိုးတော်လှမြင့်သည် တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ်မျှ ရောက်လာတတ်သည်။
တစ်နေ့ညအချိန် သီချင်းဆိုနေချိန်တွင် လူတစ်ယောက် ခြံထဲသို့ အပြေး
အလွှားဝင်လာပြီး ...

အဲဒီအိမ်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၇)နှစ်ခန့်က အိပ်ကဲခြံပိုင်ရှင်က
စွဲဆဲမီးပြီး တွေ့ရတာ။ ထဲမှာတော့ နေထိုင်နေတာ။ သူ့ရဲ့ မိသားစုတ
ယေသေချာချာ အချစ်အသက် အေးအေးတော့ မတွေ့ရတာပေါ့။
တစ္ဆေသက်က ရင်ဆာပြီး ကြမ်းတမ်းလာတဲ့ သတော့ရှိတယ်။
သူ့မှာ နေရာရသင့်တော်တဲ့ နေရာအစားပေးရမယ်။ ခြံရဲ့
နောက်တစ်ဆယ်တွင်းတွေထဲမှာ ထုတ္တံပြင်တွေ တွေ့ထား
တယ်။ အဲဒီနေရာကို မနက်ဖြန်ညကျရင် ပြောင်းပေး
ရမိမယ် ...

"ဘိုးတော် - ဘိုးတော် ရှိလား"

"ဟ - ဦးလှိုင်ထွေး ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ကိုခင်လတ်က ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဝင်လာသူ ဦးလှိုင်ထွေးကို ဆီးကြို
မေးလိုက်၏။ ဦးလှိုင်ထွေးဆိုသူမှာ ကျွန်းကလေးရွာတွင် သပြေပန်းများ
စိုက်ပျိုးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလှိုင်ထွေးက ...

"ဆရာရယ် ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု
အတော်ကို စိတ်ညစ်နေရတယ်"

"ဘာများ ကူညီရမှာလဲ - ဦးလှိုင်ထွေးရဲ့"

ဦးလှိုင်ထွေးက နဖူးမှ ရွေးများကို သုတ်ပြီး ...

"ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲမှာ အကျီကျွတ်ခေါင်းတုံးနှင့် သရဲတစ်ကောင်
ရှိတယ်။ ဟိုတုန်းထဲက ခဏခဏ တွေ့နေကြပါ။ ဒါပေမဲ့ - ကျွန်တော်တို့
မကြောက်ကြပါဘူး။ အခုတော့ နည်းနည်းသောင်းကျန်းလာတယ် ဆရာ"

ဦးလှိုင်ထွေးက စကားကိုရပ်ထားစဉ် ကိုခင်လတ်က ...

"ဘယ်လိုသောင်းကျန်းနေတာလဲ"

"အိမ်ထဲရံကိုလည်း ခေါက်တယ်၊ ပြီးတော့ - သပြေပင်တွေကိုလည်း
ဖျက်ဆီးပစ်တယ်"

"ခင်ဗျားတို့ ဆွမ်းကျွေးပြီး အမျှအတန်း ပေးဝေလိုက်ပါလား"

"မရဘူး - ဆရာ၊ ကထိန်တုန်းက တစ်ခါ၊ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ပြီးတော့
တစ်ခါ၊ အိမ်ကို ဘုန်းကြီးတွေပင့်ပြီး ပရိတ်ရွတ်တာလည်း ပျောက်မသွားဘူး၊
ရှိနေတုန်းပဲ"

ကိုခင်လတ်က ခေတ္တတွေဝေသွားပြီး စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ နောက်
တော့ ...

"ကျွန်တော့် ဆရာကြီး သန်ဘက်ခါလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင်
လာခဲ့မယ်လေ"

"ကျေးဇူးပါပဲ - ဆရာရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဆရာ
ကိုပဲ အားကိုးပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်"

ဟုပြောပြီး အောင်သပြေခံအတွင်းက ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က စပ်စုစုဖြင့် ...

“အဆိုတော်ကြီးက မကယ်နိုင်ဘူးလား။ ဆရာကောင်း တပည့် ပန်းကောင်း ပန်ဆိုတာ ရှိတယ်လေ။ ဆရာ ဦးလှသန်းက ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ။ ခင်ဗျားကလည်း ဘိုးတော်လို့ နာမည်ရနေပြီလေ။ တစ်ခါ လောက်တော့ စမ်းကြည့်လိုက်ပါလား။ အစွမ်းအစ သိရတာပေါ့”

ကျွန်တော်က သွေးတိုးစမ်း၍ မြှောက်ပေးလိုက်၏။ ကိုခင်လတ်က မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် ...

“ကျွန်တော့်မှာ အတွေ့အကြုံမရှိသေးဘူး ဆရာပန်ရဲ့။ ဆရာကြီးဆီက ပညာယူရဦးမယ်။ ဆရာပန်လည်း အတွေ့အကြုံရအောင် ဆရာကြီးလာရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ကျွန်တော်က ငိုချင်ရဲလက်တို့ ဆိုသလို တစ္ဆေသရဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေ့ချင်မြင်ချင် သိချင်နေတာမို့ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ...

“လိုက်ရတာပေါ့ဗျာ - ကျုပ်က ဝါသနာကို ပါတာဗျ”

ဂီတဘက်တော်သားများက သည်တော့မှ ပြုံး၍ အသက်ဝင်လာကြပြီး နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားကြသည်။

ဆရာကြီး ဦးလှမြင့် ရောက်လာသောအခါ ကိုခင်လတ်က ဦးဆောင်ပြီး ဦးလှိုင်ထွေး၏ သပြေခံသို့ သွားကြသည်။ သပြေခံသည် ရန်ကုန် - မန္တလေး လမ်းမကြီးမှ တစ်မိုင်ကျော်မျှဝေးသည်။ ကျွန်းကလေးရွာ၏ မြောက်ဘက် ယွန်းယွန်းတွင် ရှိ၏။ အချိန်ကား ညနေစောင်းနေပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ရောက် သွားသောအခါ ဦးလှိုင်ထွေးက အပြေးအလွှားလာရောက်ကြိုဆိုပြီး အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင် နေရာချပေးထားသည်။

သပြေခံမှာ တစ်ဧကကျော်ရှိပြီး ခြံတွင် ၁၀ပေ ပတ်လည် သွပ်မိုး ဝါးထရံကာ အိမ်လေးတစ်လုံး ဆောက်ထား၏။ မိသားစုလေးဦးရှိသည်။ ဇနီးသည်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်သည် ခြံလုပ်ငန်းကို ဝိုင်းကူပေးရင်း ကျောင်း သားများက ကျောင်းတက်စာသင်ကြသည်။ သပြေပင်များကို အတန်းလိုက် စိုက်ပျိုးထားပြီး နေ့စဉ် သပြေညွန့် ခူးရောင်းရသဖြင့် တစ်နေ့ ပျမ်းမျှဝင်ငွေ ကျပ် ကျပ်တစ်ထောင်ကျော်ရသည်။ ပန်းများ သွားပို့စရာမလိုဘဲ ဘုရားများ တွင် ပန်းရောင်းသူများက နေ့စဉ် ခြံအထိ လာရောက်ဝယ်ယူကြသည်။

ဦးလှိုင်ထွေးမှာ စာရင်းရုံးမှ ရုံးဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး ပင်စင်မယူခင် ထိုခြံလေး ကို ဝယ်ယူထားပြီး ကြိုတင်၍ သပြေပင်များ စိုက်ပျိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ပင်စင်ယူပြီးချိန်တွင် သပြေပင်များမှာ ခူးခွတ်၍ ရေမြီဖြစ်သဖြင့် မိသားစုပါ ထိုခြံသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြံထောင့်တစ်နေရာတွင် တညင်းပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိပြီး အိမ်၏နောက်ဘက်တွင် ကျွဲကောသီးပင်တစ်ပင် စိုက်ထားသည်။ တညင်းပင်ကြီးမှာ အမှိုက်များအဖြစ် အရွက်များ ကြွေသဖြင့် အောက်ခြေမှစ၍ မကြာမီကပင် ခုတ်လှဲပစ်လိုက်သည်။

ဆရာဦးလှမြင့်သည် အိမ်နှင့်ခြံကို လေ့လာပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှဆင်း၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အာနာပါန နုဿတိ ဘာဝနာဆယ်မိနစ်ခန့် ပွားများလိုက်၏။ ထိုအချိန် တွင် ...

ထို့ - ထို့ - ထို့ - ထို့ - ဆိုသော တံတွေးထွေးသံကြီးကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရသည်။ စိတ်မလုံသော ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အနည်းငယ် ထိတ် လန့်မိကြသည်။

“အိမ်နောက်ဖေးက ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံပဲ”

“ဟုတ်မယ် - နည်းတဲ့အသံကြီး မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ အိမ် နောက်ဖေးသို့ သွားကြည့်သည်။ ဘာမျှ မတွေ့။ အိမ်ကို ပတ်ကြည့်သော် လည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မသက်စရာမတွေ့ပါ။ ဆရာ ဦးလှမြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ...

“ခုန အသံတစ်ခု ကြားလိုက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - လိုက်ကြည့်တော့လည်း ဘာမျှမတွေ့ဘူး”

ကိုခင်လတ်က ဦးအောင် ပြောလိုက်၏။ ဆရာကြီး ဦးလှမြင့်က ...

“ကဲ - ဦးလှိုင်ထွေး ခဏလာပါဦး”

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ ဦးလှိုင်ထွေးက ဆရာ ဦးလှမြင့်ရှေ့တွင် တရံတသေ
ရပ်၍ နေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ တညင်းပင်ကြီးကို ခုတ်ပစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အရွက်တွေက အရမ်းကြွေပြီး အမှိုက်အဖြစ် သပြေပင်
ပေါ်ကို ကျလို့ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်ကပဲ အမြဲအထိ ခုတ်ပစ်လိုက်တယ်”

ဆရာကြီး ဦးလှမြင့်က ခေတ္တစဉ်းစားပြီးနောက် ...

“သူနုနုရာကို ခင်ဗျားတို့က ဖယ်ပစ်လိုက်တာကိုး၊ သူက စိတ်ဆိုးပြီး
လုပ်တာဖြစ်မှာပေါ့၊ ရပါတယ် - ဆရာ၊ နေရာအစား ရှာပေးလိုက်မယ်။
နက်ဖြန်ညကျရင် တညင်းပင်အဝတ်မှာ အမဲသား ၅၀သားလောက် တင်ထား
ပါ ဆရာ - နေရာရွှေပေးမယ်”

ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ည ၉:၀၀နာရီ ထိုးနေပေပြီ။
ဆရာကြီး ဦးလှမြင့်က ဘုရားဝတ်ပြုပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ
ကို ...

“အဲဒီအိမ်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၇)နှစ်လောက်က ပိုင်တဲ့မြိုင်ရှင်က စွဲလမ်းပြီး
မကျွတ်ဘဲ တစ္ဆေဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့မိသားစုက သေသေချာချာ အမျှအတန်း
မပေးဝေတော့ မကျွတ်ဘူးပေါ့၊ တစ္ဆေသက်က ရင့်လာပြီး ကြမ်းတမ်းလာ
တဲ့သဘောရှိတယ်။ သူ့မှာ နေရာရာဘုံမရှိတော့လို့ နေရာအစားပေးရမယ်။
မြိုင်နောက်ဘက်လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ ကုက္ကိုပင်တွေ တွေ့ထားတယ်။ အဲဒီ
နေရာကို မနက်ဖြန်ညကျရင် ပြောင်းပေးရလိမ့်မယ်”

နောက်တစ်နေ့ ညနေ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဦးလှိုင်
ထွေးမြို့သို့ရောက်ခဲ့သည်။ ဦးလှိုင်ထွေးက မီးကြီးပြီး အမဲသားတင်ထားသော
သစ်ပင်ဝတ်တို့အား ပြသည်။ ဆရာကြီးက တညင်းကိုင်၊ ဟောင်းတစ်ကိုင်၊
ကို တစ်ပေအရှည်မျှ ချိုးယူပြီး အမဲသားကို တို့ထားလိုက်သည်။ နှုတ်မှ
တဖွဖွ ရေရွတ်ပြီး အမဲသားကို ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထုပ်ပိုးပြီး စပါးပင်
များရှိရာ လယ်ကွင်းပြင်များသို့ သွက်လက်စွာ ထွက်လာကြပါသည်။
ကျွန်တော်က ဗဟုသုတရမည်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ဝင်စားစိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

မြုံနှင့် တစ်မိုင်ကျော်မျှဝေးသော လယ်ကွင်းပြင်သို့ ရောက်လာသော
အခါ ကုက္ကိုပင်နှစ်ပင်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ပင်က နှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည် ဖြစ်
ပြီး တစ်ပင်မှာ သုံးနှစ်ခန့်သာ ရှိပြီးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးသည် ပထမ
ဦးစွာ ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ် မော့ကြည့်ပြီး ပါလာသော အကိုင်နှင့် အမဲသားကို
သစ်ပင်ခွကြားပေါ်တွင် တင်ထားရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

ဦးလှိုင်ထွေးက သွက်လက်စွာ သစ်ပင်ပေါ်တက်သွားပြီး ကိုင်းကြီးနှစ်ခု
၏ ခွကြားတွင် ယူလာသော အမဲသားနှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို တင်ထား
လိုက်၏။ ဦးလှိုင်ထွေးက ဆရာကြီး ဦးလှမြင့်အား လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်
နေရာ ဆရာကြီး ဦးလှမြင့်က ...

“အဲဒီအမဲသားနှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ပြန်ယူလာခဲ့ပြီး ဦးလှိုင်ထွေး
ဆင်းလာခဲ့တော့”

ဦးလှိုင်ထွေးက တအံ့တဩ နားမလည်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေ
၏။ ကိုခင်လတ်က အရိပ်အခြေ နားလည်သဘောပေါက်သွားပုံရပြီး ပြုံးနေ
၏။ ကျွန်တော်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သစ်ပင်ပေါ်မှာ ပိုင်ရှင်ရှိနေတယ်။ သူ့ကို ပေးမနေဘူး၊ မောင်းချနေ
တယ်”

ဆရာကြီး ဦးလှမြင့် ပြောပြမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွား၏။
ကိုခင်လတ်က ...

“ပိုင်ရှင်ရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“တစ်နေရာရာ သွားထားရမှာပေါ့။ ဟိုဘက်မှာ ကုက္ကိုပင်လေးတစ်ပင် ရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နှစ်ဇာလုံခန့်အကွာတွင် ရှိသော ကုက္ကိုပင်ဆီသို့ ရောက်လာ၏။ ဆရာကြီး ဦးလှမြင့်က စေတ္တမျှဘုရားကို အာရုံပြုပြီးနောက် ရဲဝံ့စွာပင် ...

“ကဲ - ဦးလှိုင်ထွေး၊ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ကိုင်းကြားထဲမှာ ထားခဲ့တော့”

ဦးလှိုင်ထွေး လျင်မြန်စွာတက်ပြီး အမဲသားနှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ကုက္ကိုပင်လေး သစ်ကိုင်းခွံခြားတွင်ထား၍ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဦးလှိုင်ထွေး အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာကြီးဦးလှမြင့်က အားလုံးကို မေတ္တာပေးပို့ပြီး ...

“ကဲ - နေဇွဲ - နေရာရပြီ။ မင်း နေခဲ့ပေတော့၊ ခြံကိုလည်း လာမနှောင့် ယုက်နဲ့တော့၊ ခြံနဲ့ မင်းနဲ့လည်း ဘာမျှ မပတ်သက်တော့ဘူး”

ဆရာကြီး ဦးလှမြင့်သည် သစ်ပင်ကိုကိုင်၍ တစ်စုံတစ်ခု ရွတ်ဖတ်ပြီးနောက် လှည့်၍ထွက်သွားတော့၏။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ သူ့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာကြပြီး ကျွန်တော်တို့ မေးချင်သော စကားတစ်လုံးကို ကြိုတင်သိထားသည့်အလား ...

“အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါပြီ၊ နေစရာ အစားရသွားပြီပေါ့”

ဦးလှိုင်ဘွား၏ သပြေခြံကြီးမှာလည်း အေးချမ်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မှောင်မိုက်သော ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန် ဖြစ်သည်။

“လဝန်းလေးနဲ့ တူတယ် မေ့ကိုလားကွယ်၊ အသည်းထဲ စွဲနေပါသတဲ့ သူညာတယ်”

သီချင်းသံကလေးသည် ပျံ့လွင့်လာ၏။ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်တတ်သေး။ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို သံသိမဲမဲ ဖတ်နေ၏။ သီချင်းသံသည် ကိုခင်လတ်တို့ နေအိမ်မှ လာသည်ဟု ထင်မိခဲ့သည်။ မကြာခင် ကိုခင်လတ် အိမ်ကို ရောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ - ကိုခင်လတ်၊ သီချင်း နားထောင်ဖို့ လာခေါ်တာလား”

ကိုခင်လတ်က အိမ်ထဲသို့ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဆရာပန်တို့အိမ်မှာ မိန်းကလေးအဆိုတော်တွေ ရောက်သလားလို့”

“ဘယ်ကလာ ရှိရမှာလဲ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပါဗျာ”

“ခုနက မိန်းကလေးတစ်ယောက် သီချင်းဆိုသံ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဆရာပန်တို့အိမ်က ဆိုနေတာ အောက်မေ့လို့”

“ဟုတ်တယ် - ကျုပ်လည်း ကြားလိုက်တယ်။ မောင်ရင်တို့အိမ်ကပဲ ထင်လို့”

ကိုခင်လတ်က ဘဝင်မကျဘဲ အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးမှ ...

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြားရတယ်ဆိုတော့ အလယ်အိမ်ကားဝပ်ရှေ့ကလာတဲ့ အသံဖြစ်မလား မသိဘူး”

“ဟုတ်မယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အိမ်ကထွက်လာပြီး ကားဝပ်ရှေ့ဆီ လျှောက်လာကြ၏။ ကားဝပ်ရှေ့မှာ မီးများ ဝိတ်ထားပြီး မှောင်မည်းနေပြီဖြစ်သည့် ဝပ်ရှေ့ရှေ့တွင် ဟိုင်းလပ်ကားတစ်စီးသာ ရပ်ထားသည်။ ပြုပြင်နေဆဲ ယဉ်ဖြစ်နိုင်သည်။

“သူတို့လည်း အိပ်နေပြီ၊ ဘယ်ကလာတဲ့ အသံလည်း မသိဘူး”

ကိုခင်လတ်က မကြမချမ်း ဖြစ်နေ၏။

“ခင်ဗျားက ဘိုးတော်ပဲ၊ အကြားအမြင်လေး ဘာလေး မရဘူးလား”

“ဆရာပန်ကလည်း အရေးထဲ လာနောက်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ရယ်မောပြီး လမ်းခွဲ၍ ကိုယ်စီ အိမ်ပြန်လာကြသည်။ အတွေးကိုယ်စီနှင့်ပေါ့။

“လဝန်းလေးနဲ့ တူတယ် မေ့ကိုလားကွယ်၊ အသည်းထဲစွဲနေပါသတဲ့ သူညာတယ်”

ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်တိုင်းတွင် သီချင်းဆိုသံကို သုံးညဆက်တိုက် ကြားနေရသည်။ အဆိုတော်ကို ရှာမတွေ့ပါ။ လေးရက်မြောက်ညနေတွင် ဆရာကြီး ဦးလှမြင့်သည် ကိုခင်လတ်၏ အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရောက် မဆွေပင် ကိုခင်လတ်က သီချင်းသံအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ဆရာကြီး ဦးလှမြင့်က အိမ်ရှေ့ခြံထဲသို့ထွက်၍ လမ်းလျှောက်နေ၏။ အလင်းထူသည် တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အမှောင်ထုကြီးစိုးခါစ အခါ သမယဖြစ်၏။ ဆရာကြီး ဦးလှမြင့်သည် ဝပ်ရှောဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့် ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကိုခင်လတ်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး...

“ဟိုမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တိုင်းလတ်ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ တွေ့လား...”

ကိုခင်လတ်က လှမ်းကြည့်ပြီး...

“မတွေ့ပါဘူး - ဆရာ၊ ဘယ်မှာလဲ”

“အေး - သီချင်းဆိုသောသူ ဖြစ်နိုင်တယ်။ လာ - ဝပ်ရှောဘက်ကို သွားရ အောင်”

ပြောပြီး ကားဝပ်ရှောဘက်သို့ လျှောက်သွား၏။ ဝပ်ရှောဆရာသည် ကားဘော်ဒီကို ထုရိုက်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆရာကြီးကို တွေ့လိုက် သဖြင့် အိမ်မှ ထွက်လာ၏။ ကားနားဆီသို့ ရောက်လာသောအခါ ဆရာကြီး က...

“ဒီကားပျက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကြာပါပြီ - ဆရာကြီး၊ ခဏခဏ ပျက်ပြီး ဒီကိုရောက်ရောက်လာတာ ပဲ”

ဝပ်ရှောဆရာကလည်း ကိုခင်လတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီး ဦးလှမြင့် ကို သိနေသဖြင့် ရိုရိုသေသေ ပြန်ပြောလာပါသည်။ သူက ဆက်ပြီး...

“ကားပိုင်ရှင်က ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပါ။ ဒီကားဝယ်ပြီးကတည်းက ခဏခဏ ပျက်နေလို့ ပြန်ရောင်းတော့လည်း မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကားကို ဘယ်လောက်ပဲကောင်းအောင်ပြင်ထားပြင်ထား၊ မကြာဘူးပျက်သွားတာပဲ။ ကားအင်ဂျင် လဲထားတာလည်း မကြာသေးဘူး”

အတန်ငယ်တွေ့ပြီးမှ ဆရာကြီးက မေးခွန်းထုတ်လာသည်။

“ဒီကားရာဇဝင်ကိုရော သိထားလား။ ဥပမာ့စာက ကားတိုက်တာတို့၊ မှောက်တာတို့ပေါ့”

“ဖြစ်ဖူးတယ် - ဆရာကြီး၊ ဒီကားက အရင်တုန်းက ဆင်မလိုက် အဝေး ပြေးဂိတ်ကနေ ပဲခူးကိုပြေးတဲ့ ကားပါ။ တစ်နေ့ ပဲခူးဘုရားကြီးဘက်မှာ အလှူတစ်ခုရှိလို့ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ငှားသွားဖူးတယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ အချိန်မမီ မှာစီးလို့ ကားကို အမြန်မောင်းပေးရာက အင်းတကော်အလွန်မှာ ကား မှောက်သွားတယ်လေ။ ကားနောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ တီးဝိုင်းဆရာတွေက မသေဘူး။ ဆေးရုံရောက်သွားကြတယ်။ ကားရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ အဆို တော် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ဒရိုင်ဘာတို့ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားကြ တယ်”

ဝပ်ရှောဆရာက ခေတ္တနားပြီး...

“အဲဒီကားကို အားလုံးပြန်ပြင်ပြီးနောက် ကုန်တင်ကားပဲ လုပ်တော့ တယ်။ လိုင်းမဝင်တော့ပါဘူး။ ကားကို ဘယ်လောက်ကောင်းအောင် ပြင် ထား ပြင်ထား၊ ခဏခဏပျက်တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ပျက်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ပိုင်ရှင်လည်း စိတ်ညစ်နေပြီ။ ကားကို ကျုပ်ဆီမှာပဲ ထိုးထားတော့တာပဲ။ ဒါနဲ့ - ဆရာကြီးက ဘာကြောင့်မေးရတာတုံး”

ကားသမားအမေးကို ဆရာကြီးက မဖြေ၊ တုံ့ကိုဘာဝေ လုပ်နေ၏။ နောက်မှ ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားပြီးမှ...

“အဲဒီအဆိုတော် အမျိုးသမီးက မကျွတ်လွတ်သေးဘဲ ကားထဲမှာ ရှိနေ တုန်းပဲ”

“ဗျာ”

အားလုံးက အံ့အားသင့်သွား၏။ ဆရာကြီးက မထူးဆန်းသလိုနှင့် ကားကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးနောက် ...

“ည-ည သီချင်းဆိုနေတာ အဲဒီအဆိုတော်ပဲ။ ကိုခင်လတ် မင်းဆီခေါ်ထားလိုက်ပါလား။ ဝါသနာချင်းတူတာမို့လေ”

“မ-မလုပ်ပါနဲ့- ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို နောက်ယှက်နေပါဦးမယ်”

“မင်းဘိုးတော်တစ်ဝိုင်းဖြစ်နေပြီပဲ ကြောက်သလား”

“မကြောက်ပါဘူး- ဆရာရယ်။ သူ့ခမျာ သနားပါတယ်။ နေရာလေးဘာလေး ရှာပေးလိုက်ပါလား”

ကိုခင်လတ်က ဝပ်ရှောဆရာကိုယ်စားတောင်းပန်ပေးလိုက်၏။ ဆရာကြီးက နက်ဖြန်နံနက်တွင် လုပ်ပေးမည်ဟုပြောပြီး ကိုခင်လတ်တို့ နေအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဆရာကြီးက ရေဖန်ခွက်တစ်ခွက်ထဲတွင် သပြေညွန့်တစ်ညွန့်ထည့်ပြီး ကားဆီသို့ သွားသည်။ ကားခေါင်းထဲတွင် ထိုင်ပြီး နောက်ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပရိတ်ရေးများကို သပြေခက်နှင့်တို့ပြီး ကားတစ်စီးလုံးကို ပက်ဖျန်းပေးလိုက်သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုညကစ၍ သီချင်းဆိုသံ လုံးဝမကြားရတော့။ ကားမှာလည်း စက်သံကောင်းသွားပြီး လမ်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွား၏။

မော်တော်ကားမှာ ကားကောင်းပကတိ ဖြစ်သွား၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှပင် စက်ချိုယွင်းမှု မရှိတော့။ ပဲခူး - ရန်ကုန်လိုင်းကားအဖြစ် ပြန်လည်၍ ပြေးဆွဲနေပြီဖြစ်၏။ ဝပ်ရှောဆရာက ဆရာကြီးဦးလှမြင့်ကို ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေလည်း အားလုံးဝမ်းသာနေကြသည်။

သို့သော် - သို့သော် - ဝမ်းသာမှုမှာ မကြာလိုက်ပါ။

ကိုခင်လတ်တို့အောင်သပြေခွံအဝတွင် ပိတောက်ပင်တစ်ပင်ရှိသည်။ ပိတောက်ပင်ပျိုသည် ဖူးဖွင့်ခါစ ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး ဦးလှမြင့်ကလည်း ဤပိတောက်ပင်ပျိုကို သဘောကြနေမိသည်။ ဆရာကြီး ရောက်လာတိုင်း ပိတောက်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နေကြဖြစ်သည်။

ညတစ်ညတွင် ထိုပိတောက်ပင်ကြီးဆီမှ တေးဆိုသံကို ထင်ထင်ရှားရှား ကြားလိုက်ကြသည်။ ကြားလိုက်ရသည့် သီချင်းသံကတော့ ...

“လဝန်းလေးနဲ့ တူတယ် မေ့ကိုလားကွယ် x x x အသည်းထဲစွဲနေပါသတဲ့ သူညာတယ်” တဲ့။

➤ တက္ကသိုလ်အပန်ငယ်

- ကြက်ချင်းခွပ်ခြင်း၊ ကရန်မြူးထူးခြင်း၊ ကျွမ်းချင်းတို့ကို မြင်မက်ကမကောင်း။
- ကိုယ်ခန္ဓာပုပ်ခြင်း၊ ကိုယ်အမွှေးရှည်ခြင်း၊ ကိုယ်ရောင်တောက်ပခြင်း၊ မြင်မက်ကတန်ခိုးကြီးအံ့။
- ကိုယ်ပေါ်သို့ လောက်တက်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်ယားယံခြင်းမက်ကဥစ္စာရအံ့။
- ခံတွင်းက အပုပ်နံ့ထွက်သည်မက်ကယုတ်မာသောစကားကိုဆိုရအံ့။
- ခြေလက်တိုခြင်း၊ နံညင်းကတားချခြင်း၊ ချွေးထွက်၊ သွေးထွက်ခြင်း၊ မက်ကဘုန်းကြီးအံ့၊ ကျော်စော်အံ့။

ဝိညာဉ်တစ္ဆေ

သောသော

ဝိညာဉ်တစ္ဆေ

သောသောကို

ရဲပိုင်ခန့် မောင်းနှင်လာသော ဂျစ်ကားလေးက လမ်းမကြီးမှတစ်ဆင့် လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ကားရှေ့ခန်းမှာ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် လိုက်ပါလာသည့် မိုးပွင့်စံက မရောက်ဘူးသည့် ဒေသသစ်ကို ငေးမောကြည့်မိ၏။ ရေနံချေးရောင်ဝနေသော ပျဉ်ထောင်အိမ်များ၊ နှစ်ထပ် တိုက်အိမ်များ၊ သီးပင်စားပင်ပေါများလှသော မြောင်းကျယ်များက သီးသန့် နေထိုင်မှုကို ပြနေသည်။ ရဲပိုင်ခန့်က မြောင်းတစ်ခုရှေ့မှာ ကားကို ရပ်လိုက် သည်။ ခပ်ဟောင်းဟောင်းအုတ်တံတိုင်း မြစ်ညှိုးရိုးနှင့် ခပ်ဟောင်းဟောင်း လုံးချင်းတိုက်ကလေးတစ်လုံးက မိုးပွင့်စံကို ဆီးကြိုနေသည်။

“ဒီမှာနေရမှာ ဟုတ်လား - ကိုရဲ”

“အင်းလေ - ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုးရဲ”

ရဲပိုင်ခန့်က ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး မြစ်ညှိုးရိုးတံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက် သည်။

“မဆင်းသေးဘူးလား - မိုး”

ရဲပိုင်ခန့်အသံကြားမှ မိုးပွင့်စံ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ လူမနေသည်မှာ ကြာပြီထင်၏။ ခြံဝင်းတစ်လျှောက် မြက်ရိုင်းပင်များ တောထနေသည်။ အလေ့ကျ နွယ်ပင်တမျိုးစပ်ရာအမြင့်သို့ နွယ်တက်နေကြသည်မှာ တိုက်ကလေး၏ အပေါ်သို့ပင် ကျူးကျော်ရောက်ရှိနေသည်။ မိုးစိတ်ထဲ ဘာကိုမှန်းမသိ။ ဤအိမ်မှာ နေရမည်ကို ဘဝင်မကျချင်သလို၊ ဟောင်းနွမ်းနေသော တိုက်ကလေးက ခရီးပန်းလာသော မိုးကို ပို၍ စိတ်ညစ်ညူးစေသည်။

မြက်ရိုင်းပင်များကြားမှ လူသွားလမ်း သေးသေးလေးအတိုင်း ကိုရဲနောက်မှ တိုက်အိမ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ရဲပိုင်ခန့်က တိုက်အိမ်၏ သံဘာဂျာတံခါးမှာ ခတ်ထားသော သော့ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မိုးက သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်မိသည်။ ဤအိမ်မှာ အမှန်တကယ်နေရတော့မည်ပေါ့။ မိုးတို့ လင်မယား ဤနယ်မြို့ကလေးသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ပင် မပြည့်သေးချေ။ ကိုရဲတာဝန်ကျရာနေရာသို့မိုးက သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါ လိုက်ခဲ့ခြင်းဆိုက မမှား။ သီးသန့်နေထိုင်ချင်သည့် ရဲပိုင်ခန့်က မြို့ခံတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ဤတိုက်အိမ်ကို ငှားခဲ့ခြင်းပင်။ တိုက်ပိုင်ရှင်လင်မယားက သူတို့ ခန့်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရာ ရွာတွင်အနေများသဖြင့် ဤတိုက်ကို ဒီအတိုင်း သော့ခတ်ပိတ်ထားခဲ့၏။

တိုက်အိမ်ဘေးတစ်လျှောက်မှာ ကပ်ပြီနေသော ရေညှိဖတ်မည်းမည်းများကို မိုးက ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ရဲပိုင်ခန့်က သံဘာဂျာတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အတွင်းမှ သစ်သားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖွန်ထူနေသော ဖုန်နံ့က မိုးနာဝကို လာရောက်ရိုက်ခတ်၏။

“မိုး - ခိုက်ဆာပြီလား။ ပြီးမှ ကိုရဲတို့ မြို့ထဲမှာ တစ်ခုခု ထွက်စားကြတာပေါ့”

မိုးထံမှ အဖြေစကားမကြားရ။ ရဲပိုင်ခန့်က လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်နှာမကောင်းသောမိုးကို တွေ့မြင်သွားသည်။

“ကိုရဲနောက် လိုက်ခဲ့ရလို့ မိုး စိတ်ညစ်နေပြီလား။ ပြီးတော့ - ကိုရဲကို လက်ထပ်ခဲ့ရတာ မိုး နောင်တရပြီနေပြီလားဟင်”

မိုးပွင့်စံက ရဲပိုင်ခန့်ကို ခပ်နွမ်းနွမ်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ကိုရဲရယ်။ မိုး - ခရီးပန်းပြီး ခေါင်းထဲမှာ ငြီးစိစိ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ပြီးတော့ - ခိုက်ဆာ အသံထွက်တာ မိုးစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

မျှတစေခြင်းကြောင့် ပါးစပ်မှ အမြဲတမ်းထွက်ကာ ပုံပျက်ပန်းပွင့်၏။ ခပ်တူသောဆုံးနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်က အိပ်ရာခုတ်ထိုင်ရာမှာ မပိုမိုတပါး။ ခပ်တူငြိုးကျဉ်းအခန်းတွင်း မျက်နှာကျက်ထုတ်ကုန်မှာ ချည်ထားသော ဩပေါ်၌ ရွာတွဲစောင်းကျချက် ကော်ကျိုးကာ သေဆုံးနေသော နောက်ထပ်တောင်မလေးတစ်ယောက်...

“ဒီအိမ်က လူမနေဘဲ ပစ်ထားတာကြာလို့ သန့်ရှင်းမှုမရှိလို့ မိုး စိတ် မကြည်ဖြစ်နေတာပါကွာ။ မနက်ဖြန် ကိုရဲ ရုံးက တပည့်တွေကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခိုင်းပြီးရင် မိုး လန်းသွားမှာ ဟုတ်ပြီလား။ ဒီရပ်ကွက်လေးက သန့်တယ် မိုးရဲ့ ကိုယ့်ဝင်းကိုယ့်ခြံနဲ့ သီးခြားနေကြတာ”

မိုးပွင့်စံက သက်ပြင်းမောကိုသာ အသာအယာ ရှိုက်လိုက်မိသည်။ တိုက်အိမ်က သိပ်မကြီးလှသော်လည်း အတန်အသင့် ကျယ်ဝန်း၏။ ဧည့်ခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းမှလွဲ၍ ကျန်နေရာလွတ်မှန်သမျှ အိပ်ခန်းများ ဖွဲ့စည်းထားသည်မှာ များပြားလှသည်။ အနည်းဆုံး (၁၀) ခန်းထက်မနည်း ဖွဲ့စည်းကာရထားပြီး တစ်ယောက်အိပ်ခန်း၊ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းများ ဖြစ်ပုံရ၏။ အခန်းတိုင်းကို အဖွင့်အပိတ်တံခါးများ တပ်ဆင်ထားပြီး တံခါးသစ်သားပြားပေါ်တွင် အခန်း (၁)၊ အခန်း (၂) စသည်ဖြင့် နံပါတ်ပြားများ တပ်ဆင်ထားသည်။

အိမ်အတွင်းပိုင်းကို လျှောက်ကြည့်နေသော ရဲပိုင်ခန့်က သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနေသည့်မိုးပွင့်စံကို ငဲ့ကြည့်ပြီး အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မောမိသည်။ စိတ်မသန့်သလိုလို၊ ကြောက်သလိုလိုဖြစ်နေသော မိုးက ရဲပိုင်ခန့် ရယ်သံကြောင့် ရှက်စိတ်နှင့် အတူ အနည်းငယ် စိတ်ကြည်လင်သွားသည်။

“ဘာတွေ စိုးရိမ်နေတာလဲ - မိုးရယ်”

မိုးပွင့်စံက ရဲပိုင်ခန့်လက်မောင်းကို လိမ်ဆွဲပြီး မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ကိုရဲနော် - သူ မကြောက်တတ်တိုင်း”

ရဲပိုင်ခန့်က သဘောကျစွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေပြန်သည်။ မိုးက ကိုရဲဘေးမှ လိုက်ပါရင်း များပြားလှသော အခန်းများကို အံ့သြနေမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်က အခန်းတွေ အများကြီးဖွဲ့စည်းထားတာလဲ။ မိုးအတွေးများ ဝေ့ဝဲနေ၏။

“ဒီအိမ်က အရင်က တည်းခိုခန်းဖွင့်တာလေ မိုးရဲ့၊ ညအိပ်တည်းခိုခန်းပေါ့။ စားစရာတွေ ဘာတွေ မရဘူး၊ ရပ်ဝေးက ဧည့်သည်တွေ အခက်အခဲ

ဖြစ်ရင် ငွေကြေးနဲ့ ညအိပ်ရုံသက်သက်ပဲ ငှားတဲ့သဘောပေါ့။ လူနေအိမ်ကို အခန်းပြန်ဖွဲ့ထားတာဆိုတော့ တစ်ယောက်အိပ်ခန်း၊ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတွေကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ကာရံထားတာလေ”

ပဟေဠိဖြစ်နေသော မိုးပွင့်စံက ရဲပိုင်ခန့်ဆီမှ စကားသံကြောင့် စိတ်ရှင်းသွား၏။ ရဲပိုင်ခန့်က စေ့ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးချပ်များကိုဖွင့်ပြီး စူးစမ်းသည်။ မိုးသည်လည်း ရဲပိုင်ခန့်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း နံဘေးမှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေမိဆဲ။ အခန်းတွင်း၌ ခုတင်တစ်လုံး၊ ချထားသည့်မှလွဲ၍ မည်သည့်ပရိဘောဂမှ မရှိပါ။ ပြတင်းပေါက်မရှိသော အခန်းကျဉ်းများက နေ့ခင်းအလင်းရောင်အောက်မှာပင် ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေသည်။ အခန်း (၁)၊ အခန်း (၂)၊ အခန်း (၃)၊ အခန်း (၄) များကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးသော ရဲပိုင်ခန့် လက်အစုံက နံပါတ် (၅) အခန်းကို ဖွင့်ကြည့်ရန် လှမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် ...

“တီးတောင် - တီးတောင်”

ရှုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ခေါင်းလောင်းသံကို ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွားစေ၏။ ရဲပိုင်ခန့်သည်လည်း ရှုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ မည်သည့် နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ခေါင်းလောင်းသံပဲ။

“အိုး - တိုက်ရှေ့မှ လူခေါ်ဘဲလ်တပ်ထားတာ ကိုရဲ တွေ့လိုက်တယ်၊ ဘယ်သူလာပါလိမ့်”

“ဆရာ ကိုရဲတို့ စားဖို့ မန်နေဂျာကြီး ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ လာဖို့တာ”

သံဘာဂျာတံခါးရှေ့မှာ ရဲပိုင်ခန့်၏ တပည့်လေးတစ်ဦးကို စားစရာထုပ်များနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရသည်။

“အေး - ဝင်ခဲ့ကွာ ကိုထူး”

ကိုထူးက သံဘာဂျာတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာသည်။ စားချင်စဖွယ် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာပင် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ခရီးပန်းနေသော မိုးက တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာစားပြီး အအေးတူးကိုဖောက်သောက်လိုက်သည်။ ရဲပိုင်ခန့်က တိုက်အိမ်နှင့်ခြံဝင်းကို သန့်ရှင်း

ရေးပြလုပ်ရန်အတွက် အလုပ်သမားနှစ်ဦး မနက်ဖြန်လွှတ်ပေးရန် ကိုထူး ကိုမှာကြားနေသည်။ ကိုထူး ပြန်သွားပြီးနောက် ကိုရဲနှင့်မိုး နှစ်ဦးသဘောတူ အခန်းနံပါတ် (၃)ကို အိပ်ခန်းအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ပါလာသော ပစ္စည်းများ ထားသိုနေရာချပြီး ထိုနေ့ညက ခရီးပန်းနေသော မိုးပွင့်စံက နှစ်မြိုက်စွာပင် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

အချိန်ကား ... ညတစ်နာရီ ဝန်းကျင်ခန့်။

“ဒေါက်ဒေါက် - ဒေါက်ဒေါက်”

အိပ်ပျော်တစ်ဝက် နီးတစ်ဝက်ဖြစ်နေသော မိုးပွင့်စံ၏ နားစည်အတွင်း သို့ တံခါးခေါက်သံ တိုးတိုးလေးက ဝင်ရောက်လာသည်။ မိုးတို့လင်မယား ဤတိုက်အိမ်တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ငါးရက်ခန့်ရှိပြီး ခြံဝင်းနှင့် တိုက်အိမ် အတွင်းပိုင်းနေရာတချို့ကို သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပြီး မိုးစိတ်အစဉ်ကြည်လင် သွား၏။ လူမနေသည့် များပြားလှသော အခန်းလွတ်များကိုတော့ သန့်ရှင်း ရေး မလုပ်ဖြစ်တော့ဘဲ ဤအတိုင်းပင် စေ့ပိတ်ထားလိုက်သည်။ မိုးတို့က ဧည့်သည်တွေပဲ။ ခေတ္တနေထိုင်သည့်အခိုက် ကိုယ် အသုံးပြုမည့်နေရာ လောက်ကိုသာ သန့်ရှင်းရေး သေချာပြုလုပ်ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်ဒေါက် - ဒေါက်ဒေါက်”

ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသော တံခါးခေါက်သံ ခပ်တိုးတိုး။ မိုးတို့ အခန်းကို ခေါက်နေသည့် တံခါးခေါက်သံများလား။ အိပ်ချင်မိုးတဝါးဖြစ်နေသော မိုးပွင့်စံက မျက်စိကျယ်သွားပြီး သေချာနားစိုက်ထောင်သည်။ ထိုအခိုက် မှာပင် စကားပြောသံများကို စတင်ကြားလိုက်ရ၏။ မပီပီးတဝါး စကားပြော သံများ။ မိုးက သေချာနားစိုက်ထောင်သော်လည်း မသဲကွဲ။ အချင်းချင်း စကားများနေကြသလို ဂူးဂူးဝါးဝါးအသံများ။

ထိုအသံများသည် အခန်း (၁) ဆီကလား။ (၂) ဆီကလား။ (၄)ဆီက လား။ (၅) ဆီကလား။ (၆) ဆီကလား မသဲကွဲ။ မိုးပွင့်စံ ဆက်အိပ်၍ မရ တော့။ ရဲပိုင်ခန့်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ တရူးရူး အိပ်မောကျနေဆဲ။ ကြောက်တတ်သော မိုးကြောင့် မီးချောင်းကို တစ်ညလုံး ထွန်းထားသဖြင့် အခန်းတွင်း၌ လင်းထိန်နေသည်။ စကားသံများက တဖြည်းဖြည်းကျယ်လာ သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် စကားများနေကြခြင်းပင်။ ခြေရင်းအိမ်နှင့် ခေါင်းရင်းအိမ်ဆီမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ခြံဝန်းကျယ်ဖြစ်၍ တော်ရုံအသံလောက် မကြားနိုင်။ ထိုစကားသံများသည် ဤအိမ်အတွင်းဆီမှသာ ထွက်ပေါ်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။ မိုး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထလာသည်။

“ကိုရဲ - ကိုရဲ”

ရဲပိုင်ခန့်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

“ဟင် - ဘာလဲမိုး”

ရဲပိုင်ခန့်က ချက်ချင်းပင် နီးလာ၏။ ထို့အတူ စကားသံများသည်လည်း တိခန့် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“တံခါးခေါက်တယ် - ကိုရဲ၊ ပြီးတော့ - စကားများနေကြတယ်”

“ဟင် - ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်သူတွေလဲ”

“မိုး - ဘယ်သိမှာလဲ၊ ဒီအိမ်ထဲက အသံတွေဥစ္စာ”

“ဘာရယ် - ဒီအိမ်ထဲက”

“ဟုတ်တယ် - မိုး သေချာကြားရတာ”

ရဲပိုင်ခန့်က နှုတ်ပိတ်သွားပြီး နားစိုက်ထောင်သည်။ မည်သည့်အသံကို ဘာဆိုဘာမှ မကြားရပါ။

“ဘာသံမှ မကြားပါဘူး - မိုးရယ်”

“.....”

“မိုး စိတ်ချောက်ချားနေတယ်။ နေဦး - ကိုရဲ သောက်ရေတစ်ခွက် ခပ် ပေးမယ်။ ရေအေးအေးလေးသောက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်နော်”

“ဟင့်အင်း - ကိုရဲ ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ ဒီမှာပဲနေ”

“ကဲ - ကဲ - ကောင်းပါပြီဗျာ၊ မိုး အိပ်ပျော်တဲ့အထိ ကိုရဲ ဒီမှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်မယ် - ဟုတ်ပြီလား”

ကြောက်နေသော မိုးပွင့်စံတစ်ယောက် ထိုနေ့ညက မိုးလင်းလုမှ အိပ်၍ ပျော်ခဲ့လေ၏။

“ကဲ - ကိုရဲ သွားပြီနော်။ စောစော ပြန်ခဲ့မယ်။ မိုးတစ်ယောက်က နေရဲတာ သေချာရဲ့လား”

“အင်း - နေရဲပါတယ်”

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသော ရဲပိုင်ခန့်၏ ဂျစ်ကားကလေးက ဝေးကွာသွားလေပြီ။ အိမ်မှာ တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်သော မိုးပွင့်စံက အားငယ်ခြင်းနှင့်အတူ ချောက်ချားနေသောစိတ်ကို ခြေဖျောက်နေရသည်။ ဤအိမ်မှာ နေထိုင်သည့် ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း နေ့စဉ်အမြဲ ကိုရဲ အလုပ်ခွင်သို့ တစ်နေ့တာလုံး လိုက်ပါနေမိခြင်းအတွက် ရှက်မိသော မိုးက ဒီကနေ့ တစ်ဦးတည်း အားတင်းတာ နေခဲ့ခြင်းပင်။

“နံဘေးမှာ အိမ်များ ရှိနေတာပဲ။ မိုး တစ်ဦးတည်းမှ မဟုတ်ပဲ”

မိုးပွင့်စံက ကြောက်စိတ်ကို ဖွတ်အတင်း ခြေဖျောက်ကာ သံဘာရာတံခါးကို သော့ခတ်ပြီး စာဖတ်နေလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသော နေ့စင်းအလင်းရောင်အောက်တွင် တိုက်အိမ်က ပို၍ တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသလိုပင်။ စာဖတ်နေသော မိုးပွင့်စံ၏ မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း မှေးစင်းလာခြင်းနှင့်အတူ နားစည်အတွင်းသို့ ရိုက်ခတ်လာသော ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်များ၊ အိပ်ငိုက်နေသော မိုးမျက်ဝန်းအစုံ ရှုတ်ခြည်းကျယ်သွားရ၏။ ခြေသံများ မိုးအနီးသို့ ရောက်လာသော ခြေသံများ။ မဟုတ်သေးဘူး...။ မိုးဘာတွေ ကြောက်နေမိတာလဲ။ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သော မိုးပွင့်စံက တစ်ခုခုလုပ် ကိုင်နေရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စကားသံများ စတင်ကြားလိုက်ရသည်။ ဘယ်သူတွေ စကားများနေကြပြန်ပြီလဲ။ ဂူးဂူးဝါးဝါး စကားသံများက မသဲကွဲဝိုးတဝါး။

မရည်ရွယ်မိပါဘဲ မိုးခြေလှမ်းအစုံက အသံများထွက်ပေါ်ရာ နေရာဆီသို့ လှမ်းနေမိသည်။ မသွားနဲ့ - မသွားနဲ့။ မိုး စိတ်ထဲမှ အသံမထွက် ဟန့်တားနေမိသော်လည်း အသိစိတ်မရှိသော ခြေလှမ်းများက တရွေ့ရွေ့ အခန်း (၁)၊ အခန်း (၂)၊ မိုးတို့အိပ်ခန်းဖြစ်သော အခန်း (၃) နှင့် အခန်း (၄) ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး မိုးပွင့်စံ၏ ခြေလှမ်းများက နံပါတ် (၅) အခန်းရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဖွင့်ဟကာ အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သော မိုးက ရုတ်တရက်မို့ ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေသော အခန်းတွင်းမြင်ကွင်းကို မသဲကွဲ။ နှစ်ယောက်အိပ်ခတ်တစ်လုံး၊ ထိုခတ်ပေါ်တွင် လိပ်တင်ထားသော ဓမ္မရာ၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်နှင့် ခေါင်းအုံးများ၊ ဖွန်ထူနေသော ဖုန်နံ့များ၊ ဖျတ်ခနဲ အသိဝင်သွားသည့် မိုးပွင့်စံက ပြန်လှည့်ထွက်ရန် မြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည့် မြင်ကွင်းကြောင့် အသက်ရှူရပ်မတတ်ကြက်သေ သေသွား၏။

မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များထွက်ကာ ပုံပျက်ပန်းပျက် လဲကျသေဆုံးနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်က အိပ်ရာခတ်ထက်မှာ မပီဝိုးတဝါး။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းအခန်းတွင်း မျက်နှာကျက် ထုပ်တန်းမှာ ချည်ထားသော ကြိုးပေါ်၌ လျာတွဲလောင်းကျလျက် ဇက်ကျိုးကာ သေဆုံးနေသော နောက်ထပ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ အသက်မရှိ ဖြူဖွေးနေသော အလောင်းကောင်နှစ်ခု၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပုံစံများ။

“အား”

အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်သော မိုးပွင့်စံတစ်ယောက် အသိစိတ်များ ပြတ်တောက်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ထက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြုလဲကျသွားရပါ တော့သည်။

“မိုး - မိုး”

ဟိုးဝေးဝေးဆီမှ နူးညံ့ညင်သာသော ခေါ်သံတိုးစွစွ မိုး နားစည်မြွေ အတွင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းငြိမ် ရိုက်ခတ်လာသည်။ မိုးပွင့်စံက မျက်လုံးကို အားယူ၍ အသာအယာဖွင့်လိုက်၏။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ပြည့်နေသော ကိုရဲ၏ မျက်ဝန်းအစုံ။

“မိုး - သတိရပြီလား။ စိတ်ပူလိုက်ရတာ - မိုးရယ်။ မိုး သတိလစ်နေတာ (၂) နာရီနီးပါး ရှိသွားပြီ။ ကိုရဲ သေချင်လောက်အောင်ကို စိတ်ပူလိုက်ရတာကွာ”

ခုတင်နံဘေးမှာ မိုးနှင့် မရင်းနှီးသော မျက်နှာသုံးလေးစုက မိုးကို အားပေးပြုံးပြနေကြသည်။

“ဪ - မိုး၊ သူတို့က ကိုရဲတို့ ငှားနေတဲ့ အိမ်ဘေးကပ်လျက်က အန်တီတွေလေ။ မိုး အော်သံကြားလို့ စိတ်ပူပြီး သံတံခါးသော့ဖျက်ဝင်၊ မေ့လဲနေတဲ့ မိုးကို ဆေးရုံပို့ပေးခဲ့ကြတာ။ ဇုန်းဝင်ဝင်ချင်း ကိုရဲ မိုးဆီ အပြေး ရောက်လာခဲ့တာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - အန်တီ”

မိုးပွင့်စံက ဟိုးစွစွ ပြောလိုက်သည်။ မိုး အခြေအနေ စိတ်အေးရပြီ ဖြစ်၍ နံဘေးအိမ်မှ အန်တီများ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားကြသည်။ ရဲပိုင်ခန့်က မိုးအနီး ဝင်တိုင်ရင်း မိုးလက်ဖျားလေးများကို စွစွဆုပ်လိုက်သည်။

“မိုး နေလို့ကောင်းရဲ့လား။ ကိုရဲကို ခွင့်လွှတ်ပါ မိုးရယ်”

ရဲပိုင်ခန့်ကို ပြုံးပြလိုက်သော မိုးပွင့်စံက သူမ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ် အပျက်များကို ကိုရဲကို မည်သည့်အခါမှ ပြောမပြတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မိုးအကြောက်လွန်သွားတာပါ - ကိုရဲ။ ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး - မိုး”

ရဲပိုင်ခန့်က မိုးပွင့်စံကို တစ်ခုခုပြောလိုဟန်ရှိသော်လည်း နှုတ်ပိတ်နေ၏။

“ကိုရဲ - မိုးကို တစ်ခုခုပြောချင်နေသလိုပဲ။ ပြောပါ - မိုး တကယ်တာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး”

“ကိုရဲကို ခွင့်လွှတ်ပါ - မိုး။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ကိုရဲလည်း အခုမှ သိရတာ။ ကိုရဲတို့ အခုငှားနေတဲ့ အိမ်က မသန့်ဘူး မိုး”

“မသန့်ဘူး ဆိုတာ”

“ဟိုလေ - မိုးရယ်။ မိုး မကြောက်သွားနဲ့နော်။ အဲဒီအိမ်က သရဲခြောက်တယ်လို့ပြောတာ။ ဒီလို မိုး၊ ဒီအိမ်က အရင်က တည်းခိုခန်းခွင့်တယ်ဆိုတာ ကိုရဲ ပြောပြခဲ့သေးတယ်နော်”

“အင်း...”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက် မိုးတွေက ရွာနေတဲ့ မိုးရာသီညတစ်ည။ အဲဒီတိုက်အိမ်မှာ လူသတ်မှု ဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့။ တခြားမြို့က အသက် (၂၀) အရွယ် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အဲဒီတည်းခိုအိမ်မှာ လာတည်းတဲ့ (၁၀)ရက် မြောက်ညမှာပေါ့။ အဲဒီညက မိုးကလည်း တစိမ့်စိမ့်ရွာနေတယ်။ မိုးတွင်းဆိုတော့ တည်းခိုခန်းကလည်း လူပါးတဲ့အချိန်ပေါ့။ အဲဒီနေ့ညပိုင်းလောက်ကတော့ အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက် အခန်းဆီက စကားများသံသဲ့သဲ့ကို နံဘေးအခန်းက ကြားရတယ်တဲ့။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းမိုးလင်းလို့ နေ့ခင်းပိုင်းထိ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ထွက်လာတာ မတွေ့တဲ့အခါ အခန်းတံခါးဖွင့်ကြည့်မှ တစ်ယောက်က ခုတင်ပေါ်မှာ လည်ပင်းညှစ်သတ်ခံထားရပြီး နောက်တစ်ယောက်က ထုပ်တန်းမှာ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ ဆွဲကြိုးချသတ်ထားတာ တွေ့လိုက်ကြရတယ်တဲ့။ တစ်မြို့လုံးလည်း ပွက်လောရိုက်ကုန်တာပေါ့။ အိမ်ရှင်တွေလည်း စစ်ဆေးခံရတယ်။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နေတဲ့မြို့ကို သွားပြီးစုံစမ်းမှ လူသတ်တရားခံ ပေါ်သွားတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဒီတည်းခိုခန်းတိုက်အိမ်လည်း ဘယ်သူမှ မနေရတော့ဘဲ ပိတ်ထားခဲ့တာ အခု ကိုရဲတို့ ငှားနေတာ ပထမဆုံးပဲတဲ့လေ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်သူက ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားရတာလဲ - ကိုရဲရယ်”

“အင်း - သတ်တဲ့သူကလည်း ကောင်မလေးတွေနေတဲ့ မြို့ကပဲတဲ့။ အသတ်ခံရတဲ့ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလောင်းကစားဆော့ပြီးအကြွေးတွေမပေးနိုင်လို့ ဒီမြို့မှာ လာရောင်ကြတာ။ ရေရာရှိတဲ့သူက လိုက်လာတောင်းရင်း မကျေမလည်ဖြစ်ကြရာက ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေတုန်း သတ်ပစ်လိုက်တာတဲ့”

“ဪ...”

“သတ်တဲ့လူက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ အဲဒီနေ့ည ကိုးနာရီလောက် တည်းခိုအိမ်အခန်းထဲ ပါလာတာကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဆိုတော့ သတိမထားမိကြဘူးတဲ့လေ။ အိမ်ရှင်တွေလည်း မသိလိုက်ဘူး။ မိုးကလည်း ရွာနေတာကိုး”

“ကောင်မလေးတွေနဲ့အတူ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ပါလာတာတောင် မတွေ့ကြဘူးတဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး - မိုး၊ သတ်တဲ့လူကလည်း မိန်းကလေးပဲ။ သူတို့လိုအသက် (၂၀) အရွယ်လောက်ပဲ”

“ဘုရားရေ...”

မိုးပွင့်စံက လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရင်ဘတ်ကို ဖိထားလိုက်မိသည်။

“ရင်နာစရာ ကောင်းလိုက်တာ ကိုရဲရယ်၊ အကြွေးက ဘယ်လောက်တောင် မို့လို့လဲ”

“သိန်းရာဂဏန်း နီးပါးတဲ့”

“ဘုရား - ဘုရား”

မိုးက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်ဟသွားသည်။ ရဲပိုင်ခန့်က သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်ပြီး...

“လောင်းကစားကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရတဲ့ တက်သစ်စအရွယ်တွေပေါ့။ နှစ်ယောက်က အသက်ပေး၊ တစ်ယောက်က ထောင်ထဲမှာ ဘဝပေးလိုက်”

ရတဲ့ အရင်းအနှီးတွေလေ။ ကဲပါ - မိုးလည်း နားတော့၊ မိုး - ဆေးရုံက ဆင်းရင် ကိုရဲတို့ တခြားမှာ ပြောင်းနေဖို့ စိစဉ်ထားပြီးပြီ။ ကိုရဲ တပည့်လေးတွေလည်း ပစ္စည်းတွေ ရွှေ့ပြောင်းပေးနေကြပြီ”

မိုးက သိပြီးသားဖြစ်သော်လည်း ရဲပိုင်ခန့်ကို တိုးတိုးလေး မေးလိုက်၏။

“အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက် တည်းတဲ့အခန်းနံပါတ်က ဘယ်လောက်တဲ့လဲ - ကိုရဲ”

“နံပါတ် (၅) အခန်းတဲ့၊ တော်သေးတယ်နော် - ကိုရဲတို့ အိပ်ခန်းအဖြစ် မရွေးချယ်မိလို့။ နောက်ဆို မိုး နေချင်တဲ့နေရာမျိုးမှာပဲ ကိုရဲ နေတော့မယ်။ ကတိပေးတယ်”

မိုးပွင့်စံက ရဲပိုင်ခန့်ကို ကြည်လင်စွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဝိညာဉ်တစ္ဆေ ကောင်မလေးများရှိရာ ထိုအိမ်ကလေးသို့ ဘယ်သောအခါမှ မိုး သွားရောက်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

“ဝိညာဉ်တစ္ဆေ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရေ - မင်းတို့ မိသားစု ပေးဝေတဲ့ အမျှအတမ်းကို ရရှိပြီး ကောင်းရာမွန်းရာ ဘုံဘဝမှာ ရောက်ရှိခံစားနိုင်ပါစေလို့ မိုး ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်ကွယ်”

မိုးပွင့်စံရင်ထဲမှ တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်ပြောဆိုနေသံကို ရဲပိုင်ခန့် တစ်ယောက် ကြားနိုင်မည် မထင်ပါချေ။

(-----မြို့ကလေးနှင့် တည်းခိုအိမ်လေးသို့ အမှတ်တရ)

အောင်သာကျော်

ဝါးနက်ကုန်းက

ရွှေဆေးလုံး

ဝါးနက်ကုန်းက ရွှေဆေးလုံး

အောင်သာကျော်

မြောက်ပြန်လေက ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်းလေး ပွတ်သပ်ဆော့ကစား လို့နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို မျှော်ကြည့်မိတော့ စိမ်းလန်းစိုပြေလျက် ရှိနေ သည်။ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး၏ အဆုံးတွင် တည်ရှိနေသည့် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း တောအုပ်နှင့် မြင့်မားခေါင်သီစွာ တည်ရှိနေသည့် အလယ်ရိုးမတောင်တန်း ကြီးကို မြင်နေရသည်။ တောအုပ်ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းသို့ရောက်ရန် အနည်းဆုံး လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် လျှောက်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ် သန်းလျှောက်ပြီးသည်နှင့် ထင်းခုတ်သွားကြသူတို့ ဖြတ်သန်းသွားနေမိရာက ရွာဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သံယောဇဉ်တွယ်ငြိမ်သည်ဝါးနက်ကုန်းရွာလေးကို နောက်ဆုံးကြည့်သည့်အနေဖြင့် မက်မက်မောမောကြည့်နေမိသည်။ ဦးစက္က တစ်ယောက်ဝါးနက်ကုန်းရွာလေးကိုစွန့်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီး ဖြစ်သည်။ အသက်က မြောက်ဆယ်ကျော်ပြီး ဇနီးသည် ဒေါ်ရွှေရည် ဆုံးပါး သွားခဲ့သည်က ဆယ်နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီ။ သားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက် မှာလည်း သူတို့အိမ် ထောင်၊ သူတို့အတွယ်အတာနှင့် သူတို့ တင်တောင်

တင့်တယ်နေနိုင်နေကြပြီဆိုတော့ ဦးစက္က သူတို့အတွက် ပုပန်စရာမလိုတော့။ သည်တော့လည်း သူ စိတ်အားသန်လှသည့် ဂန္ဓာရီခရီးသည်အဖြစ် လျှောက်လှမ်းရင်း သာသနာပြု သတ္တဝါကယ်လုပ်ငန်းများ လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထွက်လာမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွာဦးကျောင်းက ထုံးဖြူဖြူဖွေးစေတီလေးကို လှမ်းမြင်နေရာ မတ်တတ်ရပ်ရင်းကပင် လက်အုပ်ချီလိုက်မိသည်။ စေတီတော်နှင့် ဆရာတော်ကျောင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်နှင့် ဦးစက္က ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဆရာတော်ကျောင်းနှင့် အနောက်ဘက်တွင် ဖိုရုံလေးတစ်ရုံရှိသည်။ ထိုဖိုရုံလေးမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တည်ရှိခဲ့ပြီး ထိုဖိုရုံလေးမှာ ဆေးဝိဇ္ဇာတစ်ဦးနှင့် ပြခါးဝိဇ္ဇာတစ်ဦး ပေါ်ထွက်ခဲ့ဖူးသည်ကို ရှေးမိနောက်မိ ရွာသားအတော်များများ ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့ကြသည်။ ဦးစက္ကလည်း ဇနီးသည် မဆုံးမိကတည်းကပင် အချိန်အားလေးများကို ထိုဖိုရုံ၌ပင် အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။

ယခုမူအောင်မြေမှန် နေရာလေးကိုစွန့်ကာ ရိုးမရိပ်ကို ခိုရန်ဆုံးဖြတ်ကာ ထွက်လာမိခဲ့ပြီပင်။ လွန်ခဲ့သော ငါးလခန့်က ထွက်သွားခဲ့ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သော်လည်း သားသမီး၊ မြေးများက ဝိုင်းဝန်းဆွဲထားကြသဖြင့် မထွက်ဖြစ်ဘဲ အိမ်မှာပင် ပြန်နေကာ ဖိုရုံနှင့်အိမ် လူးလာခေါက်တုံ့နေထိုင်ရင်း ထွက်ဖို့ ကိစ္စအတွက်ကိုပင် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြံစည်တွေးတောနေမိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထွက်လာဖြစ်ပြီဆိုတော့ မိမိလွယ်လာသော လွယ်အိတ်ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်နေမိသည်။ တောခုတ်ရန် ကိုင်းခုတ်စားမတစ်ချောင်း၊ အညာစောင်ကြီးတစ်ထည်၊ ကျန်းမာရေးအတွက် အပွိုရတ်ပညာဖြင့် ဖော်စပ်ထားသည့် ဆေးဝါးများ ထည့်ထားသည့် ဝါးခတ်ဘူး၊ ထမင်းခြောက် အထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်က အသင့်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နေ့လယ်ခင်းချိန် အလုပ်နားနေကြသူများ ထမင်းပြန်စားကာ နားနားနေနေ နေကြသူများ အချိန်ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးစက္က၏ အရှေ့ဘက်ဇာလုံးသို့ အရောက်သွားကာ ရိုးမဆီလျှောက်လှမ်းသွားရန် စီစဉ်နေသည် ကို မည်သူမျှ ဂရုပြုမိကြခြင်း မရှိချေ။ ဦးစက္က အရှေ့ဘက်ဆီသို့ မျက်နှာ ပြန်လည်မူလိုက်ကာ ခြေလှမ်းကို အားထည့်လှမ်းလိုက်သည်။ ဦးစက္က တရွေရွေ

လှမ်းနေမိသည်က အလယ်ရိုးမတောင်တန်းကြီး တည်နေရာသို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝါးနက်ကုန်းရွာလေးသည် အလယ်ရိုးမတောင်တန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်ရန်ကုန် - ပြည်ကားလမ်း၏ အရှေ့ဘက်တွင် တည်ရှိကာ အိမ်ခြေလေးဆယ်ကျော်မျှရှိသော ရွာတစ်ရွာပင် ဖြစ်လေရာ ရွာသားအချင်းချင်း လွန်စွာ စည်းလုံးကြသည်။ နေ့လယ်ခင်းကတည်းက ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေသော ဦးစက္ကအတွက် စိတ်လက်ပုပန်ကြတာ လူစုများခွဲပြီး ရွာလုံးအနှံ့ ရွာနီးချပ်စပ်တွင်ရှိသည့် အိုင်များ၊ ချောင်းများ၊ ချုံကြုံချုံကြားပါမကျန် လိုက်လံရှာဖွေကြသည်။ အချိန်က တစ်စထက်တစ်စ ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ နေလုံးက ငုပ်လျှိုပျောက်ကွယ်လာသလို မဟူရာရောင်က လောကကြီးကို လွှမ်းမိုးလို့ လာပြီဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်လေးမှာပင် ဝါးခုတ်ရာမှ ပြန်လာကြသော အေးဆောင်၊ အေးမောင်တို့ ညီအစ်ကိုက ...

“ညနေလေးနာရီခွဲလောက်က အဘစက္ကကို တွေ့လိုက်တယ်။ ရိုးမတောင်ခြေနားမှာ လက်ထဲမှာလည်း ကိုင်းခုတ်စားမ ကိုင်ထားတယ်”

ပြောလာတော့မှ ဦးစက္ကအား လိုက်လံရှာဖွေခြင်းလုပ်ငန်းကို ရပ်စဲလိုက်ကြတော့သည်။ အားလုံးကတော့ စိတ်မကောင်းကြတော့။ သူတို့ နားလည်ထားမိကြသည်မှာ ဦးစက္ကတော့ မပြန်လမ်းကိုသွားပြီ။ ကျားစာဖြစ်လေမလား၊ မြွေပဲ အမျိုခံရလေမလားဟုပင်။ ရိုးမအပေါ် တောခုတ်သွားကြပြီဆိုလျှင် လူအစုအဝေးဖြင့် သွားရုံသာမက လေး၊ မြား၊ ဒူးလေး စသော လက်နက်များကိုပါ ယူဆောင်ပြီးမှ သွားလေ့ရှိသည်။ ယခုမှ ဦးစက္က တစ်ဦးတည်း လက်နက်ဆို၍ ကိုင်းခုတ်စားတစ်ချောင်းသာဆိုတော့ မတွေးဝံ့ရာဖြစ်လို့ နေကြတော့သည်။

မိုးကလည်း ချုပ်၍လာပြီ။ ပုပန်မှုများကလည်း အထွတ်အထိပ်တက်နေမိကြပြီ။ ဦးစက္ကနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသည့် ဦးမြကြီးက ဦးစက္က၏ သားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ရွာဦးတွင်ရှိနေသည့် ဆရာတော်ကျောင်းဆီသို့ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ဖြင့် ပြေးကြတော့သည်။

ကျောင်းပေါ်သို့ တက်မိသည်နှင့် ဆရာတော် ဦးစန္ဒောဘာသာက ...

“ဒကာတို့လည်းဦးစွာအတွက်အတော်လေးပူဇော်သောကရောက်နေပြီနော်။ သတ္တဝါတစ်ခုကံတစ်ခုလိုသာ သဘောထားကြပါ။ ဆရာတော် ပြောနိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဦးစွာဟာ ကောင်းတဲ့လမ်းကို သွားတာပါ။ ဒကာတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆရာတော် တရားချတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးစွာအတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ ကျရောက်လာစရာအကြောင်း မရှိနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ဆရာတော် သိထားခဲ့လို့ ပြောတာကွဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့လပြည့်ညက ဦးစွာတစ်ယောက်တည်း ဖိုရုံထဲမှ ရှိနေတုန်း ကြေးစည်သံ တနောင်နောင်ပေးရင်း ဖိုးသူတော်တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူဖိုရုံမှာ တစ်ညတာအိပ်ဖို့ခွင့်တောင်းလို့ ဦးစွာက သူ့သဘောနဲ့သူ လက်မခံဘဲ ဆရာတော်ကို လာလျှောက်တယ်။ ဆရာတော်ကလည်း လက်ခံလိုက်ပါပြောတော့ သူ လက်ခံလိုက်တယ်။ အဲဒီညမှာ ထူးခြားနေတာက ဆရာတော် အရမ်းအိပ်ချင်နေတယ်။ အရှက်ကုန်ပုံ ဧည့်သည်သူတော်နဲ့ စကားပြောတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဆရာတော် ကျိန်းလိုက်မိသည်”

ဦးမြကြီး စိတ်ထဲတွင် သိချင်စိတ်က ပြင်းပြလာသဖြင့် ...

“ဆရာတော် ဘုရား - မနက်အရှက်မှာ ဆရာတော် သွားတွေ့ဖြစ်တော့ ထူးခြားမှုတွေများ တွေ့ရပါသလား - ဘုရား”

“အေး - အဲဒါ ပြောပြချင်လို့ ဆရာတော်က အစကနေ သေသေချာချာ ပြောပြနေတာပေါ့။ အေး - အဲသည်လိုနဲ့ ဆရာတော် ကျိန်းလိုက်တာ မနက်အရှက်လွန်သွားတယ်။ ဆရာတော် နီးလာတော့ ရောင်နီတောင် အတော်လေး လက်နေပြီ။ ဆရာတော်လည်း ကျောင်းပေါ်ကဆင်းပြီး ဖိုရုံဘက် ထွက်သွားဖြစ်တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဧည့်သည်သူတော်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဦးစွာကို လှုပ်နှိုးမိတော့မှ ဦးစွာ လန်နီးလာပြီး ညက ဖြစ်ပျက်သမျှကို ပြောပြတော့တာပါပဲ” ဟု အစချီကာ ဦးစွာတွေ့ရသည့် ထူးဆန်းဖွယ် အကြောင်းအရာတို့ကို ပြောပြတော့သည်။

ဖိုရုံသို့ ရောက်လာသည့်သူတော်မှာ ပြဒါဝိဇ္ဇာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဦးစွာရွှေဖြစ်တိုးကာ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ချင်သည့် စိတ်ရင်း

စေတနာကို သိကာ အရောက်လာပြီး ရွှေဖြစ်တိုးနည်းကို ပြသည်။ ပြီးသည်နှင့် မည်သူမျှမပြရန်၊ မပြောရန် နှုတ်ပိတ်ကာ ရွှေဆေးလုံးတစ်လုံး ထားသွားခဲ့သည်။ ထိုဆေးလုံးသည် ရောဂါဘယကင်းစေပြီး အသက်ရှည်စေသည်။ ပယောဂဝေဒနာများကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ထိုသို့သူတော်နှင့် တွေ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဦးစွာဖိုနှင့် မရွာဘဲ သုံးလေးရက် လောက်နေကာ ဗိုပညာကို လိုက်စားစဉ်က ရှိထည့်ဖြစ်ခဲ့သော ရွှေကြောင်းများကို ပြန်လည်ရယူကာ သက်ဆိုင်သူများထံ ပြန်လည်ပေးဆပ်ခဲ့သည်။ ဦးစွာထွက်သွားတော့မည့်နေ့က ဆရာတော်ထံ ရွာဦးစေတီလေး ပြန်လည်မွမ်းမံရန်အတွက်ဆိုပြီး ငွေသုံးသောင်းကျပ် လှူသွားခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းများကို သိခွင့်ရလိုက်သော်လည်း စိတ်ပူမှုများက လျှော့ကျသွားနိုင်အောင် ရှိနေခဲ့သည်။ ရှိမည်ဆိုကလည်း ရှိစရာပင်။ ရိုးမတောင်ကြားသို့ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် မသွားဝံ့ကြ။ တစ်ရံတစ်ခါ တောသွားကြသူများပင်လျှင် မောကြီးပန်းကြီး ပြန်ပေးလာသည့် အဖြစ်များ ရှိနေခဲ့သည်။ တောင်ကြောတွင် ဧရာမမြွေကြီး တစ်ကောင်ရှိသည်။ ထိုမြွေကြီးမှာ စည်ပိုင်းလုံးပမာခန့်ရှိပြီး မြွေကြီး တောတိုးသွားပြီဆိုသည်နှင့် တောတိုးသံက ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။ တိုး ထွက်သွားသည့်နေရာက ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူနှစ်ဦးစာ သွားလာနိုင်လောက် သည့် လမ်းသွယ်တစ်ခုပမာ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုအသိများကြောင်း တော်ရုံတန်ရုံရိုးမဆီသို့ မသွားရဲမလာရဲရှိနေခဲ့ကြသည်။

ယခုမှ ဦးစွာတစ်ယောက် ရိုးမတောင်ပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့ချေပြီ။ ရွာသားများလည်း စိတ်ပူပန်နေမိကြကာ ၎င်း၏ သားနှစ်ယောက် ဦးဆောင်မှုဖြင့် ရိုးမပေါ်တက်ရှာကြသည်။ နောက်ဆုံး တောကလည်း နက်လာအချိန်လည်း မရသဖြင့် ရိုးမပေါ်မှပြန်ဆင်းကာ ဝါးနက်ကုန်းလေးဆီသို့ ပြန်လှမ်းလာ ဖြစ်ကြတော့သည်။

မနေ့ကမူ တောပစ်ရာက ပြန်လာသည့် မိုးကျော်နှင့် အဖွဲ့ထဲမှ သတင်းထူးတစ်ခုက ဝါးနက်ကုန်းရွာတစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ သတင်းက စိတ်ပိတ်စားစရာ ကောင်းလှသည်။

ဦးစက္ကတစ်ယောက် ရိုးမတောကြီးအတွင်းဝယ် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျောက်ကမ်းပါးယံတစ်ခုတွင် ရှိနေသည့် လိုက်ဂူတွင် တရားကျင့်ကြံပွားများအား ထုတ်လို့ နေသည်။ ဂူအနီးတွင် ကိုးတောင်ပြည့်စေတီငယ်တစ်ဆူ တည်ထားသည်။ ဝါးရုပ်ပင်များကြားမှ လှည့်ပတ်ချောင်းမြောင်းနေမိသည့် မိုးကျော်တို့အဖွဲ့ ဦးစက္ကလိုက်ဂူတည်နေရာသို့ လှမ်းကြမည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ကြသည်။ စေတီတော်အနောက်ဘက်မှ ပတ်ထွက်လာသည့် ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားကြမိသည်။ ကျားကြီးမှာ ခုနစ်တောင်သာသာခန့် ရှိနေသည်။ မိုးကျော် အသင့်ပါလာသော ဒူးလေးကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။

“ဝေါင်း - ဝေါင်း - ဝေါင်း”

အသံက တောတစ်ခုလုံး လွှမ်းမိုးသွားသည်။ ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်မှာ မိုးခြိမ်းသွားလေသလား ထင်မှတ်မှားရသည်။ မိုးကျော်တို့အဖွဲ့ တုန်လှုပ်သွားမိရာက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ပြေးကြမည်လား၊ ရင်ဆိုင်ကြမည်လားဆိုသည့် သဘောပါသော အကြည့်များ ဖလှယ်နေမိဖြစ်ကြစဉ် ဦးစက္ကအသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သွား - သွား - ဟေ့ကောင်ကြီး ချောက်ထဲဆင်းသွား။ အဘတို့ မင်းတို့ကို အန္တရာယ်ပြုမယ့်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူးကွ”

ကျားကြီးမှာ လူစကားနားလည်သယောင်ပင် ဦးစက္ကအသံကြားသည်နှင့် စေတီတော်စနေထောင့်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ စနေထောင့်တွင် တည်ရှိနေသည့် ချောက်ထဲသို့ လွှားခန့် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

မိုးကျော်တို့အဖွဲ့ဦးစက္က တရားထိုင်သည့် လိုက်ဂူရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။ မိုးကျော် တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ...

“မောင်မိုးကျော် - မင်းတို့ အမဲပစ်တဲ့အလုပ်တွေကို စွန့်ပါတော့ကွာ။ ကံ - ကံ - ရောက်တုန်းပေါက်တုန်း ဒီစေတီတော်လေးမှာ ဆုပ်နံ့သွားကြ။ ဒီစေတီတော်လေးက အလွန်ဆုတောင်းပြည့်တယ်ကွဲ့။ မင်းတို့ ပြန်သွားရင်လည်း အဘနဲ့တွေ့တဲ့အကြောင်း ပြန်မပြောဘဲ နေကြမှာမဟုတ်ဘူး။

တစ်ခုတော့ မှာလိုက်မယ်၊ လိုက်မလာကြနဲ့။ အဘ ဒီနေရာမှာ အကြာကြီးနေမှာမဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာကိုပါပဲ”

တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာဖြင့် မှာကြားသည်ကို နားထောင်မိခဲ့ရသည့် အတိုင်း ဦးစက္က၏သားများကို ပြန်ပြောပြဖြစ်သည်။ မိဘနှင့် သားသမီးသံယောဇဉ်သည် လွန်စွာကြီးမားလွန်းလှသည်။ ဦးစက္ကက သံသရာလွတ်ကြောင်း သံယောဇဉ်ဖြတ်သွားခဲ့သော်လည်း သားများဖြစ်ကြသည့် အေးမောင်နှင့် အေးဆောင် ညီအစ်ကိုကတော့ ဦးစက္ကအပေါ် ပူပန်မှုများထားနေမိဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ရွာတွင် လုပ်လက်စအလုပ်များကလည်း အပြီးသတ်ရန် တစ်ပတ်မျှကြာဦးမည် ဖြစ်သည်။

အေးဆောင်က ...

“မောင်မိုးကျော်ရေ - ငါတို့လုပ်ငန်းတွေပြီးသွားရင် မင်းတို့အဖွဲ့ပဲ လမ်းပြလုပ်ပြီး ငါတို့ကို အဖေ တရားထိုင်တဲ့ဂူကို လိုက်ပို့ပေးပါကွာ” ဟု ပြောဖြစ်သည်။

ဆယ်ရက်ခန့်အကြာတွင် လုပ်ငန်းများပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် မိုးကျော်လမ်းပြခေါ်ဆောင်ရာသို့ အေးဆောင်နှင့် အေးမောင်တို့ ညီအစ်ကို လိုက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးကျော်တို့အဖွဲ့မှာ အမဲပစ်ခြင်းအလုပ်ကို စွန့်ပါတော့မည်ဟု ဦးစက္ကလိုက်ဂူအနီးရှိ ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတော်တွင် သစ္စာဆိုခဲ့ကြပြီးဖြစ်သော်လည်း အန္တရာယ်ပြုနိုင်လောက်သည့် တောကောင်ကြီးများ ရန်မှာ အကာအကွယ်ပြုနိုင်အလို့ငှာ ဒူးလေးများကို ယူဆောင်လာကြသည်။ အေးဆောင်နှင့် အေးမောင် ညီအစ်ကိုကတော့ ကိုင်းခုတ်စားကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

ရိုးမတောင်ခြေသို့ ရောက်လာသည်နှင့် အေးစိမ့်စိမ့်အထိအတွေ့က လွှမ်းမိုးလို့လာသည်။ မြောက်ဘက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ရိုးမတောင်တန်းကြီးက တဖျော်တဖော် ရှိလိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် နေခြည်နေပြောက်ကင်းစွာ အုပ်ဆိုင်းလျက်ရှိနေသည့် အထိတွေ့ကို ခံစားရသည်။ ဖခင်ကို တွေ့လိုသည့် ဖောက် နေရာယူထားပြီး ဖြစ်လေရာ မောရပန်းရမန်းမသိဘဲ တောပစ်ကျွမ်းကျင်သူ မှဆိုးမိုးကျော်

တို့အဖွဲ့၏ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများကို အမီလိုက်နေကြရသူက အေးဆောင်နှင့် အေးမောင်ပင် ဖြစ်သည်။

လေးနာရီသာသာခန့် ခရီးပြင်းနှင်မိကြသည်တွင် ဝါးရံများထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည့် တောအုပ်လေးထဲ ရောက်လို့လာသည်။

မိုးကျော်က ...

“လာ - လာ - နီးလာပြီ။ ဟိုရှေ့က ကျွန်းပင်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်ကို ခြေလှမ်း နှစ်ဆယ်လောက် လျှောက်လိုက်ရင် ကျောက်ကမ်းပါးယံတစ်ခု တွေ့ရမယ်။ လိုက်ဂူက ကျောက်ကမ်းပါးယံမှာပျံ့ ဟု ဆိုသည်။

ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လှမ်းလာမိကြရာက ကျွန်းပင်ကြီးအနီး ရောက် လို့လာသည်။ ကျွန်းပင်ကြီးမှာ လူတစ်ဖက်စာခန့် ကြီးသည်။ ကျွန်းပင်ကြီးကို ကျော်ကာ အရှေ့ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာတွင် ကျောက်ကမ်းပါးယံကြီး တစ်ခုရှိနေသည့် လိုက်ဂူအပေါက်နှင့် လိုက်ဂူအနီး တည်ထားသော ကိုးတောင်ပြည့်စေတီတော်တို့ကို မြင်လိုက်ကြရသဖြင့် အားတက်သွားမိကြကာ လိုက်ဂူဆီသို့ ဒုရောသောပါးသွားကြရန် ဟန်ပြင် မိကြသည်။ မိုးကျော်က အေးဆောင်လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း မေးဝေါ့ ပြသည်။

မိုးကျော်မေးဝေါ့ပြသည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်ရာ အားလုံးကြက် သေ သေသွားမိရသည်။ စေတီတော်တည်ရာ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ကျားကြီး တစ်ကောင် ဝပ်တွားနေကာ စေတီတော်ဘက်သို့ ဦးလှည့်နေသည်ကို မြင် လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ မတက်သာတော့၊ အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင် ရပါက ကာကွယ်နိုင်ရန် ငှားလေးကို မောင်းတင်ထားလိုက်မိကြသည်။ ထူးခြား နေသည်က ကျားကြီးသည် ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ရှိနေပြီး ဟိန်းခြင်း၊ ဟောက် ခြင်း မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အားလုံး ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ကျားကြီး လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေမိ ကြစဉ် ...

“သားတို့က ဦးစက္ကရဲ့သားတွေနဲ့ တူတယ်။ လာ - လာ - အဘနောက် လိုက်ခဲ့ကြ။ မင်းတို့ရဲ့ခူးလေးတွေ မောင်းပြန်ချထားလိုက်။ သားတို့အတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး။ ကဲ - လာကြ - လာကြ”

ဆိုသည့်အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိကြရာ အပေါ်ဖြူအောက်ဖြူ ဝတ် ထားသည့် ဦးသူတော်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ဦးသူ တော်ကြီးက ရေမှ ဦးဆောင်ကာ ခေါ်နေသဖြင့် မဝံ့မရဲဖြင့် နောက်ပါးမှ ကပ် လိုက်သွားမိကြသည်။

စေတီတော်နှင့် နီးလာတော့မှ ကျားသည် တကယ့်ကျားအလား ထင် မှတ်မှားရလောက်သည့် ကျောက်သားကျားရုပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ ကြရတော့သည်။ ကျားအသွင် အနက်နှင့်အဝါကျားများ ပေါ်လွင်နေသည်မှာ ဆေးဖြယ်သထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျောက်သား၏ သဘာဝအရောင်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စေတီတော်ကို ကျော်သွားသည်နှင့် ကျောက် လိုက်ဂူကို တွေ့ကြရသည်။

ဦးသူတော်ကြီးက ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးများ ချကျွေးရင်း ...

“အေးဆောင်နဲ့ အေးမောင် - အဘနားကို တိုးစမ်းကွဲ့၊ ဦးစက္ကကတော့ မနေ့က အရက်တက်ချိန်ကပဲ ဂန္ဓာရီခရီးဆက် ထွက်သွားလေရဲ့။ မင်းတို့ လာမယ်ဆိုတာ သူ သိနေတယ်။ မင်းတို့ ဉာဏ်ရှိသလို သုံးစွဲဆိုပြီး ရွှေဆေး လုံးနှစ်လုံးပေးသွားတယ်။ ကဲ - ကဲ - ရော့ - ယူကြ။ အဘလည်း တရားအလုပ် တွေ လုပ်ရဦးမှာမို့ မင်းတို့ လာလမ်းကို ပြန်ကြပေတော့” ဟု ပြောရင် အေး ဆောင်နှင့် အေးမောင်ကို ရွှေဆေးလုံးတစ်လုံးစီ ပေးသည်။

ပေးပြီးသည်နှင့် တရားထိုင်ဂူအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။

စေတီတော်အား ဦးစိုက်ဝပ်တွား ကန်တော့ပြီးသည်နှင့် လာရာလမ်း အတိုင်း ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ခရီးအတော်လေးပေါက်မှ စေတီတော်တည် ရှိရာဘက်ဆီမှ ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းလိုက်သော ကျားဟိန်းသံကို ကြားမိ လိုက်ကြရတော့သည်။

(အလယ်ရိုးမတောင်ဘက်စွန်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကျားရုပ်နှင့် စေတီ တော်တို့ ယနေ့တိုင် အထင်ကရရှိနေပါသည်။)

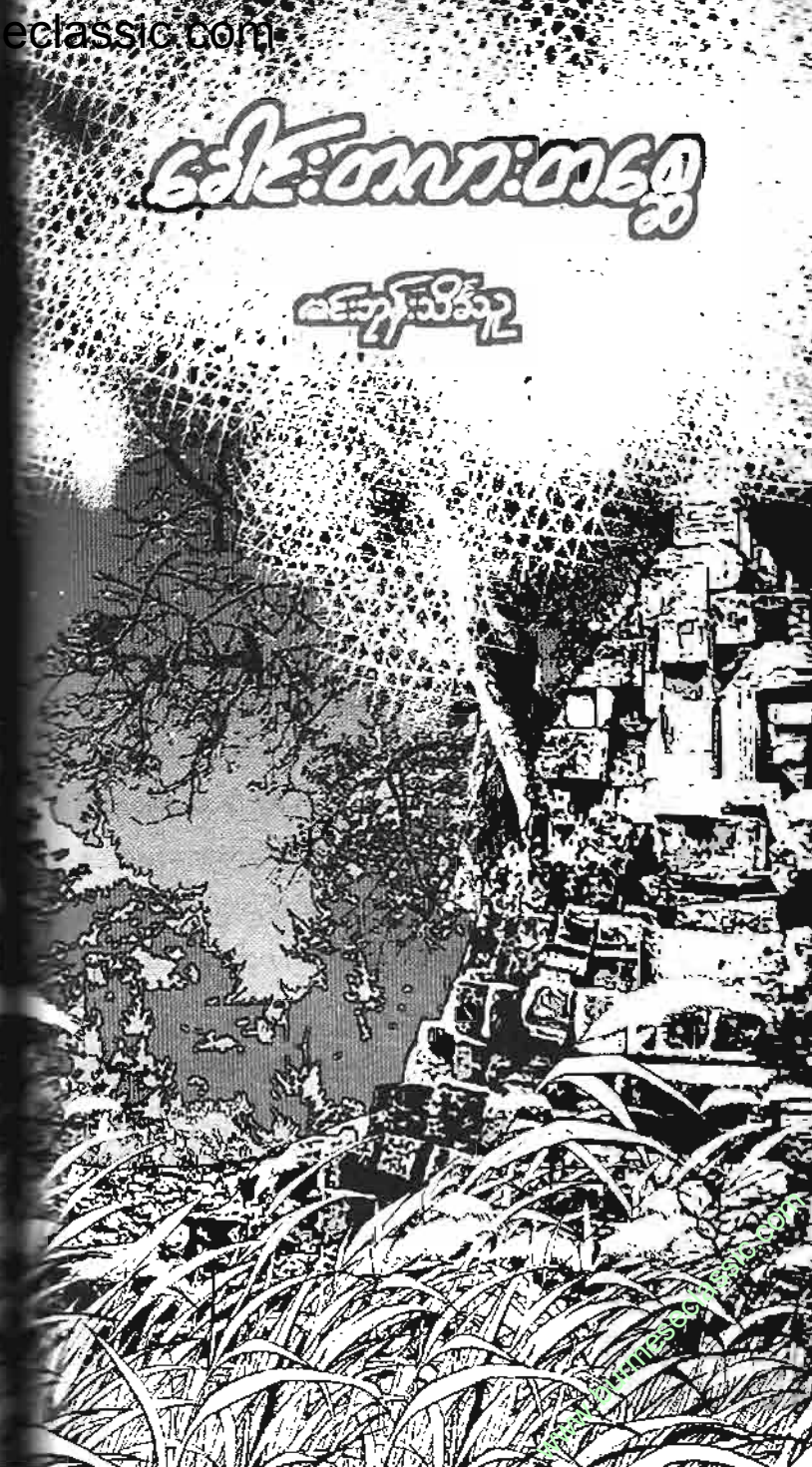
➤ ဒေါက်သာကျော်

ဤညနေ (၃) နာရီခန့်တွင် မြစ်ကွေ့ ရွာကလေးဝယ်
ရွာကလေးအနေနှင့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သတင်းသုံးခု
ထွက်ပေါ်သွားလျှင်သွားခြင်း ရွာဆယ်ရွာခန့်သို့ လျင်မြန်သော
ကူးစက်ရောဂါတစ်မျိုးကဲ့သို့ ပျံ့နှံ့သွားပေသည်။

ခေါင်းတလာတရွေ့

သောတသီ

ပထမသတင်းမှာ မြစ်ကွေ့ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှေ့လှေဆိပ်တွင် သက်ရင့်ပိတောက်ပင်ကြီးမှ သင်္ကြန်မတိုင်မီ ပိတောက်တွေစောစီးစွာ ပွင့်ဖူးခြင်းနှင့် သူကြီးသာပြောသမီးရွှေစင်တုံးသူရင်းငှားစိုးထောင်နှင့် လင်နောက်လိုက်သွားခြင်းသတင်း၊ တံငါသည် စောသိန်း ရေငံရေချိုစပ်ဒေသတွင် ကျက်စားသော လေးပေခန့် မိချောင်းချောင်းတိုတစ်ကောင်၊ ဂုန်ညင်းတန်း ရေချိုမြစ်ထဲတွင် ဖမ်းဆီးရမိသွားသော သတင်းသုံးခု ဖြစ်လေသည်။

ထိုသီတင်းသုံးခုသည် မြစ်ကွေ့ရွာ၊ ကျုံတာရွာ၊ လက်ခုပ်ကုန်းရွာတို့ကို ချက်ချင်း ပြန်နံ့ကူးစက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကြီးသာပြောသည် နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကြီးကို ချီတုံချတုံ မောင်းတင်ချီ မောင်းဖြတ်ချီနှင့် ဒေါသမီးတောက်ကာ တောမျောက်တစ်ကောင် ငါးပိကိုင်မိသလို ဗျာများနေသည်။ ရွှေစင်တုံးသည် ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင်အလှပဝေးစာရင်းဝင်ဖြစ်ကာ စိုးထောင်သည် လယ်ယာလုပ်ငန်းဟူသမျှ အလုပ်ရုံလုပ်နေရသည့် ဗောက်သမားဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသော်လည်း ရိုးသားကြိုးစားကာ လက်ရှိဘဝထက် မြင့်သော လူနေမှုဘဝကို မှန်းဆကြိုးစားနေသူကလေး ဖြစ်သည်။ သူကြီးသာပြောသည် ခိုင်းဖော်ခိုင်းဖက် လယ်သူရင်းငှားနှင့် သူ့လို သူကြီးသမီးလားလားမျှ မတန်ဟု ယူဆထားသဖြင့် အိမ်မြှောင်မြီးပြတ် ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။ နှစ်ယောက်စလုံးကို တွေ့သည့်နေရာ သတ်ပစ်မည်ဟု တစ်ကြိမ်းတည်း ကြိမ်းနေသဖြင့် တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းဆွဲ တောင်းပန်ထားရသည်။

“သာပြောကို လာမကြောနဲ့၊ ငါ့သမီးကို ဝိုးပြေးသွားတယ်ဆိုတာ ငါ့ခေါင်းကို သေးနဲ့ ပန်းသွားတာကွ”

နှစ်လုံးပြုးသေနတ်ကြီးကိုင်ကာ ရွာလမ်းတွင် အော်နေသော သူကြီးကို သူကြီးကတော် ဒေါ်အေးဘုံက နားစွန်နားဇျားဖြင့် ...

“ဟောတော့ - စိုးထောင်က ရှင်ခေါင်းကို ဘယ်တုန်းက သေးနဲ့ ပန်းသွားတာလဲ”

ထိုအခါ ဦးသာပြောသည် အံ့ကြိတ်ကာ လှည့်၍ မာန်မဲရသည်။

“သေနာမရဲ့ - ဥပမာ ပြောတာဟဲ့”

လူတွေက ကြိတ်၍ ရယ်ပြသည်။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မရယ်ရဲ၊ နို့မို့ဆို - သေနတ်ခင်စာ မိသွားမည်။

နောက်သတင်းက ပိတောက်ပင်သတင်း ဖြစ်သည်။ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် မပွင့်မဖူးခဲ့သော ပိတောက်ပင်ကြီးက သင်္ကြန်မတိုင်မီ (၁၀) ရက်ခန့်အလိုတွင် တစ်ပင်လုံး ထိန်ထိန်ဝါအောင် ဖူးပွင့်လိုက်သော သတင်းပင်တည်း။ လှေဆိပ်တွင် မြင့်မြင့်မားမား ထီးထီးကြီးဖူးပွင့်နေသည်ကို လှေသင်္ဘောများ၊ ဝါးဖောင်များက အထူးအဆန်း ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။

နောက်ဆုံးသတင်းက ယနေ့မနက်ပိုင်းတွင် စောသိန်း၏ ပိုက်ထဲတွင် လေးပေခန့်ရှိ မိကျောင်းတစ်ကောင် မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရေချိုမြစ်တွင်းတွင် မိကျောင်းများနေထိုင်ကျက်စားလေ့မရှိ၊ မည်သည့်အခါကမျှ ခေတ်အဆက်ဆက် ဂုန်ညင်းတန်းအရှေ့ဘက်တွင် ငါးပန်း၊ မိကျောင်းဖမ်းမိလေ့မရှိဘဲ ယခုမှ ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်စွာ ပိုက်တန်းထဲတွင် သားစားမိကျောင်းတစ်ကောင် ဖမ်းမိသော သတင်းသည် သတင်းထူးသတင်းဆန်းဖြစ်ကာ အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်သွားကြရပေသည်။ စောသိန်းသည် လေးပေမိကျောင်းကြီးကို ပါးစပ်ကြိုးတုပ်ကာ မြစ်ကမ်းဘေးတစ်ဆီသို့ ထမ်းပိုးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွာစဉ်တွေမှ လာရောက်၍ ကြည့်ရှုကြရာ စောသိန်းမှာ တစ်နေကုန်ရင်းပြနေရသည်။ စောသိန်းမိန်းမ ကြာဥမှာလည်း ဧည့်သည်တွေကို ရေဇွေးကျို၍ ဧည့်ခံရသည်ကလည်း ဖတ်ဖတ်မော ...။

“မိကျောင်းဆိုတာ အိမ်မြှောင်အကြီးစားပဲနော် - အဘ”

ငါးနှစ်ရွယ် ကောင်ကလေး ဂျစ်တူးက မိကျောင်းကို မဝံ့မရဲကြည့်ကာ မေးသည်။ မိကျောင်းငယ်သည် ကြိုးတုပ်ထားလျက်က ရုန်းကန်နေသည်။

စောသိန်းသည် ဂျစ်တူးကို ကြည့်ကာ ...

“မိကျောင်းနဲ့ မတူဘူးကွ။ ဖွတ်ကျားနဲ့ တူတယ်”

“ဝါး - ဟား - ဟား”

ကလေးတွေက ဝိုင်းရယ်၍ ဂျစ်တူး ရှက်သွားသည်။ ဖွတ်ကျားသည် ဂျစ်တူး၏အဖေဖြစ်ကာ မော်တော်အငှားလိုက်သည်။ နာမည်ရင်းကိုက ဖွတ်ကျား ဖြစ်သည်။

သို့သော် - ထိုထူးခြားသော သတင်းသုံးရပ်ထက် ပို၍ထိတ်လန့်အံ့သြစရာကောင်းသော သတင်းက ရွာကလေးတွင် ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် ဖြစ်သွားခဲ့ပေရာ အထက်ပါသတင်းသုံးခုသည် သာမညဖြစ်ပြီး မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထူးဆန်းသော သတင်းမဟုတ်တော့ဘဲ ဝှပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နွားရိုင်းသွင်းချိန်၊ နေဝင်ဈိုးဖျက်ကာလ၊ အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ယံမှာ တိမ်နီတိမ်ဝါတွေ ထုပ်ပိုးရပ်သိမ်းခါစ ...။

တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ လှည့်လည်ကူးသန်းကာ ဈေးတောင်းရွက် ဈေးရောင်းသော မယ်မျှင်သည် အူးယားဖားယားနှင့်ပင် ရွာထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ ထဘီမနိုင်း၊ ဆံပင်စုတ်စွားနှင့် မျက်ပြူးဆန်ကာ ပြေးဝင်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အချိန်က လူလုံးကွဲခါစ ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်၊ ကျေးငှက်ကလေးတွေ အိပ်တန်းငြိမ်ခါစ ဖြစ်သည်။ မယ်မျှင်သည် ယောက်ျားသေဆုံးပြီး သားကလေးတစ်ယောက်၊ သမီးကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဘဝကို ဖြစ်သလို ရုန်းကန်အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုနေရကာ ဂုဏ်ယူချီးကျူးထိုက်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရွာစဉ်လှည့်၍ ချိတ်၊ အပ်၊ ပရပ်လုံးစသည်ဖြင့် လှည့်လည်ရောင်းချနေသော ဈေးသည်တစ်ဦး ...

ယခုတော့ သူမသည် အထိတ်တလန့် ရွာထဲသို့ ဝင်လာလေပြီဟော။ မယ်မျှင်သည် အိမ်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် မဝင်ဖြစ်သေးဘဲ သူကြီးအိမ်သို့ တန်းပြေးလေသည်။ သူကြီးမရှိ၊ သူ၏ သမီးလင်နောက်ပါသွား၍ လိုက်ရှာနေပြီလော။ သူကြီးကတော့ ဒေါ်အေးဘုံသည် မယ်မျှင်ကိုကြည့်ကာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ထင်းစွဲစားမကို ယောင်ယမ်းကာ ပစ်ချလိုက်သည်။

“မယ်မျှင် - မယ်မျှင် - အမလေးဟဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုံး”

မယ်မျှင်သည် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်၊ ဟောဟဲ့ဆိုက်နေသည်။ ခက်ကြာမှ မျက်နှာကို ချွေးသုတ်လိုက်ကာ ...

“သ - သ - သ”

ထိုအခါ အေးဘုံကလည်း ယောင်ယမ်းကာ “သ - သ - သ” ဟု ပြန်၍ ရွတ်သည်။ ဒေါ်အေးဘုံသည် ခါးတို့လျှင် ယောင်ယမ်းတတ်သော နံအအမိန်းမကြီးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မယ်မျှင်က အထိတ်တလန့် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေရာ သူမကပါ ရောယောင်၍ မြည်တမ်းနေလေ၏။ မယ်မျှင်သည် စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီးမှ ...

“ရေ - ရေ - ရေတစ်ခွက်လောက်”

ထိုအခါမှ ဒေါ်အေးဘုံသည် ရေတစ်ခွက် ထ၍ ဝပ်ပေးသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာတုံးဟဲ့ - မယ်မျှင်”

“ကျုပ်ကို သရဲခြောက်လွှတ်လိုက်တယ်တော့”

ထိုအခါမှ ဒေါ်အေးဘုံသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတော့သည်။ အချိန်ကလည်း မှောင်စပြုနေပြီ မဟုတ်လား။

“ဘယ်က သရဲတုံး”

“ကလရပ်သချိုင်းကပေါ့ - ကြောက်လိုက်တာအေရယ်။ ကလရပ်ရွာထဲကို ဈေးရောင်းအကျွေးတောင်းရင်း ပြန်လာတာ။ သချိုင်းအစပ်ကပေါ့၊ ညည်း

သိပါတယ်အေ။ ဒီလိုပဲ လူတိုင်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာနေကြပဲဟာ။ တစ်ခါမှ သရဲခြောက်တယ် မကြားဖူးပါဘူးတော်။ ရွာနှစ်ရွာကြားပဲ ညဘက်တောင် သွားနေကြတာတော်။ အဲဒါအေရယ် - သရဲခိုင်းလည်း ကျော်ရော နောက်က ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်ကြားရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက် - ဟုတ်ပေါင်။ သရဲပေါ့။ မျက်နှာမည်းကြီးနဲ့ ခေါင်းကြီးထမ်းပြီး ကျုပ်နောက်ကလိုက်လာတာ။ ညည်းနယ်အေ - ရင်ထဲကို ဒိန်းနဲ့ ဖြစ်သွားပြီး မေ့လဲမတတ်ဘဲ။ ဒါနဲ့ - ကျုပ်လည်း ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ထွက်ပြေးလာတာ။ အမလေး - မောလိုက်တာ။ သရဲ - တကယ့်မှသရဲ။ ခေါင်းတလား သရဲ”

သည်လိုနှင့် တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းတလားထမ်း သရဲခြောက်ခြင်းသည် နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် တစ်ရွာလုံးသို့ ပြန့်နှံ့သွားသည်။ ထိုနောက် တစ်ရွာမှ တစ်ရွာသို့ ညပိုင်း မဆိုထားနှင့်။ နေ့ခင်းဘက်ပင် ရွာနှစ်ရွာကြား ကလရပ် သုသာန်သို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မလုပ်ရဲလောက်အောင် ကြားလန့်သွားကြသည်။ နေဝင်ပြီဆိုလျှင် ကူးသန်းသွားလာမှု မပြုရဲကြတော့ပေ။

နောက်နှစ်ရက်သုံးရက်တိုင်အောင် မယ်မျှင်သည် ရှင်းလင်းပြောပြရ၍ အာတွေပင် ညောင်းလာပေပြီ။ ထိုအခါ ဒေါ်အေးဘုံကဝင်၍ ရှင်းပြရသည်။ သမီး လင်နောက်လိုက် သည်ကိစ္စကို မရှင်းပြနိုင်ဘဲ ခေါင်းတလားသရဲ အကြောင်းကို ကြားဝင်ဒိုင်ခံရှင်းပြပေးနေရပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခြောက်လှန့်ခံရသည့်အလား တစ်ဆင့်ရှင်းပြပေးနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုဟေ့ - သရဲက ခေါင်းကြီးထမ်းပြီး မျက်လုံးပြုံး လျှာကြီးတန်းလန်း ကျနဲ့ နားရွက်ကြီးက ဖျာလောက်အေး၊ ပြေးလိုက်လာတာများ ခွစီးပြီး စားတော့ ဝါးတော့မယ့်အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်လား - ကြောက်စရာကြီး”

သည်လိုနှင့် စကားသည်ကား ကားသထက်ကား ကျယ်ပြန့်သွားပြီး လျှင်...

“အမလေး - နောက်ကနေ လိုက်လာတာတဲ့တော့၊ ခေါင်းကြီးကို မြင်းလို စီးပြီး လျှာကြီးက တစ်လံလောက်ရှိသတဲ့၊ ကြောက်စရာကြီးပါဗျာ။ ခေါင်းက တင်းတောင်းလောက်တဲ့၊ သတိထားသွားကြ - လာကြဟေ့”

သည်လိုနှင့် ခေါင်းတလား သရဲခြောက်လှန့်မှုသည် မြစ်ကွေ့ရွာနှင့် ကလရပ်ရွာကြားသို့ လူသွားလူလာ ဖြတ်သန်းမသွားလာရဲလောက်အောင် သတင်းဆိုးဖြင့် ပြန့်နှံ့ချဲ့ကားသွားလေ၏။

“ဟဲ့ - မောင်ဖုန်း၊ နင် တစ်ညနေလုံး၊ တစ်ညလုံး ဘယ်ပျောက်နေသလဲ ဟင်။ ဗအေကြီးက သမီး လင်နောက်လိုက်လို့ စိတ်ညစ်ဒေါသထွက်နေတာ နှစ်ရက်သုံးရက် ရှိနေပြီ။ အိမ်ကပ်ပါဦး”

သူကြီးသား မောင်ဖုန်းသည် လင်နောက်လိုက်ပြေးသော ရွှေစင်တုံး၏ အထက်အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း မိဘလက်ငုပ်လက်ရင်းကို မှီခိုကပ်ရပ်လုပ်ကိုင်ရင်း လက်ကြောသိပ်တင်းသူမဟုတ်ပေ။ နမလင်နောက် လိုက်သွားသော်လည်း ရှက်ရမှန်း၊ နာရမှန်း သိသူမဟုတ်။ ပျော်ပဲ ပျော်နေ သလော မပြောတတ်ပေ။

“အမေကလည်းဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ညီမကို ချစ်တာပဲဗျာ။ ဟိုကောင် ခိုးထောင် ဘယ်ကို ခိုးပြေးသွားမှန်းမှ မသိတာ။ သူတို့ ဝေးဝေး မပြေးနိုင်ပါ ဘူးဗျာ။ မသကာ ဖျာပုံဖြစ်ဖြစ်၊ ကျိုက်လတ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နေပါဦး - အမေရဲ့၊ အမေ့သမီးက လင်နောက်လိုက်သွားတာ၊ ယောကျ်ားကောင်းပါ အမေ။ လူလိမ်မာကလေးပါ အမေရဲ့၊ လင်မှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ်၊ မယားမှတ်မှတ် ပေါင်းသင်းပြီး ရှာကျွေးမယ့်ကောင်ပါဗျ။ အသောက်အစားကလည်း မရှိ၊ ဒေါ်အေးဘုံ ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြုံးကာ ခါးထောက်ရပ်လိုက်ရင်း...

"မသား - နင်က ဖိုးထောင်နဲ့ နမကို သဘောတူနေတယ်ပေါ့ - ဟုတ်လား"

"တူတယ် - တူတယ်"

"အေး - နင့်အဖေရှေ့သတိထား၊ နှစ်လုံးပြူးစာ မိမယ်"

မောင်ဖုန်းသည် တဟားဟား ရယ်လေသည်။

"အဖေနှစ်လုံးပြူးကြီးကို အမေတောင် မကြောက်တာ၊ ကျုပ်က ကြောက်ရမှာလားဗျ"

"ဟဲ့ - သေချင်းဆိုး"

"ဒါပဲနော် - အမေ၊ ရွှေစင်တုံး ယောက်ျား ယူပြီးရင် ကျုပ်အလှည့်ပဲ။

ကျုပ်က မိစမ်းနဲ့နော်၊ ဒီတစ်မိုးကုန်ရင် မင်္ဂလာဆောင်ပေးရမှာပဲ"

ထိုအခါ ဒေါ်အေးဘုံသည် ဒေါသတကြီးဖြစ်ကာ အသံကုန် ဟစ်လေသည်။

"မောင်နမ - ညီအစ်ကို တစ်နှစ်ထဲမှာ နှစ်မင်္ဂလာ မဆောင်ရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား မောင်ဖုန်း၊ လူနိုက်တတ်တယ်ဟဲ့၊ တစ်မင်္ဂလာပဲ ရှိတယ်"

မောင်ဖုန်းသည် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။

"ဒါတွေ ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်သိတာက ဒီမိုးကုန်ရင် အမေတို့နားဖောက်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ မိစမ်းနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပေးရမှာပဲ"

"အော် - မောင်ဖုန်း၊ နင်ဟာ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်လှပါလား၊ အလုပ်ကျတော့ လက်ကြောမတင်းချင်ဘူး၊ ဟိုအကြောကတော့ တော်တော်ကို တော်တော်ပဲ ပြောလိုက်မယ်"

မောင်ဖုန်းသည် တဟဲဟဲ ရယ်နေပြန်သည်။

"ဒါ - ထားလိုက်ဦး၊ နင် - ညနေရီ နေဝင်ရီတရောမှာ သွားတာလာတာ သတိထားစမ်း"

ကာလရပ်နဲ့ မြစ်ကွေ့ကြားက သုသာန်မှာ ညနေဘက်ဆို သရဲက ခေါင်းတလားကြီး ထမ်းပြီး လိုက်လိုက်ခြောက်လှန့်နေတာ၊ နင် သတိထား - သေနေဦးမယ်။

ဒေါ်အေးဘုံ စကားဆုံးသည်နှင့် မောင်ဖုန်းသည် ခွက်ထိုးခွက်လှန့်ရယ်လေတော့သည်။

"ဟား - ဟား - ဟား - ခေါင်းတလား ထမ်းစဉ် သရဲမကလို့ သဘက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြိတ္တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်က မကြောက်၊ မကြောက်ရေးချ မကြောက်"

မောင်ဖုန်းသည် မိခင်ကို ပြောင်လောင်းသရော်ပြီး ရွာလမ်းမဆီသို့ ပြေးထွက်သွားပြန်သည်။

ရွာထဲတွင်ကား နေဝင်ရီတရောတွင် ခေါင်းတလားတစ္ဆေ၏ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် ကျီးလန့်စာစားဖြစ်ကာ နေဝင်ရီဆိုသည်နှင့် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် မထွက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေမိကြသည်။ မှန်ပေသည်။ ခေါင်းတလားရွှေသည် ဈေးသည် မယ်မျှင်ကို ခြောက်လှန့်လိုက်သည်မှစကာ နှစ်ရက်ခြား၊ သုံးရက်ခြား ဆိုသလို ခြောက်လှန့်သည့် သတင်းက ထွက်နေပြန်သည်။ အခြောက်အလှန့်ခံရသူတွေကလည်း မှန်သည့်အတိုင်း ထွက်ဆိုကြပေရာ ခေါင်းတလား သရဲသည် တဖြည်းဖြည်းနာမည်ကြီးလာသည်။

ထိုသို့ အခြောက်အလှန့်ကြီးနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး အေးအေးလူလူ ပြောင်သလို ပြက်သလိုနေသူမှာ မောင်ဖုန်း တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ မောင်ဖုန်းသည် ခေါင်းတလားတစ္ဆေကို မကြောက်ရွံ့သည်သာမက ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာပင် သင်္ချိုင်းကို ဖြတ်ကာ သွားလာသဖြင့် တစ်ရွာလုံးက လက်ချားခါနေရသည်။

ရွာထဲတွင် ခေါင်းတလားတစ္ဆေ အခြောက်လှန့်ခံရသူတို့က လူစုစုဝေးဝေးတွင် ပြောဆိုနေကြ၊ ရှင်းလင်းနေကြချိန်တွင် မောင်ဖုန်းသည် ငွယ်ရာတွင် ဟားတိုက်ရယ်မောနေလေ့ ရှိသည်။ ထိုအချက်က ထူးခြားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခေါင်းတလား၊ သရဲတစ္ဆေ ခြောက်လှန့်မှုတွင် မောင်စုန်းသည် ပါဝင်ပတ်သက်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

မောင်စုန်းသည် အမှန်စင်စစ် ခေါင်းတလားသရဲပင်တည်း။ ညနေ နေဝင်ပြီဆိုသည်နှင့် သရဲခြင်းမြေထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ကာ ဝှက် ထားသော အဝတ်နက်နှင့် ခေါင်းပျဉ်အဟောင်းကြီးကို ထုတ်ယူ၊ ပန်းပေါ် ထမ်းသည့်အခါထမ်း၊ ဦးခေါင်းပေါ်ရွက်သည့်အခါရွက်ကာ သရဲခြင်းအနီး

ရဲမရယ်-စာရင်းရှင်းရင်လည်း ခေါင်းတလားသရဲပင် ပြောပြပါအေ။
ပြေပြေလည်လည် လုပ်ကြပါနော်။ မောင်စုန်း-မောင်စုန်း-
တော်တော် ဒုက္ခပေးပါလားနော်။ ဒီလို ရဲမရယ်။ ကလေးရယ်က
မိမိမိဆိုတဲ့ တောင်မလေးနဲ့ သူတို့ချင်းချစ်ကြိုက်ကြတာ သုံးနှစ်
လောက်ရှိပြီ။ ဒီနေ့တုန်း တုတ်ပေါင်။ သိတင်းကျွတ်ရင် မင်္ဂလာ
ဆောင်ပေးမယ်လို့ သူတို့ချင်း သဘောတူ ပြောဆိုကြောင်းလမ်း
ပြီးသား ရဲမရယ် ...

ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကို "ဝူး-ဝူး-ဝါး-ဝါး" အော်ကာ ခြောက်လှန့်တတ်
ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်းပျဉ်ကြီးကို မြင်းလိုလှုပ်စီးကာ မျက်နှာ အိုး
မည်းသုတ်၍ ရွာများထိ လိုက်ခြောက်လှန့်သေးသည်။ အချို့ယောက်ျားကြီး
များပင် သရဲတကယ်ခြောက်လှန့်သည် ထင်မှတ်ကာ သေလုမြေပါး အော်
ဟစ်ပြေးလျှင် မောင်စုန်းသည် ခွက်ထိုးခွက်လှန့် အားရပါးရ ရယ်မောကာ
ကျန်ရစ်တတ်သည်။

သည်လိုနှင့် ခေါင်းတလားသရဲသည် ရက်ပေါင်းများစွာ ပြောစမှတ်
ပြုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။ ရက်ခြားဆိုသလို ခြောက်လှန့်မှုက ကြိုကြား
ကြိုကြားဆိုသလို ဖြစ်ပေါ်နေတတ်သေးသည်။

ရက်ပေါင်း တစ်လကျော်ကျော်နှစ်လနီးပါးခန့် ကြာမြင့်သွားခဲ့ပေပြီ။
တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးရွှေစင်တုံးသည် လယ်သူရင်းငှားဖိုးထောင်
နှင့်အတူနေအိမ်သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့ကာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေသွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။ ရွာမိရွာဖများက သူကြီးသာပြောကို ဖျောင်းချနားချခဲ့သဖြင့်၊
သားမက်ဖိုးထောင်ကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ
သူကြီးသာပြောသည် ကျေနပ်ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့်
သမီးနှင့် သားမက် အိမ်ခြံဝင်းတွင်းတွင် သစ်ရပ်သော အိမ်ကလေးတစ်လုံး
ဆောက်ပေးထားကာ လယ်ယာလုပ်ငန်းကို အတူတကွလုပ်ကိုင်စားသောက်
စေသည်။

တစ်နေ့ ညဦးပိုင်း လကလေး သာသာ သူငယ်တိတ်ဆိတ်စအချိန်
ကျေးလက်တောရွာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း စက်နာရီ ရှိနာရီလောက်ဆိုလျှင်
လူငယ်တွေသာမက လူကြီးတွေပါ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်အိပ်ပျော်စပင်ပြီ။
သူငယ်နှင့် လူလတ်ပိုင်းတွေသာ ရွာလမ်းတစ်လျှောက်လျှောက်ပြန်သွား
ခြေအေး ဝိုက်နာဖြတ်သန်းသွားလာတတ်ကြပေသည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ပျံသန်းလျက် ရှိသည်။ ခြံအပြင်ဘက်တွင် လေသည်ငြိမ်သက်နေသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတော့ကစားနေတတ်သည်။ ထိုစဉ် ရုတ်တရက် လေပြင်း တစ်ချက်ဆောင့်တိုက်လိုက်ပေရာ ခြံထောင့် ဝါးရုံပင်ဆီမှ ဝါးရွက်ချင်း ပွတ်တိုက်သံမှာ တောသံပေးသကဲ့သို့ တဖျောဖျော မြည်သွားလေသည်။ စံပယ်ချုံနဲ့မှ စံပယ်ရနံ့သည် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် သင်းမြဲလာ ပြန်သည်။ လေပြည်က တနွဲ့နွဲ့တော့၍တော့၍ တိုက်နေဆဲ။

တစ်ခဏကြာလျှင် ရွာထိပ်မှ ခွေးတစ်ကောင်၏ စူးစူးဝါးဝါးသံရှည်ဆွဲ ကာ အူလိုက်နှင့် မရှေးမနှောင်းသစ်ပင်ထက်မှ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်က ဂီးခနဲ အော်ကာ ထ၍ ပျံထွက်သွားသည်။

ဒေါ်အေးဘုံသည် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည်နှင့် စိပ်ပုတီးကို ဘုရားကျောင်း ဆောင်ထောင့်တွင် ချိတ်လိုက်သည်။ ရွှေစင်တုံးသည် မနက်စောစောထမင်း ချက်ပြုတ်ရန် စပါးလုံးရွှေးနေသည်။ အိမ်တွင် ဦးသာပြောနှင့် စိုးထောင် မရှိ ချေ၊ မြေခွန်လယ်ခွန်ကိစ္စအတွက် ဖျာပုံမျိုးပိုင်ကြီး ဆင့်ခေါ်သဖြင့် နေ့လယ် ကပင် ဖျာပုံသို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီ။ အိမ်တွင် ဒေါ်အေးဘုံ၊ မောင်ဖုန်းနှင့် ရွှေစင် တုံးသာ ကျန်ရစ်သည်။

မောင်ဖုန်းသည် ကာလသား လူငယ်ခြေတက်ပီပီ ရွာထဲသို့ ခွပ်လက် ခွပ်တက် ရှာရန် သွေးရန် ညဦးပိုင်းထဲက ထွက်သွားရာ ယခုချိန်ထိ နေအိမ် သို့ ပြန်ရောက်မလာသေးပေ။ ခပ်ဝေးဝေးတွင် ပုလွေမှုတ်သံနှင့် ဘင်ဂျီသံ ကြားနေရသည်။ မာနရှင်ကို တီးခတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ “မာနရှင်ရယ်၊ မုန်း ဟန်မမူနဲ့ကွယ်” နေရာတွင် ကာလသားတွေဝိုင်းဆိုကြသည်မှာ တက်တက် ကြွကြွပင်၊ ထိုကိစ္စဆည်းဆာ လရိပ်ပြာတွင် မောင်ဖုန်း ရောက်နေပေလိမ့် မည်။ သူ ပါဝင်ရောပေဘင်ကာ သံပြိုင်အဖွဲ့ထဲ ပါနေအောင် ပါနေပေလိမ့် မည်။

ဒေါ်အေးဘုံသည် ဘေးပြတင်းပေါက် တဲလားတံခါးကို ထောက်ထား သော သစ်သားချောင်းကို ဖြုတ်ကာ တံခါးတစ်ချပ်ကို စေ့ပိတ်လိုက်စဉ်မှာ ပင်မြဲထဲသို့ ဝင်လာသည့် ခပ်ဖွဖွခြေသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

မောင်ဖုန်း ပြန်လာပြီလား ...။

ဒေါ်အေးဘုံသည် မီးခွက်ကို မြှောက်ကာ မြဲထဲဝင်လာသည့် ခြေသံတစ်ခု ကြောင့် လှမ်းကြည့်သည်။ မောင်ဖုန်းမဟုတ်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ...။ ဒေါ်အေးဘုံ အံ့သြသွားသည်။

ကောင်မလေးသည် လွယ်အိတ်အနွမ်း အထုပ်ကလေးကို ကိုင်ကာ မြဲရေတံခါးဝတွင် ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးကို မြင်လိုက်တော့ ဒေါ်အေးဘုံ တစ်ခဏ ငေးမောသွားသည်။ ရွှေစင်တုံးသည် ဆန်ပြာခြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးသည် မဝံ့မရဲ ဝင်လာပြီ ဖြစ်သည်။

မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် မြင်လိုက်ရသည်က ချောမောလှပသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးကို ဒေါ်အေးဘုံ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် မြင်ဖူးခြင်း မရှိချေ။ တစ်ရွာသူသာ ဖြစ်မည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်လှလှနှင့် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်ကလေးဖြစ်ရာ အထူးခြားဆုံးမှာ ကောင်မလေး၏ မျက်ဝန်းများပင် ဖြစ်သည်။ မျက်ဝန်းများသည် မီးရောင် မှိန်မှိန်အောက်မှာပင် ရွှန်းလက်နေကာ အရောင်ထွက်နေသကဲ့သို့ တောက် ရွှန်းလှပနေ ခြင်းပင်တည်း။

ရွှေစင်တုံးသည်ပင် ရုတ်တရက် ငေးကြောင်ကြည့်မိလျက် သားဖြစ်သွား သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ဘယ်သူလဲဟူသော ပြိုင်တူမေးခွန်းသံသည် ကရုဏာဖြင့် တုန်ခါသွားခြင်း ဖြစ်ပြီး ဒေါ်အေးဘုံကော ရွှေစင်တုံးဆီကပါ ထွက်ပေါ်လာသော အသံ ဖြစ်သည်။

“ကျွန် - ကျွန် - ကျွန်မ”

ကောင်မလေးသည် မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ရပ်နေတာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေပြီး မျက်ဝန်းများက ပြူးစက်နေသည်။ မိုးရေမိသော ငှက်ကလေးလို ကြောက်လန့်ကာ တုန်ခါနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းထူထူဖောင်းဖောင်းကလေးများက အလန်တကြား ဖြစ်နေကာ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ထိုစဉ် ခြံပြင်ဘက်ဆီမှ နားပေါက်ကလေးတစ်ကောင်၏ “ဘူးအဲ” အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒေါ်အေးဘုံသည် ကောင်မလေးမှလွဲ၍ မည်သည့်အရာမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်။

“ဟဲ့ - အော် - လုံမလေး ညည်းက ဘယ်သူတုံး။ ဘယ်ကိစ္စတုံး။ ဘယ်ကလာတာတုံး”

မေးခွန်းများဖြင့် များပြားကာ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ရွှေစင်တုံးက မိခင်ဘက် တစ်ချက်လှည့်ကာ ...

“အမေရယ် - မေးခွန်းတွေကများလိုက်တာ။ အိမ်ပေါ်ခေါ်ပါဦး အမေရဲ့ အပြင်ဘက်ကြီးမှာ သူ့မတစ်ယောက်တည်း။ မှောင်ကမှောင်ပါဘိသနဲ့”

ထိုအခါကျမှ ဒေါ်အေးဘုံသည် ဧည့်သည်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်ရန် သတိရသွားကာ ...

“အို - တော်ဓရ - ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဟဲ့ - ဟဲ့ - လုံမလေး။ အိမ်ပေါ်တက် - အိမ်ပေါ်တက်။ အိမ်ပေါ်ရောက်မှပြော - လာ - လာ - လာ - တက်အေ”

ထိုအခါကျမှ ကောင်မလေးသည် လွယ်အိတ်ကို ရင်ခွင်တွင် တင်းကြပ်စွာ ဖွဲ့ပိုက်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ မဝံ့မရဲတက်လာသည်။ ရင်ဘတ်ထဲက လွယ်အိတ်

ကိုတော့ မည်သူ့ကိုမှ စိတ်မချ၊ မယုံကြည်သည့် အလား တင်းကြပ်စွာ ဖွဲ့ပိုက်ထားပြီး လက်က မချချေ။

ဒေါ်အေးဘုံ၊ ရွှေစင်တုံး သူစိမ်းသူရဲကောင်မလေးသည် အိမ်ရှေ့ဖိနပ် ချွတ်ခုံနားတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဒေါ်အေးဘုံသည် ကောင်မလေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရှုအကဲခတ်ကာ ...

“ညကြီးမိုးချုပ်ပေါ့ - လုံမရယ်။ အချိန်မဲ့ အခါမဲ့ ဘယ်ကလာတာတုံး။ လာပုံကလည်း ထူးဆန်းလိုက်ပါဘိ၊ ညည်းကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါကလား။ ပြောစမ်းပါဦး ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို။ ကူညီသင့်တာ ကူညီရတာပေါ့”

ကောင်မလေးသည် ခေါင်းတစ်ချက် ငုံ့သွားသည်။ ရုတ်တရက် ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်။ ကောင်မလေးသည် ရှက်နိုးဟန်ဖြင့် စကားတစ်ခွန်းတလေမှ ပြောမထွက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ကြီးကြီးရယ် - ကျွန်မ ရှမ်းကွင်းကြီးရွာကပါရှင်၊ ဦးမြရှင်၊ ဒေါ်သွင်ရဲ့ သမီးပါ။ ဟို - ဒီလိုပါကြီးကြီးရယ်၊ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ပြောရမှာပါပရင်၊ ဟိုညီမလေးလည်း သေသေချာချာ နားထောင်ပါနော်။ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးကြီးသားကို မောင်ဖုန်းနဲ့ ကျွန်မ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှနေတာ နှစ်လသုံးလ လောက် ရှိပါပြီ - အဲ - ”

ကောင်မလေး၏ စကားပင် မဆုံးသေး။ ဒေါ်အေးဘုံသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကာ ရွှေစင်တုံးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရွှေစင်တုံးလည်း ဣန္ဒြေပျက်နေပြီ။ ဒေါ်အေးဘုံသည် နှုတ်ခမ်းကြီးကို တစ်ချက်တွန့်ရွံ့လိုက်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဗူး - ရှုပ်ကုန်ပြီ တကယ်ပါပဲကလား။ ရှုပ်ကုန်ပါပြီအေရယ်”

ထိုအခါ ကောင်မလေးသည် အနည်းငယ် ရဲတင်းဟန်ပြလာပြီး စကားပြော အရှိန်ရလာကာ မျက်နှာကို ငုံ့ထားလျက်ကပင် ...

“အဲဒါကြီးကြီးသား ကိုမောင်စုန်းနဲ့ မေတ္တာမျှပြီး သူက လက်ထပ်ခွင့် တောင်းပါတယ်”

ဒေါ်အေးဘုံသည် မျက်လုံးကြီးပြုံးထွက်၊ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိထား သည်။

“ဘုရား - ဘုရား - ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပေါ့။ ရွှေစင်တုံးရေ - နှင့် အစ်ကို လုပ်ပုံကို ကြည့်ပါဦး။ ကောင်းသေးရဲ့လားလို့”

ကောင်မလေးသည် မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်ကာ ...

“မယုံရင် ကိုမောင်စုန်းလာတော့ စစ်ဆေးမေးမြန်းကြည့်ပါ ကြီးကြီး ရယ်။ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုရတာပါ။ မလိမ်ပုံပါဘူး။ ကျိန်ဆိုရင် ကျိန် ပြပါမယ်”

ဒေါ်အေးဘုံသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ လက်ကာပြသည်။ ရွှေစင်တုံး သည် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်နေလေသည်။

“အစ်ကိုကတော့လေ ခက်ပါတယ်။ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေမှန်းမသိ ဘူး။ အော် - အစ်မရေ၊ ဒီလိုရှိပါတယ်ရှင်။ နားနှင့်မနာဖဝါးနှင့်သာ နာပါတော့ နော်။ ကိုမောင်စုန်းမှာ ချစ်သူရှိတယ်ရှင်။ ဒီတစ်မိုးကုန်ရင် မင်္ဂလာဆောင် မှာ”

ကောင်မလေးသည် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားကာ ဘုရားတလိုက် သည်။ ထို့နောက် - ကျွန်မ တကယ် မသိပါဘူးရှင်။ ဒီလိုချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိရင်တော့ ကိုမောင်စုန်းက လှေကန်နစ်ဖက်နင်းတာပဲရှင်။ ခက်တော့တာပါပဲ။ သူလာမှ စာရင်းပြတ် ရှင်းရတော့မှာပဲ”

ထိုအခါ ဒေါ်အေးဘုံသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကာ ...

“လုံမရယ် - စာရင်းရှင်းရင်လည်း တိုးတိုးသက်သာ ပြောပြပါအေး။ ပြေပြေလည်လည် လုပ်ကြပါနော်။ မောင်စုန်း - မောင်စုန်း - တော်တော် ဒုက္ခ

ပေးပါလားနော်။ ဒီလို လုံမရေ။ ကလရပ်ရွာက မိစမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ သူတို့ချင်း ချစ်ကြိုက်ကြတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ ဒီနေ့ကုန် ဟုတ်ပေါင်၊ သီတင်းကျွတ်ရင် မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်လို့ လူကြီးချင်း သဘောတူ ပြော ဆိုကြောင်းလမ်းပြီးသား လုံမရေ၊ လုံမနဲ့ မောင်စုန်း ဘယ်လိုက ဘယ်လိုတွေ ကြတာတုံး”

“ဗျာပုံချေးထဲမှာ တွေ့ကြတာပါရှင်။ ဈေးဝယ်ရင်း ဆုံကြတာပါ”

ဒေါ်အေးဘုံသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို ချရင်း ရွှေစင်တုံးကို ငေးကြည့်နေ၏။

“သမီးရေ - ဒီကောင် ဂြိုဟ်ကောင်ပဲ ကြည့်စမ်း။ မျက်နှာတော်တော် ပြောင်တဲ့ကောင်ပါလား။ မိစမ်းကိုလည်း ဒီတစ်မိုးကုန်ရင် လက်ထပ်ပေးဖို့ ကတိပေးပြီးပြီ။ ဒီမှာလည်း တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုတွေ့ပြီး မိန်းမ ခိုးလာ ပါလိမ့်။ ငါ့နယ်နော်။ သေသာသေလိုက်ချင်ပါတော့တယ်အော်”

ရွှေစင်တုံးသည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ငုံ့ကိုင်ကာ တိုးသက်သောလေသံ မျှဖြင့် ...

“အစ်မက ကိုမောင်စုန်းနောက်ကို လိုက်လာတယ်ဆိုပါတော့”

ကောင်မလေးသည် ရှက်စန်းဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။ နှုတ်က မဖြေ ...

“အော် - အစ်မနာမည် ပြောပါဦး”

“ငုဝါ”

ရွှေစင်တုံးသည် မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းစက်သွားကာ ...

“အို - အစ်မနာမည်ကလေးက ချစ်စရာ၊ ရုပ်ကလေးက သာတောင် လှသေး”

ဒေါ်အေးဘုံသည် ရွှေစင်တုံးကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။

“ညည်းနယ်အေ - ဒီလောက်ပြဿနာတက်ပြီးမအေခေါင်းမီးတောက်
နေတာတောင် နာမည်လှတာတို့၊ ရုပ်ရည်လှတာတို့ စစ်တမ်းထုတ်နိုင်သေး
ရဲ့၊ ခက်လှပါလား။ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ ကူပြီး စဉ်းစားဦးဟဲ့”

ရွှေစင်တုံးသည် ခပ်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“အမေရေ - ကျွန်မကတော့လေမိစမ်းလိုအာကြမ်းလျှာကြမ်းရွာကျော်
ရပ်ကျော်ကြီးနဲ့ သိပ်သဘောမကျဘူး။ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတာနော် အမေ၊ အမေ
ကြိုက်ချင်ကြိုက်၊ မကြိုက်ချင်နေ၊ ကျွန်မကတော့ ဟောဒီမမ ငှက်ကို မြင်မြင်
ချင်း ချစ်တယ်။ နာမည်ကလေးကလည်း လှ၊ ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း ပြော
စရာမရှိ။ ကြည့်စမ်းပါဦး အမေရယ်။ ဟို အငြိမ့်မင်းသမီးကလေး လေဘာတီ
မမြရင်နဲ့ မတူဘူးလားဟင်။ အမေ - ချောလိုက်ပါဘိနော်”

ဒေါ်အေးဘုံသည် စိတ်ညစ်၍ သေချင်စိတ်ပေါက်နေရသည့်အထဲ သမီး
၏ ချိုးမွမ်းခန်းကို မကြားချင်ကြားနေရပြန်သည်။ ထို့နောက် နားစွန်နားဈား
ဖြင့် -

“စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ဘာရယ် လေးဖက်ကြီးမမြရင်နဲ့ တူတယ် ဟုတ်
လား”

ရွှေစင်တုံးသည် ဒေါ်အေးဘုံ စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်နှာမော့လှန်၍
ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လေသည်။ ဗိုက်နိပ်၍ ရယ်သည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟီး - ဟီး - ဟီး - အမေ့နယ် တော်တော်ခက်ပါ
တယ်။ လေးဖက်ကြီးမမြရင်မဟုတ်ဘူးအမေ၊ လေဘာတီမမြရင် - လေဘာ
တီမမြရင်၊ လေးဖက်ကြီးမမြရင်မဟုတ်ဘူး။ အမေ့နယ်နော် - ဟီး - ဟီး - ဟီး -
လေးဖက်ကြီးမမြရင်တဲ့။ ဟား - ဟား - ဟား”

ကောင်မလေးကပါ ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ဒေါ်အေးဘုံ
သည် ကောင်မလေးဆီသို့ အာရုံရောက်သွားပြီး -

“ကဲ - ခုမှတော့မထူးပါဘူး။ မီးစင်ကြည့်ကရတော့မှာပဲ။ ကဲ - ပြောပါဦး
လုံမရေ၊ မောင်စုန်းနဲ့ ညည်းနဲ့ ဘယ်လိုဆုံတွေ့ပြီး ဖြစ်လာကြသလဲဆိုတာ
ဇာတ်စုံခင်းပါဦး”

ဒေါ်အေးဘုံသည် ကောင်မကလေးကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ ရေနံဆီ
မီးခွက်မှ မှိုင်းတွေ ဝလာသဖြင့် လက်ဖြင့်ဖယ်ထုတ်ရင်း မီးစာကို မြှင့်လိုက်
သည်။ ကောင်မလေးသည် အိမ်ခါးပန်းကို ကျောမိုရင်းခေါင်းငုံ့၍ ပြောသည်။
ခေါင်းကို မမော့၊ ရှက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုပါကြီးကြီး။ ကိုမောင်စုန်းက ကျွန်မကို ခိုးလာတာပါ။ ကျွန်မက
ဒီလိုဆိုရင်လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ရွှေတိုရွှေစ အရင်းနှီးကလေးနဲ့ငွေကလေး
နည်းနည်းပါးပါး လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်လာမိပါတယ် ကြီးကြီးရယ်။ နွား
ပေါက်ကလေးတောင်ပါရဲ့”

ဒေါ်အေးဘုံရော ရွှေစင်တုံးပါ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူတို့သည် တစ်
ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း လမ်းမဘက်သို့ ကဲ၍ကြည့်လိုက်
ကြလေသည်။

“ဘယ်မှာလဲ - အေရယ်၊ လုံမရဲ့ညည်းနွားပေါက်ကလေးဆိုတာ”

ရွှေစင်တုံးက ရွာလမ်းမသို့ လှမ်းဝေးရင်း -

“ဟုတ်ပါရဲ့ - မမငုဝါ၊ နွားပေါက်ကလေးမတွေ့ပါလားဟင်”

“ပါပါတယ် ညီမလေးရဲ့၊ ခြံပြင်မှာ ကြီးချည်ထားခဲ့တယ်”

ဒေါ်အေးဘုံသည် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် စုလိုက်ပြီး မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် -

“လုံမနယ်အေ - လင်နောက်လိုက်လာတာ နွားပါ ယူလာခဲ့ရသလား
ဟယ်။ ကျားသားမိုးကြီး”

ကောင်မလေးသည် အသံကိုမြှင့်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေသည်။

“နွားကလေးက ကျွန်မကို အရမ်းချစ်တာ ကြီးကြီးရဲ့၊ ကျွန်မကို ချက်စိ
အောက်က အပျောက်ခံတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်မ အစာကျွေးမှ၊ ရေတိုက်

မှစားတာသောက်တာ၊ ကျွန်မရဲ့ရဲရဲလို့လို့သွက်ထားခဲ့ရင်သေရှာမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် သနားပြီး လင့်နောက် ရုံးရဲရဲလို့ပြေးတာတောင် ကျွန်မမှာ နွားကလေးကို အပါခေါ်လာရတာပေါ့ကြီးကြီး”

ရွှေစင်တုံးနှင့် ဒေါ်အေးဘုံသည် မှောင်မိုက်နေသော ခြံအပြင်ရွာလမ်းမဆီသို့ လှမ်းဝေးမျှော်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြပြန်လေသည်။ ရုတ်တရက် နွားပေါက်ကလေး အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“နွားကလေးကို ခြံအပြင်ထောင့်က သစ်ပင်မှာ ကြိုးလှန်ထားပါတယ်ကြီးကြီး၊ ရှိပါတယ်”

ထိုအခိုက် နွားကလေး၏ ဘူးခနဲ မြည်သံထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။ ထိုစဉ်ရွာစပ်ရှိတဲ့အိမ်မှစွေးတွေအူသံထွက်ပေါ်လာသလို ကြောင်တစ်ကောင်၏ ဒေါသတကြီး မာန်ဖိသံပါ ဆက်တိုက်ကြားနေရပြန်လေသည်။

ဒေါ်အေးဘုံသည် ကောင်မလေးလက်ကမချပဲ ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ပိုက်ထားသော လွယ်အိတ်ကို တစ်လှည့်၊ ရွှေစင်တုံးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ ...

“နေပါဦး - လုံမရဲ့၊ ညည်းက ဘာပစ္စည်းတွေပါသတုံး”

“ရွှေတိုရွှေစွဲကြီးလက်ကောက်နဲ့မျက်နှာချေ၊ ပေါင်ဒါမုန့် သနပ်ခါးတုံးကလေး တစ်လုံးတလေပေါ့ကြီးကြီး”

ဒေါ်အေးဘုံသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ရွှေစင်တုံးသည် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ချောမောလှပသော တစ်ရွာသူ မိန်းကလေးကို ယခုမှ မြင်ဖူးပါလျက်ပင် ချက်ချင်းဆိုသလို တွယ်တာခင်မင်သွားမိသည်။ ယောက်မတော်ချင်စိတ်ပေါက်သွား၏။ မိဘချင်း ပြောဆိုပြီးပြီဖြစ်သော တစ်ရွာသူ ကလေးရပ်သူ မိစမ်းကို စိတ်မတွေ့တော့ပေ။ မိစမ်းနှင့် ယခုငါ့ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက ဆီးသီးစေ့နှင့် မြင်းမိုရ်တောင်လို ကွာခြားနေပုံရသည်။ ထင်နေသည်။ မိစမ်းက အာကြမ်းလျှာကြမ်းရွာကျော် အော့ကြောလန် ရုပ်ကလည်း ရွက်ကြမ်းရေကျို။ ရွှေစင်တုံးသည် မိစမ်းကို ချက်ချင်းအမှတ်လျှော့ပစ်လိုက်သည်။ ဟောဒီ ငါဆိုသော မမနှင့် ကိုမောင်ဖုန်းသာ လက်ဆက်လိုက်ရလျှင် ...

ရွှေစင်တုံးသည် ကြိတ်၍ ပြုံးလိုက်ပေသည်။ ဒေါ်အေးဘုံကတော့ ရိုးသားသော တောသူပီပီ ကတိမပျက်ချင်၊ မျက်နှာပျက်ရမည့် ကိစ္စကို လက်မခံနိုင်ပေ။ ယခုတော့ သားတော် မောင်မောင်ဖုန်းသည် လှေကန်စက်နင်းကာ ဇာတ်ရွပ်တစ်ခုကို စတင်ပြီမဟုတ်ပါလား။

“ကဲပါလေ - ဇာတ်စုံခင်းပါဦး”

“အမေရယ် - အစ်မ၊ ဖြည်းဖြည်း ပြောပါစေ၊ ရှက်လို့ ခက်နေပါမယ်”

ဒေါ်အေးဘုံသည် မိုင်းဝနေပြီဖြစ်သော မီးခွက်ကို သုံးယောက်ကြား သို့ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါကြီးကြီး၊ ခုညနေကမှ ကိုမောင်ဖုန်းနဲ့ တိုင်ပင်နီးနီးနီး ကျွန်မရွာကနေ လူကြီးတွေမသိအောင် ခိုးထွက်လာတာပါ။ ကိုမောင်ဖုန်းကတော့ ရွာပြင်က စောင့်နေရစ်ချည်ပေါ့။ ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်အတူ နွားကလေးဆွဲပြီး ထွက်လာကြတော့ ဒီရွာရဲ့သူသားနားရောက်တော့ မိန်းမခိုလားတာ အိမ်ကလူကြီးတွေ သိရင် ငါ့ကို ပြဿနာရှာတော့မယ်တဲ့။ လောလောဆယ် ငါလိုက်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ညဉ့်နက်မှ ငါ နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မ ရှေ့က ထွက်ခဲ့တာပါပဲရှင်”

“သူက ဘယ်ဆီနေခဲ့တာတုံး”

“ရွာနစ်ရွာကြားက သုသာန်မှာပါကြီးကြီး”

“ဟိုက်”

ဒေါ်အေးဘုံသည် ဟိုက်ခနဲမြည်ကာ နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ကို လက်သီးဖြင့် ထုလေသည်။ ရွှေစင်တုံးသည် “ဘုရားရေ” ဟု တကာ မျက်နှာပျက်နေသည်။

“အစ်ကိုကတော့ ချောက်ကျပြီး သေတော့မှာပဲ - ဒီလောက်တောင် ခြေကြမ်း၊ ရေကြမ်း အခြောက်အလှန့်ကြီးနေတဲ့ သချိုင်းထဲမှာ နေရစ်သတဲ့၊ ကျားသားမိုးကြီး ဆိုပါတယ်တော်ရေ၊ တယ်သတ္တိကောင်းပါးစား၊ အစ်မ

ငုဝါရေ၊ အဲဒီမှာ ခုတလော နေဝင်ရီတရော မှောင်လုမှောင်ခင် ဖြစ်နေတဲ့ ကာလများမှာများ၊ ခေါင်းတလား သရဲတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေတယ် တော်ရေ၊ သတိသာထားနေကြတော့၊ လူသေခေါင်းကြီးကို ခေါင်းပေါ်ရွက် လိုရွက်၊ ပန်းပေါ်ထမ်းလိုထမ်းနဲ့၊ သရဲကြီးတစ်ကောင် အချိန်မတော် ဖြတ် သွားဖြတ်လာတွေကို လိုက်ပြီး ခြောက်လှန့်နေတာ၊ တစ်လလောက် ရှိပါ ပကော၊ ကြောက်စရာကြီး၊ ဖျားတဲ့သူ နာတဲ့သူတွေလည်း အများပေါ့ မမ ငုဝါ၊ အစ်ကိုမောင်ဖုန်းရယ်၊ ကော်လုပါလား၊ တယ်သတ္တိကောင်းနေပါလား။ ဝန္တလ သွေးထင်ပဲ၊ မိဘကို ကြောက်ရင် ရွာထဲတစ်နေရာရာမှာ ပုန်းနေလို့ မဖြစ် ဘူးလား၊ ခုများတော့ ရွာနစ်ရွာကြားက သရဲခြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သချိုင်းမှာ ပုန်းနေရသတဲ့တော်၊ အဲ့ပါ - အဲ့ပါ"

ရွှေစင်တုံးသည် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ တဖျစ်တောက်တောက် ဆိုပြော ပြောနေပေသည်။ ကောင်မကလေးက ငြိမ်သက်လျက်၊ မည်သည့်စကားမှ မဆို၊ ခေါင်းကိုသာ ရှက်စနိုး ဖြစ်လှဟန်နှင့် ငုံ့ထားမြဲ၊ ရှက်ရွံ့နေမြဲ၊

"ကဲ - ရွှေစင်တုံး၊ ဒီလို ထိုင်နေလို့ဖြင့် မပြီးပေဘူးတဲ့၊ တစ်ခုခုလုပ်ကြမှ ဟိုကောင် အာတ်ရှုပ်ကောင် မောင်ဖုန်းလည်း မလာသေးဘူး၊ ဒီလို လုပ်ကြ မယ်အေ"

"ပြောပါ - ကြီးကြီး"

အေအေးဘုံသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် စု လိုက်သည်။

"ဒီလိုလုပ်ကြမယ်အေ - မကောင်းဘူးလား၊ ငါ့ယောက်ျား သူကြီး ကိုသာပြောလည်း မရှိဘူး၊ ဖျာပုံမြို့နယ်က ဆင့်ခေါ်လို့ မနက်ကပဲ လေတစ် စီးနဲ့သာ၊ မက်နဲ့အတူတူသွားလေရဲ့၊ ဒီတစ်ညတော့ လုံမလေ၊ သမီးရွှေစင်တုံး အခန်းထဲမှာ အိပ်တော့ ညည်းပစ္စည်းတွေလည်း ယူထား၊ ပြီးတော့ ခြံပြင်က နွားကလေး ကိုလည်း ခြံထဲသွင်းပြီး နှင်းပန်းပင်အောက်မှာ ချီထားကွယ့်၊ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ပါပြီ - ကြီးကြီး"

"ဒီတစ်ညတော့ ဒီလိုပဲ စခန်းသွားကြတာပေါ့၊ မနက်မိုးလင်း ကိုသာ ပြော လာမှ စိစဉ်စရာရှိတာ စိစဉ်ရတာပေါ့အေ၊ လုံမလေး - မနစ်နာစေရပါ ဘူး၊ နာမည်လည်း မပျက်စေရပါဘူး၊ စိတ်ချ - စိတ်ချ၊ တို့က မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ ဆွေ ကောင်းမျိုးကောင်းအေ၊ ဟို - ငရှုပ်ကောင် မောင်ဖုန်းသာ ဆွမ်းဆန်ထဲ စပါး လုံး ရောနေတာ၊ အော် - ဒါတောင် လုံမလေး ရွာထဲဝင်လာတော့ ဘယ်သူ တွေ မြင်ကြသတဲ့"

"ဘယ်သူမှ မမြင်လောက်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နေရောင် မျောက်ပြီး မှောင်နေပါပြီရှင်၊ ရွာလမ်းမမှာလည်း ဘယ်သူမှ ဖြတ်သွား ဖြတ် လာတောင် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း နွားကလေး ဆွဲခေါ် လွယ်အိတ်ကလေး ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ပိုက်ပြီး ကိုမောင်ဖုန်း ညွှန်ပြခဲ့တဲ့ ဒီအိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက် ရောက်လာတော့တာပါပဲ"

ထိုအခါကျမှ အေအေးဘုံသည် ပင့်သက်ကိုမရွံ့ ရင်ကို ချသည်။

"တော်ပါလေ - ကျွန်တော်ပါလေ၊ ကဲ - ကဲ - ခြံပြင်က နွားကလေးအထဲ သွင်းဖို့ လုပ်ကြဈေကွဲ့၊ လုံမလေး - အောက်ဆင်း - နွားကလေးကို ခြံထဲ သွင်း"

"ဟုတ်ကဲ့ - အမေ"

"ဟုတ်ကဲ့ - ကြီးကြီး"

ရွှေစင်တုံးတို့၊ မီးခွက်ကိုင်ကာ ခြံပြင်သို့ ဆင်းသွားကြပြီး နွားကလေးကို ခေါ်ကာ ခြံထဲသွင်း မြက်ခြောက်၊ ကောက်ရိုးပုံကာ ရေခွက်ပါ ချပေးထားပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာကြသည်။

ညကားတဖြည်းဖြည်းနက်ရှိုင်းထူထဲစပြုလာပေ၏၊ တစ်ရွာလုံးထူးထူး ခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေသည်မှာ ချောက်ချားစရာတစ်မျိုးကောင်းလှသည်။

"ကဲ - လုံမလေး၊ ရွှေစင်တုံး - အခန်းထဲမှာ သွားအိပ်ချင် အိပ်နေနော်။
တို့သားအမိနှစ်ယောက်ကတော့ ဟိုလှေကန်နံရံကတော့ကို စောင့်ပြီး
ပြောရဆိုရ မေးမြန်းရဦးမယ်ကွယ်။ ခက်လှပါသကွယ့်။ ဒီလို ဗရတ်သုတ်ခ
ကောင်မျိုးတစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးမှာ မရှိပါဘူးဟယ် - အေ"

"အမေရေ - မြည်တွန်တောက်တီးနေလို့ဖြင့် မပြီးပေဘူးနော်။ ကိုမောင်
ဖုန်း ပြန်အလာကို စောင့်ပြီး ပြောရဆိုရဦးမယ်။ အော် - မမငုဝါ၊ မမလည်း
စိတ်သောကတွေနဲ့ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားပုံရပါတယ်။ အိပ်ချင် အိပ်
လိုက်ပါလား။ ကျွန်မ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်အိပ်နော် - မမငုဝါ"

ထိုအခါကျမှ ကောင်မလေးသည် ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ကာ ...
"ကျေးဇူးကြီးလှပါတ် - ကြီးကြီးနဲ့ ညီမလေးတို့ရယ်။ ကျွန်မ တကယ်ပဲ
စိတ်ပန်း လှပန်းလှပါပြီ။ စောစောကလေး အိပ်ပါရစေ"

"ကဲ - ရွှေစင်တုံးရေ၊ လုံမလေးကို အိပ်ခန်းထဲ လိုက်ပို့လိုက်ချေ။
ငါကတော့ ဟိုကောင်ကို စောင့်ရဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ - အမေ၊ လာ - မမငုဝါ၊ မမအရင်အိပ်နင့်၊ ကျွန်မတို့ကတော့
ကိုမောင်ဖုန်းကို စောင့်ရဦးမယ်"

"ဟုတ် - ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့"

လရောင်ရှိသောကြောင့် ရွာကလေးသည် လင်းလင်းထင်းထင်း ရှိနေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ လရောင်မဲ့သော ညများ၌ကား ကြောက်မက်ဖွယ် အဆင်း
ဖြင့် ငြိမ်သက်နေတတ်သည်။ ဖြူလင်းသော လရောင်ကို အမှီပြုကာ ညဘက်
ခရီးသွားတတ်သည့် လှည်းယာဉ်များတော့ ရှိသည်။ ဒါကလည်း ရံဖန်ရံခါ
မျှသာပင်။

ညဉ့်ပျော်ငှက်များ ရွာထဲမှ ငပေငတေများကတော့ ညဉ့်ဆယ့်နှစ်နာရီ
တစ်နာရီထိုးသည့်တိုင် အိပ်စက်ခြင်းရှိဟန်မတူဘဲ တစ်နေရာတွင် စုဝေးရင်း
အရက်သောက်၍သော်လည်းကောင်း၊ စကားစမြည်ပြော၍သော်လည်း
ကောင်း အချိန်ဖြုန်းတတ်ပေသေးသည်။

ညကား တစ်စတစ်စ မှုန်ရီအေးစက်လာသည်နှင့် အအေးဓာတ်ပိုလာ
သည်။ ရွာကလေး၏ခေါင်းပေါ်မှ တစ်ခါတစ်ရံဖြတ်၍ ပျံသန်းသွားသော လင်
ကောင်ပိုးငှက်၏ ဂီးခနဲမြည်သံကသာ အေးချမ်းသာယာသည့် ရွာကလေးကို
ခွတ်တရက် လှန်နှိုးလိုက်သလို ရှိပေသည်။

သူကြီးအိမ်တွင်ကား ဒေါ်အေးဘုံတို့ သားအမိသည် မီးခွက်တစ်လုံး
နှစ်ယောက်ကြားသို့ချကာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြပေသည်။ သားအမိ
နှစ်ယောက်သည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြီးစွာဖြင့် အိပ်စက်ခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ
မောင်ဖုန်း ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်ဖုန်း၏ အရိပ်အရောင်ပင် မမြင်ရသေးချေ။ ဒေါ်အေးပုံသည်
ဘောက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်ကာ ဒေါသထွက်လျက်ရှိသည်။ ရွှေစင်တုံးသည်
ချက်စီမျက်နှာပျက်ကာ စကားမဆိုဘဲ ငြိမ်သက်နေပေသည်။

"တော်တော်ကို မသိဆိုးဝါးနိုင်လှတဲ့ သတ္တဝါပါကလား။ သမီး - ခုထိပြန်
လာသေးဘူး။ ငါဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။ ငါဘာဖြစ်မှာလဲ။ မစဉ်းစားတဲ့ ကောင်ပဲ
သမီးရေ၊ တစ်ဖက်မှာလည်း သိတင်းကျွတ်ရင် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ပြောထား
ပြီးပြီ။ ခု - မိန်းမတစ်ယောက် ခိုးလာတယ်။ မိဘမျက်နှာတင် မကဘူး။
အစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကိုပါ အရှက်ခွဲတဲ့ မောင်ဖုန်းပဲ"

ဒေါ်အေးဘုံသည် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် မကျေနိုင်မချမ်းနိုင် ပြောနေ
ပေသည်။ ညဉ့်ကား နက်လှပြီ။ သက်ကြီးခေါင်းချချိန် ...။

ထိုစဉ် မြဲရှေ့တွင် ယောက်ျားကလေးအုပ်စု၏ ဆူဆူညံညံအသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။ ယောက်ျားကလေး လေးငါးခြောက်ယောက်၏ အလှ

အယက်စကားပြောလိုက်သံပင်ဖြစ်သည်။ ဆူဆူညံညံအသံငလံများသည်
မြဲရေရောက်သောအခါအရှိန်တန်သွားလေသည်။

“ဒွေးလေးရေ - ဒွေးလေး”

ဒေါ်အေးဘုံသည် မီးခွက်ကိုမြှင့်ကာ ...

“ဟဲ့ - ဘယ်သူတွေတုံး”

“ကျော်နုတို့ပါ - ဒွေးလေး”

“ဟဲ့ - အရှိန်မတော်”

မြဝမှပြန်၍အော်ဟစ်သံ ...။

“ဒီမှာ - ကိုမောင်ဖုန်းကိုလာခေါ်ပါဦး”

“ဟင် - မောင်ဖုန်းဘာဖြစ်သတုံး”

“လာပြီဗျို့ - လာပြီ”

မြပြင်မှလူစုလူဝေးဖြင့်ပြောဆိုသံများကြားတွင်လူအုပ်စုသည်တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကိုတွဲယူခေါ်လာသည်ကိုလရောင်အောက်တွင်တလွှပ်လွှပ်
တရွရွတွေ့လိုက်ရပေသည်။ ထိုအခါဒေါ်အေးဘုံနှင့်ရွှေစင်တုံးသည်ထိုင်
နေရာမှပျာပျာသလဲထရပ်လိုက်ကြကာဝင်လာသောလူစုလူဝေးထဲတွင်
ဦးခေါင်းကြီးလည်လျက်ခွေယိုင်၍ပါလာသောမောင်ဖုန်းကိုတွေ့လိုက်
ရပေသည်။ မောင်ဖုန်းသည်ခြေထောက်ပင်ကောင်းစွာမထောက်နိုင်ဘဲ
မြေကြီးနှင့်ဒေသဉ်တိုက်၍ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

“အမလေး - ဘုရား - ဘုရား”

“အမေလုပ်ပါဦး - အစ်ကိုဘာဖြစ်လာသလဲမသိဘူး”

သားအမိနှစ်ယောက်သားအိမ်အောက်သို့လွှားခနဲခုန်ဆင်းကာ
မောင်ဖုန်းကိုတွဲခေါ်ယူကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုံး - ပြောပြကြပါဦးကွယ်”

လူအုပ်ထဲမှတစ်ယောက်ကမောင်ဖုန်းကိုအိမ်ပေါ်တွင်နေရာချပေး
သည်။ မောင်ဖုန်းကားစကားမပြောနိုင်သေး။ အိမ်ရှေ့ဘုရားကျောင်းဆောင်
အောက်တွင်ဈာန်ကြမ်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင်ပတ်လက်အနေအထားဖြင့် ...

ရွှေစင်တုံးသည်ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေပြီးမီးခွက်ကိုမြှင့်ကာ
မောင်ဖုန်းမျက်နှာကိုသေသေချာချာကြည့်သည်။ ရွာထဲမှကာလသားတွေ
ဝိုင်းနေကြသည်။

“အမေ - အစ်ကိုတော့တစ်ကိုယ်လုံးပေပွပြီးဖူးယောင်နေပါလား။
ကျောကုန်းမှာလည်းဖနောင့်ရာကြီး၊ ကြောက်စရာကြီး - အမလေး”

ဒေါ်အေးဘုံသည်ငိုမလိုရယ်မလိုဖြစ်နေကာသားအတွက်မိခင်တို့၏
စိုးရိမ်သောကစိတ်အတိုင်းခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်နေရာပေ၏။

“မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းအေ - ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုံး၊ ရန်
ဖြစ်လာလား၊ ဒါမှမဟုတ်အရက်မှူးပြီးချော်လဲလာသလား၊ ပြောစမ်း”

မောင်ဖုန်းသည်မည်သည့်စကားမျှမဆိုနိုင်သေး။ ညည်းညူ၍သာ
နေသည်။

“ကျော်နုရယ်ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကလေးပြောပြစမ်းပါ၊ ဘယ်လို
ဖြစ်လာတာသလဲဆိုတာကို”

ကျော်နုသည်အိမ်ရှေ့ကွပ်မျစ်တွင်ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“ဒီလိုဒွေးလေးရေ - ဒီလို၊ ကျုပ်တို့ရမ်းကွင်းကြီးရွာမှာမင်္ဂလာဆောင်
ရှိလို့သွားပြီးကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြတာပါ။ ဒီရွာကကာလသားတွေရစ်
ယောက်လောက်ပေါ့။ ပထမတော့မင်္ဂလာဆောင်မှာအိပ်ဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်ကစိတ်ပြောင်းပြီးမနက်မှလာတော့မယ်ပြောပြီးထွက်လာကြ
တာ။ အားလုံးယောက်ျားလေးချည်းရစ်ယောက်လောက်ဆိုတော့ကြောက်
စရာမလိုဘူးလေ။ ဒါနဲ့သင်္ချိုင်းနားကဖြတ်ပြီးပြန်လာကြတာပါ။ ဒွေးလေး၊
သင်္ချိုင်းစပ်နားရောက်တော့လရောင်စွေးစွေးအောက်မှာလူတစ်ယောက်

ညည်းညူပြီးလဲနေတာတွေတော့ သွားကြည့်ကြတော့ ကိုမောင်ဖုန်းဖြစ်နေ
တယ်။ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ပဲ။ ရန်ဖြစ်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်း
တလားသရဲပဲ လည်ကုပ်ခွစီးပြီး အတီးခံရသလားဆိုတာ မသိရဘူး။ ဒွေး
လေး - ကိုမောင်ဖုန်းအဲဒီနေရာကို အချိန်မတော် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရောက်နေ
တယ်ဆိုတာ သူ သတိလည်ပြီး ပြောနိုင်ဆိုနိုင်မှပဲ မေးမြန်းစုံစမ်းရစ်ပါတော့။
ကျုပ်တို့တော့ အိပ်ချင်လှပြီ။ ပြန်လိုက်ဦးမယ် - ဒွေးလေး -

ဒေါ်အေးဘုံသည် ခေါ်ဖြတ်သည့် ရုတ်တရက် ပက်လက်လန်
လဲပြန်သော ဦးမောင်ဖုန်း အခြေပြောထွက်၊ ခြေလက်တွေ
ကောတ်ထွေးကာ တက်နေလေသည်။ မောင်ဖုန်းနှင့်
ရွှေစင်တုံးသည် ရုတ်တရက် လန်ဖြတ်ကာ ဒေါ်အေးဘုံတို့
ပြေး၍ ပွေ့ဖက်ကြသည်။ ဒေါ်အေးဘုံသည် တဝက်စာခြည်ကာ
တက်နေသည်။

ရွာခံလူငယ်တွေက ပြောပြောဆိုဆို အသီးသီးပြင်ဆင်နေရာမှ ထရပ်
ကြကာ နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ဝိုင်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒီလို ကူညီပေးတာကို”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် - ကျွန်မ အစ်ကိုကို အိမ်အရောက်ပို့ပေးတာ ဝမ်းသာ
လှပါပြီ”

ရွှေစင်တုံးက ဝင်ပြောသည်။

လူငယ်တွေ ရွာပြင်လမ်းပေါ်တွင် စကားတပြောပြောဖြင့် ပျောက်ကွယ်
သွားကြသည်။

“ဟဲ့ - သမီး - မီးခွက်နောက်တစ်လုံး ထပ်ထွန်းစမ်းဟဲ့။ မောင်ဖုန်း ဘာ
ဖြစ်လာသလဲ မသိဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးလဲပေပွ မျက်နှာတွေလည်း ဖူးယောင်
ကျောကုန်းမှာလည်း ခြေရာကြီးနဲ့အေး၊ ဒုက္ခပါပဲ။ သချိုင်းစပ်မှာ တွေ့လာ
ရသတဲ့။ အံ့ပါရဲ့ - ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်”

ရွှေစင်တုံးသည် မီးခွက်တစ်လုံး ထပ်ထွန်းသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းသည်
မီးခွက်နှစ်လုံးမှ မီးရောင်ဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းသွားသည်။

ဒေါ်အေးဘုံသည် သားသမီးသံယောဇဉ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရှိသူပီပီ
မိန်းမခိုးလာသည့် ပြဿနာကို မေ့လျော့ကာ ဒဏ်ရာဖြင့် သတိမရတစ်ချက်
ရတစ်ချက်ဖြစ်နေသော သားအပေါ်သို့ အာရုံလွှင့်လျက် ရှိသည်။ ရွှေစင်တုံး
သည်လည်း အားကိုးအားထား အစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ် တစ်စုံတစ်ခု
ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ကာ ပျာလောင်ခတ်နေသည်။

“အမေ - အစ်ကိုက သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာတော့မရှိဘူး။ တစ်ယောက်
ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး သချိုင်းနားမှာ လာပစ်ထားတာ ဖြစ်မယ်။ ရှူဆေးလေး
နာခေါင်းထိပ်မှာ ပွတ်ပေးရအောင် အမေ၊ ပရုတ်ဆီကလေးပေါ့။ ဒါ - ငါးရံ
နှစ်ကောင်ဖမ်းလို့ ဟိုဘက်က ဆွေမျိုးတွေက လိုက်ရိုက်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ - ပရုတ်ဆီကလေး ပွတ်ပေးရအောင်အေ - မြန်မြန်ပုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - အမေ”

ရွှေစင်တုံးသည် ပရုတ်ဆီဘူးကို ထယူသည်။ ရေတစ်ခွက်ပါ လိုလို မည်မည် ခပ်လာ၏။

“ဟဲ့ - ဟဲ့ - သမီး - သတိရလာပြီဟဲ့”

မှန်ပေသည်။ မောင်ဖုန်းသည် ဖျာပေါ်လှဲအိပ်နေရာမှ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်ညာစောင်းရွှေ့ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး ညည်းညည်းညာညာ ဖြစ်လာသည်။ နှုတ်မှ တစ်စွန်းစ နှစ်စွန်းစ ပြောလာသည်။ စကားလုံးတော့ မသဲကွဲသေး။

“အ - အ - မေ - မေ - အမေ”

ဒေါ်အေးဘုံသည် သားဖောဖြင့် ပွေ့ဖက်ကာ ...

“အမေ ရှိတယ်၊ ညီမလေးလည်း ရှိတယ်၊ ပြော - သတိရလာပြီ မှတ် လား”

မောင်ဖုန်းသည် မျက်နှာကြီး ရှုံ့ကာဖြင့် ...

“ရေ - ရေ - ရေသောက်ချင်တယ်”

ရွှေစင်တုံးသည် ဘေးတွင် အဆင်သင့်ချထားသော ရေခွက်ကိုယူကာ မောင်ဖုန်း၏ ပါးစပ်နားတွင် ကပ်ထားပေးသည်။ မောင်ဖုန်းသည် “အား” ခန့် တစ်ချက်ညည်းညူပြီး ထထိုင်ရန်ကြိုးစားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အဝတ် ဖွပ်သလို ပျော့ဖတ်ခွေကာ ကိုင်ရိုက်ထားသလို ဖြစ်သည်။

“အစ်ကို ရေသောက်လိုက်ပါဦး၊ ရတယ်မှတ်လား”

မောင်ဖုန်းသည် လေးပင်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ရေခွက်ကို ခပ်ဖြည်း ဖြည်း ယူသောက်၏။

“ကျွတ် - ကျွတ် - ကျွတ် - နာလိုက်တာဗျာ၊ အရိုးတွေ ကြေမှုကုန်ပြီ မှတ်တယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ် - သားရယ်၊ မသေကောင်း၊ မပျောက်ကောင်း”

“ဟုတ်ပါရဲ့အစ်ကို၊ ရေသောက်ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းပြော”

ရေသောက်ပြီးသောအခါ ခွက်ကို ပြန်ပေးသည်။

“ရှင်းပြစမ်းပါဦး - ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ”

မောင်ဖုန်းသည် ဘေးဘီဝဲယာကို လှည့်ပတ်ကာ ကြည့်ရှုအကဲခတ် လိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ - အမေ၊ သင်္ချိုင်းနားက သရဲမကကျွန်တော့်ကို ဆော်လွှတ်လိုက် တာပါ”

ဒေါ်အေးဘုံက ရပ်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိလျက် ...

“အမလေး - ဘုရား - ဘုရား”

ရွှေစင်တုံးသည် ဒေါ်အေးဘုံကို ပြေးဖက်သည်။

“ဟင် - သရဲက ဆော်လွှတ်တယ်”

မောင်ဖုန်းသည် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒေါ်အေးဘုံက စကားကို ဖြတ် ကာ ...

“ဟင် - ခေါင်းတလား သရဲနဲ့ တွေ့လာပြီပေါ့”

မောင်ဖုန်းသည် ခေါင်းခါပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး - အမေ၊ ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ အမေရယ် - ဇာတ်စုံ ရှင်းပြပါရစေတော့။ အမေနဲ့ ရွှေစင်တုံးလည်း ကျုပ်လုပ်ရပ်ကို စိတ်မဆိုးကြ ပါနဲ့တော့။ သင်္ချိုင်းစပ်ကနေပြီး နေဝင်ရီတရောမှာ ခေါင်းတလားကြီးထမ်းပြီး လူတွေကို ခြောက်လှန့်လွှတ်နေတာ ဘယ်သူလဲ အမေ”

ဒေါ်အေးဘုံ၏ မျက်နှာသည် ပို၍ပြုံးကျယ်လာသည်။ ရွှေစင်တုံးက ရှေ့တိုးလာသည်။

“သိပေါင်တော် - အကုသိုလ်နဲ့ သေတဲ့ မသာကောင်တစ်ကောင် ဖြစ် မှာပေါ့”

မောင်ဖုန်းသည် ခေါင်းတစ်ချက် ငုံ့လိုက်၏။

“အဲဒါ - ကျုပ်ပါပဲ - အမေ၊ ကျုပ်ပါပဲ ...”

“ဘုရားရေ - အမလေးတော်ရေ - ခေါင်းတလားသရဲက နင်ကိုး”

“ဟင် - အစ်ကို - အစ်ကို ရူးနေလား”

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး လန့်ဖျပ်ကုန်ကြသည်။ မျက်စိမျက်နှာ
မျက်ကုန်သည်။ ဒေါ်အေးဘုံသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် မောင်ဖုန်းကို
ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ ဒီလိုလုပ်ရတာတုံး”

“ပျော်ချင်လို့ပါ - အမေ၊ ပျော်ချင်လို့ပါဗျာ”

“အသက်နဲ့ရင်းပြီး ပျော်ရသလားဟဲ့၊ နွားရဲ့ - ကာလနာ”

မောင်ဖုန်းသည် တစ်ချက်ညည်းညူပြန်သည်။

“နောက်မှ ဆူပါတော့ အမေ၊ ခုတော့ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေဦး”

ရွှေစင်တုံးက ဝင်၍ -

“ဟုတ်တယ် - အမေ၊ အစ်ကို ရှင်းပြတာ နားထောင်လိုက်ပါဦး”

ဒေါ်အေးဘုံငြိမ်သက်သွားသည်။ မောင်ဖုန်းသည် ချောင်းတစ်ချက်ရှင်း
သည်။

“ဒီလိုအမေ - ညနေဘက်ကျတော့ ကျုပ် ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ဒီနေ့တော့
သရဲခြောက်ဦးမှပဲဆိုပြီး သင်္ချိုင်းဘက် ထွက်လာတာ နေဝင်ရီတရောပေါ့ဗျာ။
ထုံးစံအတိုင်း တောထဲဝှက်ထားတဲ့ ခေါင်းတလားပျက်ကြီးထုတ်ပြီး စောင့်
နေတုန်း ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ချောလိုက်တဲ့
ကောင်မလေး အမေ၊ ဟိုလေ - ပြဇာတ်အငြိမ်းမင်းသမီး မေမေဝင်း ကျနေ
တာပဲ။ လွယ်အိတ်နဲ့ဗျ”

“လေးဖက်ကြီး မမြရင် မဟုတ်ဘူးလားဟဲ့၊ ဟိုလေဘာ - ဘာတဲ့ -
ရွှေစင်တုံး - ပြောစမ်းဟဲ့”

ရွှေစင်တုံးသည် တစ်ခပ်ရယ်ပြန်လေ၏။ အသံထွက်အောင် ရယ်
သည်။

“လေဘာတီမမြရင်ပါ - အမေရယ်။ အမေ့နယ် ဒုက္ခပါပဲနော်၊ အစ်ကို
ပြောတာ တစ်ယောက်ပါ”

ထို့နောက် သားအမိနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက် ကြည့်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်း၍ ကြည့်မိလိုက်ကြ
သေးသည်။ ဒေါ်အေးဘုံသည် တစ်ခုခုပြောမည် ကြံရွယ်လိုက်သော်လည်း
ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်မိသည်။

“ဒါနဲ့ဗျာ - ကျုပ်လည်း ကောင်မလေးချောချောကို ခြောက်မှပဲဆိုပြီး
နောက်ကနေ ခေါင်းကြီးထမ်းပြီး လိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ - ကောင်မလေး
က မပြေးဘူးဗျ။ ကျုပ်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး မကျေမနပ်ကြည့်နေသေးရဲ့ဗျ။
ခါတိုင်း လူတွေ ခြောက်လှန့်လိုက်ရင် ဝေါင်းနဲ့ တင်ပီး တစ်သားထဲဖြစ်အောင်
ပြေးကြတာလေ။ အမေ ခု ကောင်မလေးက မပြေးတဲ့အပြင် ရန်ရှာမယ့် ပုံစံ
မျိုးနဲ့ ခါးထောက်ပြီး ဘုကြည့် ကြည့်နေတာ ခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ - ကျုပ်လည်း မထူး
တော့ဘူးဆိုပြီး ကောင်မလေးဆီ ခေါင်းကြီးထမ်းပြီး ပြေးဝင်တယ်ဆိုရင်ပဲ
ကောင်မလေးက ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ လျင်လိုက်တာ၊ ရင်ဘတ်ကိုဆောင့်
တွန်းလိုက်တာဗျာ။ ခေါင်းတလားတခြားလူတခြားပတ်လက်လန်သွားတော့
တာပဲ။ မြန်လိုက်တဲ့ကောင်မလေးဗျာ။ သန်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော။
အာဂကောင်မလေးဗျို့”

ကျုပ်က ပြန်တွယ်ဖို့ ကြံခါရှိသေး သူက ကျုပ်ရင်ဘတ်ပေါ် ခွစီးပြီး
မျက်နှာတွေရော၊ ရင်ဘတ်တွေကော ကုပ်ဖို့တက်နင်း ကျုပ်အောက်ကနေ
ခံနေရတာ။ သူ့ကို တစ်ချက်ကလေးတောင် ပြန်မတွယ်နိုင်ပါဘူး။ အောက်
ကနေပြီးပဲ အမလေး အဘလေးတပြီး လုပ်သမျှခံနေရတာပဲ ခင်ဗျ။ သန်မာ
လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးဗျာ။ လက်သီးထိုးချက်ကလည်း ပြင်းလိုက်တာ၊
ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ခွပ်ခနဲပဲ။ ဒီအချိန်မှာ သူ့မျက်နှာကြီး
ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြောက်စရာတောင်းလာတယ်။ မျက်လုံးကြီးက

ပြုံးထွက်လာသလိုပဲ။ ဒါနဲ့ - ကျုပ်လည်း ကြောက်လန့်ပြီး ရုန်းကန်၊ အသက်
မထွက်အောင်ကြိုးစားရင်ဘတ်ပေါ်ခွစီးထားတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တွန်းထုတ်
ရတာပေါ့။ မရပါဘူး။ အရမ်းကို သန်မာတာပါဗျာ။”

အဲဒီအချိန်မှာ သူက သချိုင်းမြေပုံတွေကြားထဲက ချုံပုတ်တွေဆီကို
လှမ်းပြီး “လာကြဟေ့ - သူ့ထမ်းတဲ့ခေါင်းထဲ သူ့ပြန်ထည့်မယ်ဆိုပြီး လှမ်း
အော်လိုက်တာ။ လူမည်းမည်းထွားထွားကြီးလေးယောက် ရုတ်တရက်
ပေါ်လာပါရောဗျို့။ အဲဒီ လူမည်းကြီးလေးယောက်က ကျုပ်ထမ်းလာတဲ့
တလားကြီးကို ရှေ့နှစ်ယောက်နောက်နှစ်ယောက်လောက်ထမ်းပြီး ကျုပ်ဆီ
ပြေးလာကြတော့တာပါပဲ။ အဲဒီအခါကျမှ ကျုပ်လည်း သေရမှာကြောက်ပြီး
တော်တော်ကလေး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိတော့တယ်။ တကယ်လို့
သေသွားရင်ဘဝကူးကောင်းလိုကောင်းပြားအစွဲပါအောင်ဆိုပြီး စိတ်ကူးရင်း
ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို နှုတ်ကနေ တဖွဖွ ရွတ်လိုက်တာပဲ အမေ။

အဲဒီမှာ ကျုပ်လည်း ဇျတ်ခနဲ သတိလစ်သလို ဖြစ်သွားပြီး ကောင်မလေး
ရော၊ လူမည်းကြီးတွေပါ ပျောက်သွားတော့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ စိတ်လျော့လိုက်
တယ်ဆိုရင်ပဲ သတိလစ်မေ့မြောသွားလိုက်တာ ပြန်လည်း သတိရရော ခုလို
အိမ်ပေါ်ကို ရောက်နေတာပါပဲ အမေ။”

မောင်ဖုန်းစကားဆုံးသည်နှင့် ဒေါ်အေးဘုံသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။
ရွှေစင်တုံးသည် မျက်နှာပျက်ကာ ရင်ထဲမှာ နောက်ကျီနေပုံရသည်။

“ဟဲ့ - နင်ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ ကလရပ်က မိစမ်းနဲ့ ဒီမိုးကုန်
ရင် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ လူကြီးချင်း ပြောဆိုကြောင်းလမ်းထားတာ နင် မေ့နေ
ပြီလား အမူးရဲ့။”

မောင်ဖုန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ တွန့်ခါသွားသည်။ လှဲနေရာမှ
ဝေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။

“အမေ - ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ဟုတ်တယ်လေ - မိစမ်းကို ကျွန်
တော် ယူမှာလေ။”

ဒေါ်အေးဘုံသည် တောက်တစ်ချက် ခေါက်ကာ အံ့ကြိတ်သည်။

“ငပေါရဲ့ - နင် လုပ်ပုံ ဟုတ်သေးရဲ့လား။ ရှမ်းကွင်းကြီးက ဂုဏ်ကို နင်
ခုခိုင်းလာပြီ မဟုတ်လား။ ဟိုမှာ ပစ္စည်းတွေကော နွားကလေးတောင် ပါလာ
တယ်။”

“ဟုတ်တယ် - အစ်ကို ကောင်မလေး ရောက်နေပြီ။ အစ်ကိုကိုစောင့်
ရင်း ပင်ပန်းတာနဲ့ အခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေလေရဲ့။ အစ်ကိုနဲ့ ခိုးရာလိုက်
လာတာတဲ့။ ခြံထဲမှာ သူနဲ့အတူ နွားကလေးတစ်ကောင်တောင် ပါလာသေး
ရဲ့။ မယုံရင် ဆင်းကြည့်တော့။ လွယ်အိတ်လည်း ပါတယ်။”

မောင်ဖုန်း၏ မျက်နှာသည် ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် သိသိ
သာသာ ပျက်ယွင်းသွားသည်။ အံ့ဩတကြီး ငေးကြောင်ကြည့်ရင်း တဖြည်း
ဖြည်း မျက်နှာပျက်စပြုလာသည်။

“ရှုပ်နေတာပဲ - ဘာတွေမှန်းကို မသိတော့ဘူး။”

ထိုအခါ ရွှေစင်တုံးက ဝင်၍ အော်လေသည်။

“ရှုပ်နေတာ အစ်ကို၊ အစ်ကို ရှုပ်နေတာ။ လှေနဲ့ နှစ်ဖက် နှင်းနေတာ။”

“ငါ ဘာမှ မသိဘူး။ ဂုဏ်လည်း မသိဘူး၊ ဂုဏ်လည်း မသိဘူး။”

ဒေါ်အေးဘုံသည် ဒေါသတကြီး ပြန်ထိုင်နေရာမှ ဝေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်
တော့၏။

“ဟဲ့ - မောင်ဖုန်း၊ နင် ရူးချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့။ ဒီမှာ ခုနင် ခိုးလာတဲ့
ကောင်မလေး။ ရှမ်းကွင်းကြီးရွာက ဂုဏ်နဲ့ မရှိသောစကား လင်မယားအရာ
ရောက်ပြီလား။ မရောက်ဘူးလား သိချင်တယ်။ တကယ်လို့ လင်မယားအရာ
မရောက်သေးဘူးဆိုရင်လည်း တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်။ တောင်းပန်တန်တောင်း
ပန်၊ လျော်ကြေးပေးတန်ပေးပြီး ပြန်လွှတ်ရမယ်။ ကဲ - ပြော - ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း

ပြောပေတော့၊ ငါက မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာဖို့ ပြောနေတာဟဲ့။ မိန်းကလေး နှစ်နာတယ်။ သမီးရှင် မျက်နှာပျက်မယ်”

မောင်ဖုန်းသည် ခေါင်းကို တချင်းချင်း ကုပ်လေသည်။ မောင်ဖုန်းသည် လက်ရှိပြဿနာကြောင့် စောစောပိုင်းက ခံစားလာခဲ့ရသော သရဲထောင်းထု၊ နှိပ်စက်သည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ရာများ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ကွယ်ပျောက် ကုန်ကာ ဇောရွေးတွေ ပြန်လာတော့သည်။

“ခက်တော့ ခက်နေပါပြီဗျာ။ သရဲအနိုင်စက်ခံရလို့ လွတ်ပြီမှတ်တယ်။ အိမ်ရောက်မှ ပိုဆိုးနေပါပေါ့လားဗျာ”

ဒေါ်အေးဘုံသည် အလျှော့မပေး။

“နင် - ခက်နေတာဟဲ့။ ကောင်မလေးက လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ အရင်း အနှီးကလေးတွေ ယူလာတဲ့အပြင် နွားပေါက်ကလေးတောင် ပါလာလေရဲ့။ ခြံထောင့်မှာ ချည်ထားတယ်”

မောင်ဖုန်းသည် အံတစ်ချက် ကြိတ်သည်။ ရွှေစင်တုံးက မောင်ဖုန်းကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ကဲ - အမေ - အခု ရှင်းပြမှ ဖြစ်မယ်။ အိပ်နေတဲ့ ရွေးမလောင်း ငှက်ကို ဒီကို ခေါ်လာချည်တော့ဗျာ။ ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါ်အေးဘုံသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထသည်။ ကောင်မလေး အိပ်ပျော်နေရာသို့ သွားကာ နှိုးသည်။

“ဟဲ့ - လုံမလေး - လုံမလေး”

ခြင်ထောင်ထဲမှ ထူးသံမကြားရ။ အိပ်ပျော်နေပုံ ရသည်။ ထပ်ခေါ်သည်။ မထူး။ ထိုအခါ ဒေါ်အေးဘုံသည် ခြင်ထောင်ကို လှုပ်ကာ မီးခွက်အလင်း ရောင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ...

“အောင်မလေးတော့ - လုံမလေးရဲ့”

ဒေါ်အေးဘုံသည် လေဖြတ်သူလို ရုတ်တရက် ပတ်လက်လန် လဲပြိုကျ ကာ ပါးစပ်ထဲမှ အမြှုပ်တွေထွက်၊ ခြေလက်တွေ ကောက်ကွေးကာ တက်နေ လေသည်။ မောင်ဖုန်းနှင့် ရွှေစင်တုံးသည် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်ကာ ဒေါ်အေး ဘုံကို ပြေး၍ ပွေ့ဖက်ကြသည်။ ဒေါ်အေးဘုံသည် တစ်ခဏမြဲကာ တွန့် လိမ်ကာ တက်နေသည်။

“ဘယ်လို - ဖြစ် - ဖြစ်တာလဲ - အမေ”

“ဘုရား - ဘုရား - ကယ်ကြပါဦး။ ခြေမချိုး - ခြေမချိုး”

မောင်ဖုန်းသည် ခြင်ထောင်ကို လှုပ်ကာ အတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက် သည်နှင့် ...

“ဟိုက်”

မောင်ဖုန်း၏ နှုတ်မှ လွန်မင်းစွာ အလန်တကြား အော်လိုက်သည် “အူး” လား။ “ဗူး” လားဟူသော စကားသံသည် ဆူပွက်သွားသော သွေးများနှင့်အတူ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အင်အားများသည် နုံးခွေသွားပြီး အော်ဟစ်လိုက်သံသည် ရင်ခေါင်းထဲတွင် ပိတ်ဆို့လျက် မေးရိုးတွေက ခိုင်ခန့်အေးစက်ကာ နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သူသည် ဒဏ်ရာရ သားကောင် ကဲ့သို့ အာခေါင်ဖြစ်ကာ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အသံကတော့ လုံးဝထွက်မလာပေ။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် စိတ်ကို ပြန် ထိန်းလိုက်သောအခါ အနည်းငယ်တည်ငြိမ်သွားသော်လည်း နှလုံးသွေး ရပ်နေသလို၊ ရေထဲနှစ်မြုပ်သွားသလို ဖွန်းကြပ်ဆို့နှစ်မှုက ကျန်ရှိနေသေး သည်။

ခြင်ထောင်ထဲတွင်ကား ခန္ဓာကိုယ်မပါ ရေအိုးလောက်ရှိသော ဦးခေါင်း ပြတ်ကြီးတစ်လုံးသည် အကြမ်းပန်းကန်လုံးခန့်ရှိ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လှုပ်ကာ တစ်ထွာသာသာ လျှာနီနီပြားပြားကြီးကို ထုတ် ချည်သွင်းချည်ပြုလျက် တဟီးဟီးရယ်ပြနေပေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မပါ ခေါင်း ချည်းသက်သက် သဘက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပေသည်တကား။ ပါးစပ်

ကြီးပြကာ လက်နှစ်ဆစ်ခန့် အစွယ်ဝါဝါကြီးတွေနှင့် အကောင်ဆိုးကြီးပေ တကား။

ရွှေစင်တုံးသည် အမေဟု တစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီး မောင်ဖုန်းကို ပြေး ဖက်သည်။ ထို့နောက် မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် မိခင်ဖြစ်သူကို နာနတ် ပေးခြင်း၊ ပရိတ်တရားများ ရွတ်ဖတ်ပေးခြင်း၊ ရှူဆေးများ ရှူစေခြင်းဖြင့် ခဏကြာလျှင် သတိပြန်လည်လာတော့သည်။

“ဘုရား - ဘုရား - ကယ်တော်မူပါ၊ ခြင်ထောင်ထဲမှာ သဘက်ကြီး”

“အမေမကြောက်နဲ့ - ကျွန်တော်တို့ရှိတယ်”

ထို့နောက် မောင်ဖုန်းနှင့် ရွှေစင်တုံးသည် ရရာလက်နက်များကိုင်စွဲကာ ခြင်ထောင်ကို ပြန်၍ လုပ်ကြည့်ပြန်ရာ ခြင်ထောင်ထဲတွင် ခေါင်းပြတ်သဘက် ကြီး မရှိတော့ပေ။

“အမေလေး - လုံမ - လုံမ - လုံမရဲ့ငါက ဘသက်ကြီး ဖြစ်နေပါကရော လား”

ဒေါ်အေးဘုံတို့သည် မဝံ့မရဲဖြင့် ခြင်ထောင်ကို ဖြုတ်သိမ်းကာ ကောင် မလေးဧည့်ပို့က်ယူလာသော လွယ်အိတ်အနွမ်းကလေးကို ထောင့်တစ်နေရာ တွင်တွေ့၍ လုန်လှောရှာဖွေကြ ပြန်လေသောအခါ မည်သည့်အစိုးတန် ရွှေထည်ပစ္စည်း၊ လက်ဝတ်ရတနာ၊ ငွေကြေးမှမရှိဘဲ ထဘီစုတ်နှင့် ထုပ်ပိုး ထားသော လူသေကောင်၏ခွေးရိုး၊ လက်ဖျံရိုး၊ လက်ချောင်းလက်ဆစ်ရိုးများ သာ ရွံရှာ ထိတ်လန့်ဖွယ် ထပ်မံတွေ့ရှိရပြန်သည်။

ညဉ့်ကား နက်လှပေပြီ။ သန်းခေါင်ယံ ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်အေးဘုံတို့ သုံးယောက်သားမှာ မအိပ်နိုင်။ အိပ်စက်ဖို့ သတိမရနိုင်။ အတန်ကြာမှ ဒေါ်အေးဘုံသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားကာ ...

“ဟဲ့ - သမီး၊ အိမ်အောက်သစ်ပင်ဘေးမှာ ချည်ထားတဲ့ နွားပေါက် ကလေးကို သွားကြည့်ကြပါစို့”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် ထွက်သွားကြသည်။ ကြိုးချည်ထားသည့် နွားကလေးကို ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်ကား ...

“ဟာ”

“အမလေး - အစ်ကိုရဲ့”

ရွှေစင်တုံးသည် ခိုက်ခိုက်တုန်ကာ မောင်ဖုန်းခါးကို ပြေးဖက်လေသည်။ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကား သစ်ပင်ချည်တိုင်တွင် ချည်နှောင်ထားသည့် နွားပေါက်ကလေးမဟုတ်တော့ဘဲ ဆီစိမ်စက္ကူ ကပ်ထားသော ကလေး အသုဘခေါင်းသေးသေးကလေးကို ထဘီစုတ်ကို ကြိုးကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကာ ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရပေတော့ သတည်း။

ထိုနေ့မှစ၍ ရွာနှစ်ရွာကြား သုသာန်တွင် ခေါင်းတလားသရဲခြောက် လှန်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ လုံးဝအေးချမ်းသွားလေတော့သည်တကား။

မှတ်ချက် - သက်ကြီးစကား။

မင်းဘုန်းသိင်္ခသူ

- လူသေများစကားပြောသည်ဟု မြင်မက်က အကြံအစည် အောင်မြင်သည်။
- လူသေကို ရေချိုးပေးရသည် မက်က အောင်မြင်ခြင်း။ အနိုင်ရခြင်းဖြစ်သည်။
- လူသေနှင့် ထမင်းစားရသည်မက်က ကောင်းသောကြံ့ခွာနှင့်ကြံ့မည်။
- လူသေနှင့် အတူလဲလျောင်း အိပ်စက်ရသည် မက်က အသက်ရှည်မည်။
- ကြည်လင်သောရေ၊ ဂျုံစပါးကို မြင်မက်က စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံကာ ကျန်းမာမည်။
- ဆင်၊ မြင်း၊ နွားတို့ကို စီးရခြင်း၊ သစ်ပင်တက်ရခြင်း စသည်မက်ပါက စည်းစိမ်ဥစ္စာရမည်၊ နာမည်ကျော်ဂုဏ်သတင်းမွှေးမည်။